

စိုးမိုး စာပေ

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

ဆက်ချစ်

L ၈၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအားတုံ့ရှန်သုံးအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ တူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဆုအခွေလီ

ဆက်ချစ်

- စာမူပိုင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၇၀၇၀၁
- မူက်ဆွဲခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၇၅၇၀၁
- အုပ်စိုးခွင့် - L လင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဇော်စိုးစာပေ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၆၈၊ စကားဝါလမ်း
အင်္ဂလိပ်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းဆလင် - ဦးတွန်းစိုင်း
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၇၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

ဆက်ချစ်

၈၉၅ - ၈၃

ဆုအခွေလီ
ဆက်ချစ် / ဆုအခွေလီ ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၆၄ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ဆက်ချစ်

၀၀ ၁၁၁၁
၁၁၁၁၁၁
၁၁၁၁၁၁

အပိုင်း (၁)

၀၁၀၁၀၁၀

အခန်း (၁)

ခန့်ထည်ကြီးမားသော တိုက်ကြီးတစ်ခု၏ ခြံဝန်းကြီးထဲတွင်
ဖြစ်သည်။

“သား ဒါ သားရဲ့ညီမလေး ဆူးတဲ့၊ မှတ်ထားနော် သား”

‘မြင့်မား’ ရှေ့တွင် ပေတေတေ ဂျစ်တူးတူးဟန်လေး တစ်ခု။
ဒယ်ဒီ မိတ်ဆက်ပေးနေတာကို မျက်ဝန်းနက် စူးစူးတောက်
တောက်လေးနှင့် ‘မြင့်မား’ ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်

ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကို ဒယ်ဒီ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် မြင်နေရသည့် ဆူးဆိုသော ကောင်မလေးက 'မြင့်မား' ဟု ညီမလေးတဲ့လား။

“သမီးလေး ဆူးလည်း မှတ်ထားနော်၊ ဒါ ဒယ်ဒီသား၊ သမီးရဲ့ ကိုကို မြင့်မားတဲ့ . . . နောက်ဆီ သားတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် အတူတူ ကစားလို့ရတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီ၊ သား ညစ်စုတ်စုတ် ကောင်မလေးနဲ့ အတူ မကစားချင်ဘူး”

အစက အဖြူရောင် ဖြစ်ဟန်တူပေမယ့် အဝတ်များက မကြာခဏ လျှော်ဖွပ်ဟန်တူသောကြောင့် အဝါဖောက်ဘက်သို့ သန်းနေသော ခပ်နွမ်းနွမ်း စကတ်တိုလေးနှင့် အရောင်လွင့်ပြယ် နေပြီဖြစ်သော ခပ်ပါးပါး အပေါစား စပိုရှပ်အပြာလေးကို ဝတ် ဆင်လျက် ဆံပင်ရှည်ရှည် ညှင်းသိုးသိုးပုံပေါက်နေသော ကောင် မလေးကို ကြည့်ပြီး 'မြင့်မား' ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းနက်နက်လေးက 'မြင့်မား'

မျက်နှာကို စူးခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဆူးလည်း နင့်လို ကောင်လေးနဲ့ မကစားချင်ပါဘူး”

“အေး မကစားနဲ့”

“မကစားဘူး”

“ဟောဗျာ”

“ဟား ဟား ဟား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယခုမှ တွေ့မည်မကြံသေး၊ ဘုနှင့်ဘောက် စကားများနေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့် ပြီး ဦးပြည့်စုံ သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်သံက ပြည့်စုံချမ်းသာ တိုက်ကြီး တစ်တိုက်လုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“သားနဲ့သမီးက စကားများရဘူးလေ . . . သားတို့က အခု မောင်နှမတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြရမယ် ကြားလား”

“သား မြင့်မား”

“ဗျာ ဒယ်ဒီ”

“သား ညီမလေးကို အံ့ဒိလို မပြောရဘူးနော် . . သမီးက လည်း ကိုကိုကို ပြန်မပြောရဘူး”

“ဟုတ်”

မြင့်မားက ခေါင်းမညိတ်ပေမယ့် ကောင်မလေးက ခေါင်း ညိတ်သည်။

“အခုမှ ရောက်လာတဲ့ သားရဲ့ညီမလေးကို သားက ဖော် ဖော်ရွေရွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြိုဆိုမှပေါ့သားရဲ့၊ ဒယ်ဒီပြောတာ သား နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြင့်မားစိတ်ထဲ သိပ်သဘောမကျပေမယ့် ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်း သာအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး ဒီလိုမှပေါ့ သားရဲ့၊ ဒယ်ဒီသားက လိမ္မာပါတယ်”

“ဒယ်ဒီ ခရီးက ပြန်လာတော့ နားလိုက်ဦးမယ်”

“ညီမ စံပယ်၊ သမီးကို ခေါ်သွားပြီး ရေချိုးအဝတ်အစား လဲပေးလိုက်ပါ။ ဟိုမှာ သမီးအတွက် အဝတ်တွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကြီး”

“လာ သမီးလေး”

“လိုက်သွား သမီး၊ နောက်ဆို သမီး ဘာလုပ်ချင်ချင် ဘာ စားချင်ချင် သမီးအန်တီနဲ့ ကိုကိုကိုပြော ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

ဆူးက မြင့်မား ဒယ်ဒီ ဦးပြည့်စုံကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး အန်တီစံပယ် ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ မြင့်မားက တော့ ပြည့်စုံချမ်းသာကို ရောက်လာသည့် ဆူးဆိုသည့် ကောင် မလေးကို ထူးဆန်းနေ၏။ မြင့်မားမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ညီမလေး မရှိခဲ့။ အခုမှ ဒယ်ဒီက ဘယ်ကကောင်မလေးကို အိမ်ပေါ် ခေါ်လာမှန်းမသိ။ ဆူးဆိုသည့် ကောင်မလေးကို မြင့်မား၏ ညီမလေးဟု ပြောသွားသည်။

မြင့်မားကတော့ ထိုကောင်မလေးကို သူ့ညီမလေး မတော် ချင်။ မြင့်မား တွေးနေဆဲ ဆူးဆိုသည့် ကောင်မလေး သူ့နား ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လေးနှင့်

သူမ အသား ပွေးပွေးလေးနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေ၏။

“ရေချိုးပြီးပြီလား ကောင်မလေး”

“ကောင်မလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ နာမည်ရှိတယ်”

“ဒါဆို နင့်ကို ဆူးလို့ပဲခေါ်မယ်”

“ဆူးကိုတော့ အန်တီက ကိုကိုကို ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့”

ပြောပြီး ဆူး အကြည့်လေးများက မြင့်မားထံသို့ ရောက် သွားသည်။ လှိုင်းတွန့်သဖွယ် နက်မှောင်သော ဆံပင်တွင် ကြည် လင်ဝင်းနှစ်သော အသားအရေ မျက်ခုံးနက်နက်၊ ပိရီသော နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် မြင့်မားဆိုသော ကိုကိုက လူချောလေး တစ်ယောက်။

အဖေ့အတူ တောမှာ ခနခဲရတုန်းက ဆူးနှင့်အတူ အိမ်နီး ချင်းများဖြစ်သည့် အသားမည်းမည်း၊ နှပ်တွဲလွဲနှင့် ပေရေ ညစ်ပတ်ကာ မျောက်နှုံးအောင် ဆော့တတ်သော ထွန်းခင်တို့ အောင်ပုတို့နှင့် အခု ကိုကိုမြင့်မားက တခြားစီ။

ဒယ်ဒိုသား ကိုကိုမြင့်မားက လူပုံချောသလို အသန်အပြန်

လည်း ကြိုက်ပုံရသည်။ ဆူး ညစ်ပတ်နေတုန်းက စကားကောင်း ကောင်းမပြော။ ဒေါ်ရှင်က ဆူးကို ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အလှဆုံး ဂါဝန်လေးကို ဝတ်ပေးလိုက်မှ စကားပြန်ပြောတယ်ဆို ပေမယ့် ဆူးကို သူ့ညီမလေးအဖြစ် လက်ခံချင်သူမဟုတ်။

အမိမဲ့ဖြစ်သော ဆူးဘဝတွင် အဖေပဲ ဆူးအပေါ်မှာ ဖခင် မေတ္တာရော မိခင်မေတ္တာပါ ပေးခဲ့သူ။ သစ်တောကြီးဝိုင်းမှာ ဆင်ဦးစီးဟူသော အလုပ်တာဝန်ဖြင့် အဖေနှင့် ဆူးတို့ သားအဖ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အဖေ အလုပ်က ပြန် လာရင် သားအဖနှစ်ယောက် ရှိတာလေးနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့ကြသည့် ဘဝလေးကို ဆူး ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်၍ ရတော့မည်မဟုတ်။

လူနေချိကြား စိတ်နေတုံ့ဖျားဆိုတာ အဖေလိုလူကို ပြော သည်လား မသိပါ။ အဖေက သူ့ဘဝ အနေစုတ်ပေမယ့် သမီး ဖြစ်သူကိုတော့ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့သူ။ အဖေ က ပညာမတတ်။ ဒါပေမယ့် သမီးဖြစ်သူ ဆူးကိုတော့ ပညာ

တတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ ပညာမတတ်သည့် သူလိုဘဝမျိုး သမီးဖြစ်သူကို ရောက်မှာစိုး၍ သစ်တောကြီးဝိုင်းနှင့်နီးသည့် ရွာနားက ကျောင်းမှာ စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေသည့်ကြား က ဆူးကို ပညာသင်စေခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် သားအဖနှစ်ယောက် အဖေအလုပ်ရှိသည့် သစ်တောကြီးဝိုင်းတွင် မရှိတစ်ခါ ရှိတစ်လှည့်၊ ငတ်တစ်ခါ ပြတ် တစ်လှည့်နှင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရင်း ဆူး ငါးတန်းအောင်ခဲ့သလို ဆူးဘဝအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့သည်။

သစ်တောကြီးဝိုင်းကို အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့ သော သစ်တောဌာနမှ သစ်တောဝန်ထောက် အရာရှိ ဦးပြည့်စုံ က တောလိုက်မုဆိုးအလုပ်ကို အလွန်ဝါသနာပါသူ။ သူ့မှာ ဆူးအရွယ် သားတစ်ယောက်ရှိသည့်အကြောင်းပြောပြီး ဆူးကို လည်း သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။ သစ် တောကြီးဝိုင်းတွင် နေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အဖေနဲ့ အမြဲတွဲ၍ တောလိုက်ကြသည်။ ဆူးက အသက်ငယ်သော်လည်း ဘဝ

အတွေ့အကြုံ များခဲ့သလို ဘဝအကြောင်းကိုလည်း အရွယ်နှင့် မလိုက် သိခဲ့၊ နားလည်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း အဖေက ဆူးကို ပညာတတ်ကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်စေချင်တာရော၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် ဘဝကို ခက် ခက်ခဲခဲ ရင်ဆိုင်နေရသော အဖေကို သနားတာနှင့် စာကို ကြီး စားခဲ့၏။ ဆူး ကြီးစားခဲ့သလောက် အတန်းတွေ တစ်တန်းပြီး တစ်တန်း ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဆူး ငါးတန်းအောင်သည့်နှစ်မှာပင် အဖေက ဆူးဘဝထဲက မထင် မှတ်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဆူးထံသို့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန် မလာနိုင်တော့သည့် ထွက်ခွာသွားခြင်းမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

သစ်တောကြီးဝိုင်းတွင် ဆင်ဦးစီးအလုပ်ကို လုပ်နေသော အဖေ။ အမေရှိစဉ်ကတည်းက အမေကိုယ်တိုင် အဖေဝါသနာ ကို လုံးဝမကြိုက်။ အမျိုးမျိုးတားပေမယ့် အဖေက မရ။ သူ ဝါသနာကို မစွန့်။ အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို ဝါသနာကြီးခဲ့သူ။ အမေဆုံးပါးသွားသည့် အချိန်မှစ၍ အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို

လုံးဝစွန့်လွှတ်ပစ်သည်မှာ ဆူး ဒီအရွယ်ရောက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သော အဖေထံသို့ အမဲလိုက်ဝါသနာပါသော ဝန်ထောက်မင်း ဦးပြည့်စုံ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ထားသော အဖေမှာ ဦးပြည့်စုံကြောင့် မုဆိုးအလုပ် ပြန်လုပ်ဖြစ်သွားသည်။ သစ်တော ဝန်ထောက်အရာရှိ ဦးပြည့်စုံက အမဲလိုက် အလွန်ဝါသနာပါသူမို့ အမဲလိုက်ရာတွင် နာမည်ကြီးသော အဖေကိုခေါ်ကာ အလုပ်အားရက်တွေမှာ အဖေနှင့်အတူ တောနက်ထဲသို့ အမဲလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ကတော့ အဖေက ထူးထူးခြားခြား ဆူးကို အားပါးတရ နှုတ်ဆက်နမ်းကာ . . .

“သမီးလေး ဒီတစ်ခေါက် အဖေ အမဲလိုက်သွားလို့ အမဲကောင်ကြီးကြီး ရလာရင် သမီးလေးအတွက် ကျောင်းဝတ်စုံ အသစ် ဝယ်ပေးမယ် သိလား . . .”

“အဖေ့သမီးလေးကို အဖေက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် သင်ပေးမှာကွ”

ထိုသို့ ပြောသွားသော အဖေ။ ဆူး တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေခဲ့ပေမယ့် ဆူးထံ ရောက်ရှိမလာခဲ့တော့ပါ။

အမဲလိုက်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ တောဝက်နှင့် တွေ့ကာ ဦးပြည့်စုံအသက်ကို ကယ်ရင်း တောဝက်ပက်မှုကြောင့် အဖေ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ အဖေမရှိတော့သော ဆူးအတွက် ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးသွားခဲ့ရသလိုမျိုး လောကအလယ်တွင် ယောင်ချာချာနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် တစ်ချိန်လုံး ငိုနေခဲ့သည်။

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ဘဝကော၊ စိတ်ကော ဒဏ်ရာရခဲ့သော ဆူးကို အဖေ အသက်ကယ်ခဲ့သော သစ်တောအရာရှိ ဦးပြည့်စုံက သမီးအဖြစ် မွေးစားကာ သူနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

ဆူးကို ဦးပြည့်စုံက မွေးစားလိုက်သည့်အတွက် သစ်တော

ကြီးစိုင်းထဲက လူတွေက ဆူး ကံကောင်းသည်လို့ ပြောကြပေမယ့် ဆူးကတော့ သူမကိုယ်သူမ ကံကောင်းသည်၊ မကောင်းသည် မသိပါ။ ဆူး သိတာက အဖေ ခေါင်းချခဲ့သည့် ဒီနေရာက ခွဲခွာခြင်းအပေါ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်။ ထို့အတွက် ဆူး ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အဖေ့ကိုသာ စိတ်ထဲက နှုတ်ဆက်ကန်တော့ရင်း ဆူး မွေးစားဒေသနီ ဦးပြည့်စုံနှင့် ရန်ကုန်မြေသို့ ခြေချခွင့်ရခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ရှိ ဒယ်ဒီအိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဒယ်ဒီသားကိုကို မြင့်မားက ဆူးကို သဘောမကျသလို မျက်နှုံးတွန့်ထားတာ ဆူး မြင်ပါသည်။ တွေ့ပါသည်။ သူ့ဌေးသားလို့ မပြောရ။ ကိုကိုက ချောသလောက် ဆူးကို မခေါ်ချင်သလိုလို ခေါ်ချင်သလိုလို။ ဆူးကတော့ ကိုကိုကို ဒယ်ဒီသားဆိုထဲက တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ငါကတော့ နင့်ကို ညီမလေးလို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်ဘူး၊ နင်က ဒယ်ဒီမွေးစားသမီး၊ မောင်နှမအရင်းမှ မဟုတ်တာ”

ကိုကိုမြင့်မားစကားကြောင့် ဆူးရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။ တို့ကို ပြောတာ သိပ်တော့မလွန်။ တကယ်လည်း ဆူးက ကိုကို ညီမလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို ဆူး လက်ခံရမှာပေါ့။ သိပ်တော့ ဝမ်းမနည်းပါ။

“ကိုကို ဆူးကို ညီမလေးလို့ မခေါ်ချင်လည်း မခေါ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဆူးကို ဒယ်ဒီ ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ”

“တောက”

ဆူးအဖြေကို မြင့်မား နားမလည်။

“ဘယ်တောကလဲ”

“ဆူး ဖေဖေ အလုပ်လုပ်တဲ့ သစ်တောကြီးဝိုင်းက”

“ဪ”

“ဆူးမှာ မိဘမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဆူးအဖေ ဒယ်ဒီ ဦးပြည့်စုံအသက်ကို ကယ်ရင်း အသက်

ပေး လိုက်ရတာကိုတော့ ဆူး ပြောမပြတော့ပါ။

“ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီက သနားပြီး ခေါ်လာတာကိုး”

“ဒါဆို ဆူးက တောသူမပေါ့”

ကိုကိုမြင့်မားစကားကို ဆူး မခံချင်ဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လဲ တောသူမလည်း လူပဲ၊ ဆူး တောသူမဖြစ်ရတာ မရှက်ပါဘူး၊ တောမှာဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ပျော်ဖို့ တောင် ကောင်းသေးတယ်”

“အံ့မယ် စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ပါလား”

“စကားကြီး စကားကျယ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆူးက အမှန်ပြောတာ၊ သစ်တောကြီးဝိုင်းထဲမှာဆိုရင် သိပ်လှတဲ့ တောပန်းတွေရယ်၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေနဲ့ စမ်းချောင်းလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ဆင်လိမ္မာကြီးဂယ်၊ အတူတူစမ်းချောင်းထဲမှာ ရေချိုးရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ”

“အဲ့ဒါတွေက တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

စကားပြောရင်းဆိုရင်းက နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့ကာစကထက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပိုရင်းနှီးလာသည်။

ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းသည့်ဘဝတွင် ကြီးပြင်းခဲ့၍လား မသိပါ။ ဆူးပုံစံက မြင့်မားထက် အသက် သုံးနှစ်ခန့် ငယ်ပေမယ့် လူကြီးလေးလို ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆိုရင် တောထဲကအကြောင်းတွေ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

“ပြောပြမယ် ဒါပေမယ့် ဆူးကို ကတိတစ်ခုပေးရမယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“ဆူးတို့အတွက်နဲ့ ဒယ်ဒီကို စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ အခုအချိန်မှာ ဒယ်ဒီ ဦးပြည့်စုံဟာ ဆူးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဆူးတို့အတွက်နဲ့ ဒယ်ဒီ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့”

“ဒီလိုတော့လည်း ဆူးက လိမ္မာသားပဲ၊ အေးလေ . . .

ဆူးက ဒီလောက်လိမ္မာနေမှတော့ ငါက ဆူးထက် လိမ္မာရမှာပေါ့၊
ဒယ်ဒီက ငါ့ကို မွေးထားတဲ့ ငါဒယ်ဒီပဲ”

မြင့်မားစကားကြောင့် ဆူးမျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။

“ကိုကို တကယ်ပြောတာနော်”

“ငါ တယ်တုန်းကမှ မညာတတ်ဘူး”

“ဒါဆို တောထဲကအကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်၊ နားထောင်
နော်”

တောထဲကအကြောင်းတွေ ဆူးပြောသမျှ မြင့်မား စိတ်ဝင်
တစား နားထောင်နေသည့်အဖြစ်ကို တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်
တစ်နေရာမှ ကျေနပ်အပြုံးဖြင့် သဘောကျစွာ ကြည့်နေသူက
ဦးပြည့်စုံ။

xxx

အခန်း (၂)

“ဟိတ် . . . ဆူး”

“ရှင်”

ကြက်သားအိုးကို ဆီပြန်အောင် ချက်နေရင်းက ဆူး လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်း အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသူက
ကိုကိုမြင့်မား။

“ဘာလဲ ကိုကို၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“အန်တီ ခေါ်ထားလို့၊ အန်တီ ဘယ်သွားလဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး မားရေ၊ တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲဖြေပြီးက တည်းက ထွက်လိုက်တဲ့လမ်း ဖမ်းကိုမမိနိုင်ဘူး”

“ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားတော့ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွား လည်တာပါဗျာ”

“ပြော . . . မားကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ အန်တီ”

“ခိုင်းစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ သမီးလေး ဆူးတစ်ယောက် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးကတည်းက ဘယ်မှ မသွားရ မလာရ၊ အိမ်ထဲမှာချည်း တကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြာရင် အိမ် တွင်းပုန်း ကုလားမ ဖြစ်တော့မယ်”

အန်တီစံပယ်က တက္ကသိုလ်လက်ထောက်ကထိက ဆရာမ တစ်ဦး။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပပေမယ့် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ အဖို့ကြီး လုပ်နေသူ။ အန်တီစံပယ် အကြောင်းပြချက်ကတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားလို့တဲ့။

ဦးပြည့်စုံတို့မှာ မောင်နှမ နှစ်ဦးတည်းရှိသည်။ ညီမဖြစ်သူ

စံပယ်က အိမ်ထောင်မပြုတော့ အမိမဲ့သား မြင့်မားအတွက် အပေါ်ဖြစ်သူက အမေရင်းနှင့်မခြား ပြုစုထိန်းကျောင်းလာခဲ့သူ။

“ဒီနေ့ အန်တီတို့ ဘုရားဖူးရင်း မြို့ထဲ ဈေးဝယ်ထွက်မယ်၊ အပြန်ကျ အစ်ကိုပြည့်စုံ ရုံးသွားပြီး ညနေစာကို စားသောက်ဆိုင် ကောင်းကောင်းတစ်ခုမှာ သွားစားကြမယ်၊ မားက ကားမောင်း ပြီး လိုက်ပို့ဖို့ အသင့်ပြင်ထား”

“မား သွားစရာရှိသေးတယ် အန်တီ”

“နောက်မှ မင်း သွားစရာရှိတာသွားတော့ မားရေ အခု တော့ အန်တီတို့ သွားရမယ့်နေရာကို မင်းပဲလိုက်ဖို့”

“အကြာကြီးတော့ အချိန်မရဘူးနော် အန်တီစံပယ်”

“အေးပါ”

ဒါပဲပြောပြီး မြင့်မား ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ကဲ သမီး၊ ရေသွားချိုးပြီး အလှပြင်တော့”

“ကြက်သားအိုး အန်တီ ကြည့်ထားလိုက်မယ်”

“ဆူး မလိုက်ချင်တော့ဘူး အန်တီ ကိုကိုနဲ့ အန်တီပဲ သွားတော့”

“ဖြစ်မလား . . ကျုပ်က ညည်းလေးကို တမင်လိုက်ပို့တာ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဘယ်မသွား တတ်၊ ဘာမလုပ်တတ်နဲ့ လူရယ်စရာဖြစ်မယ်၊ သွား သွား . . ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ရေခိုးခို အဝတ်အစားလဲ၊ အန်တီ ဟင်းအိုးချ ပြီးရင် ရေခိုးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီအလိုကျ ဆူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဆူး အခန်းထဲ ရောက်တော့ မှန်ထဲက ဆူးပုံရိပ်ကို ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။ ဘာ လိုလိုနှင့် ဒယ်ဒီ ဦးပြည့်စုံတို့၏ ပြည့်စုံချမ်းသာကိုရောက်တာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သလို ဆူးကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်စရာမိသား စုတဝလေးထဲမှာ ပျော်နေတတ်ပါပြီ။ ဒယ်ဒီ ဦးပြည့်စုံနှင့် အန်တီစံပယ်တို့က ဆူးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်ခင်တာ မှန်ပေမယ့် ကိုကိုမြင့်မားကတော့ ငယ်ငယ်က ပုံစံအတိုင်း ဂျစ် တစ်တစ်နှင့် ဆူးအပေါ် သူမထင်လျှင် မထင်သလို ဆက်ဆံတတ်ပြီ။

ရေခိုးခိုပြီးတော့ ဆူး မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်လိုက်သည်။ မှန်ထဲ

၌ ဆူးပုံရိပ်လေးက ဘာအခြယ်အသမ္မတရှိဘဲ အပြစ်ဆိုစရာ တစ်ခုမှမရှိအောင် လှနေသည်။ ဆူး ဆယ်တန်းဖြေပြီးသည်အထိ အိမ်နှင့်ကျောင်းကလွဲ၍ အပြင်သိပ်မထွက်ခဲ့။ မိန်းကလေးပီပီ အလှအပ၊ အဝတ်အစားကြိုက်တာမှန်ပေမယ့် လူစည်ကားရှုပ် ထွေးသော နေရာများသို့ သွားလာဖို့ ဝါသနာမပါ။ မှန်တင်ခုံ ပေါ်ဝယ် အန်တီစံပယ် ဝယ်ပေးထားသော မိတ်ကပ်၊ သနပ်ခါး၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေကအစ ရောင်စုံမျိုးစုံရှိပေမယ့် ဒါတွေကို ဆူး သိပ်မသုံးဖြစ်။ သနပ်ခါးကိုသာ ခပ်ကျဲကျဲ ပွတ်ထားပြီ။

ယခုတော့ မြို့ထဲသွားမည်ဆို၍ အောက်ခံမိတ်ကပ် အနည်းငယ် လူးသဖြင့် နဂိုကပင် လှပလွန်းသော ဆူးမျက်နှာ လေးက ပိုလှပသွားသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို ကျစ်ဆံမြီး နှစ်ဖက်ခွဲ ကျစ်ကာ ရောင်စုံ ခေါင်းစည်းကြိုးလှလှလေးတွေနှင့် စည်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အန်တီစံပယ် ချုပ်ပေးထားသည့် ပန်းနုရောင် ဝတ်စုံလေးကို ယူဝတ်လိုက်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အန်တီစံပယ်က အသင့်စောင့်နေ

သည်။

“ဟယ် ဆူးလေးက ငါ့လိုဆိုတော့ သိပ်လှတာပဲ”

ဆူးကို မြင်မြင်ချင်း အန်တီစံပယ်က ချီးကျူးသည်။ အန်တီ စံပယ်စကားကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်နေသော မြင့်မားက မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ တည်တင်းသော မျက်နှာက အပြုံးအရယ်မရှိ။

“ကဲ ပြီးရင် သွားကြမယ်”

“လာ . . သမီး”

မြင့်မားက ရှေ့ကထွက်သွားသဖြင့် အန်တီစံပယ်နှင့်ဆူး သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရား အရင်ဝင်ဖူးကြသည်။

“မားရေ မာတ်လှေကားနဲ့ပဲ တက်မယ်နော်”

“တက်လေ အန်တီ၊ မား နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါဆို အန်တီနဲ့ဆူး သွားနှင့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ချင်းချိတ်ကာ ထွက်သွားသော အန်တီနှင့်ဆူးကို မား

ခဏမျှ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သာမန်မိန်းကလေးတွေထက် မြင့်သေး အရပ်နှင့် အချိုးအစားကျ လှပသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ဆူးအလှက တခြားမိန်းကလေးတွေထက် ထူးခြားပေါ်လွင်နေသည်။

ဘုရားဖူးပြီး အန်တီစံပယ်က ဘုရားပုံတော် လိုချင်၍ ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ဆင်းဝယ်ကြသည်။ အန်တီစံပယ် ဘုရားပုံတော်တွေ ရွေးနေခိုက် မူးက ဆိုင်ထဲရှိ ပစ္စည်းတွေကို ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ဆိုင်၏ တစ်နေရာမှာ ကလေးကစားစရာ ပစ္စည်းလေးတွေကို တွေ့တော့ ဆူး တယုတယ ကောက်ကိုင်ကြည့်သည်။

ငယ်ငယ်ကလေးဘဝက မပြည့်စုံခဲ့သော ဘဝမှာ ဒီလို ကစားစရာပစ္စည်းလေးတွေနှင့် ကစားချင်သော ဆန္ဒများ ရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် မကစားခဲ့ရ။ ဆန္ဒနှင့်ဘဝ ထပ်တူမကျခဲ့သည့် ငယ်ငယ်က ကလေးဘဝအကြောင်းကို ဆူး ဖျတ်ခနဲ တွေးလိုက်မိသည်။

ဒီလိုပါပဲလေ . . . ဘဝဆိုတာ . . . ။

xxx

အခန်း (၃)

“ကိုကို”

“ဟင် ဆူး”

မြင့်မားမှာ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် ဆူးကြောင့် ရေချိုးပြီး ကာစ ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အနားမှာရှိသည့် ကိုယ်သုတ်ပဝါကြီးကို အမြန်တင်လိုက်ပြီး . .

“ဆူးကလည်းကွာ မပြောမဆိုနဲ့၊ ကိုကိုအခန်းထဲကို ဝင်

ထောဝါဒီဆိုတာ . . .”

ပြောရင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသော မြင့်မားကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသော ဆူးမျက်နှာလေး တည်သွား၏။

“အောက်မှာ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ရောက်နေလို့ လာခေါ်တာ၊ ကိုကို ရေချိုးနေတာ ဆူးမှ မသိဘဲ”

“မသိရင်လည်း မှတ်ထား၊ နောက်ကို အခန်းတံခါးကို အရင်ခေါက်ပြီးမှ ပြောစရာရှိတာ ပြော”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ဆူး သွားမယ်”

“ဟိတ် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ခဲ့ဦး”

“ဒုန်း”

မြင့်မား အခန်းတံခါးကို နောက်ပြန်ဆွဲပြီး ဝုန်းခနဲ ပိတ်သွားသည် အသံက အကျယ်ကြီး။

မိဆူးကို အံ့ဒါတွေကြောင့် မြင့်မား ကြည့်မရတာတွေလည်း ပါသည်။ ငယ်ငယ်ထဲက မြင့်မားကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောတတ်သည့် အကျင့်က အခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲ။ အောက်ထပ်မှာ

သူငယ်ချင်း ရောက်နေတာပဲ ပြောသွားသည်။ ဘယ်သူဆိုတာ ပြောမသွား။

အဝတ်လဲပြီး အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းလာမှာ ဧည့်ခန်း ဆီက ပျံ့လွင့်လာသည့် ဆူး ရယ်သံနှင့် ဂျင်မိရယ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“တော်ပြီ တော်ပြီ ရယ်စရာစကားတွေ ဆူးကို ဆက်မပြောနဲ့ တော့၊ ဟော ဟိုမှာ ကိုကိုလာပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ မြင့်မား၊ မင်းက ချိန်းထားပြီး ရောက်မလာတော့ ငါပဲ ဒီကို လိုက်လာရတာပေါ့ကွ”

“ဟိုမှာ ပန်းမြတ်နဲ့ သီရိတို့ စောင့်ကျန်ခဲ့တယ်ကွ”

“အာ ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းတို့နဲ့ ချိန်းထားတာ ငါမေ့သွားတယ်၊ ဆောရီး”

“လာ သွားကြမယ်”

“ဆူးရော လိုက်မလား”

မြင့်မားက ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဂျင်မိက ခေါ်ခြင်းဖြစ်၍

ဆု ဖြူပြီး ခေါင်းလေး ခါပြလိုက်သည်။

“ဆု မလိုက်တော့ဘူး ဂျင်မီ”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ သွားပြီ”

ထင်မိတ ဆုကို နှုတ်ဆက်နေခိုက်မှာ မြင့်မားဖုန်းက အသံ ဖြည့်လာ၏။

“အေး၊ ကိုယ်တို့ အခုပဲ ထွက်လာပြီ ပန်းမြတ်၊ အိုကေ ဆိုသေ”

ဖြူနေသည့် ကိုကို့မျက်နှာမှာ အပျော်ကို မြင်ရသည်။

မိန်းမြတ်ဆိုတာ ကိုကို့ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေ သူ။ ဒီလိုပဲ ကိုကို့နားမှာ မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ တတ်သည်။ ကိုကိုကတော့ သူ့နားက မိန်းမလှလေးတွေကို စိတ် ဝင်စားသလိုလို၊ စိတ်မဝင်စားသလိုလို။ ဒါပေမယ့် အားလုံးကို ချစ်သည်အောင် ပေါင်းတတ်သည်။ ဘယ်သူ့အမုန်းကိုမှမခံ။

ထိုကို့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသော မိန်းကလေးတွေကလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူတို့။ ကိုကို့နားမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိနေရတာကိုပဲ

ဘာလိုလို အတွေးနဲ့ ကြိတ်ကျေနပ်နေကြတာ ဆူး သိသည်။

တစ်နေ့ ကိုကို့ချစ်သူ ဖြစ်လာခွင့်ရခန်းနှင့် ကိုကို့အနားက မခွာနိုင်ဘဲ တစ်လည်လည်။ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်နဲ့ကိုယ် ဟုတ် နေကြသည်။ ဆူးကတော့ ထိုအခြေအနေတွေကို နားလည်း မလည်၊ သဘောလည်း မကျ။ ကိုကို့နေရာမှာ ဆူးသာဆို ကိုယ် သဘောမကျသည့် လူကို သဘောကျသယောင်ယောင် ဟန် ဆောင်ပန်ဆောင် လိုက်လျော ဆက်ဆံနေမှာ မဟုတ်။ ရင်ထဲရှိ သည့်အတိုင်း ကိုယ် သဘောမကျသည့် လူကို သဘောမကျသလို ပြောဆိုဆက်ဆံမိမှာ သေချာသည်။ ဆူးစိတ်ကို သိသည့် ကိုကို ကလည်း ဆူးကို ပြောဖူးသည်။

“အလကား၊ လူမှုရေး ဘာမှမသိလို့ နင့်ကို အပေါင်း အသင်း လုပ်မယ့်သူ မရှိတာ”

“မရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆူးတစ်ယောက်တည်း နားအေးပါး အေး နေရတာ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

ဆူးက မြင့်မားကို တစ်ခွန်းမခံ။ အနားကို ဦးပြည့်စုံ ရောက်

လာ၍ မြင့်မား စကားကို ရပ်လိုက်၏။

“ကဲ သား၊ သမီးကျောင်းကိစ္စတွေအတွက် လိုအပ်တာ တွေကို သားပဲ လုပ်ပေးလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဦးပြည့်စုံ ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ မြင့်မားတို့ ကား လေး ခြံထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အိမ်မှာ ဆူးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဆူး စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိပေမယ့် မြင့်မား ဆူးကို မချော့ပါ။

xxx

အခန်း (၄)

ကျူရှင်ခန်းကထွက်တော့ ကိုကိုကား စောင့်နေရမည် စိုးသဖြင့် ဆူး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်သည်။

“ဘုတ်”

“အို”

ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်မို့ လမ်းဘေး ကွန်ပူတာဆိုင်ထဲက ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပန်းချင်း ဝင်တိုက်မိ၏။

ဆူး စီးလာသည့် စလစ်ပိဖိနပ်နက်ကလေးကို ထိုလူက ဖိနပ်း
လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာမို့ ဆူး ဖိနပ်လေး ပြတ်သွားသည်။

“ဟယ် ဖိနပ် ပြတ်သွားပြီ”

“ဟာ ဆော့ရိုးဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊
မတော်လို့ပါ”

ဆူး ဖိနပ်ပြတ်သွားတာကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ဆူးနှင့် ဝင်
တိုက်မိသူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆူးနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိပုံရ
သော အမျိုးသားတစ်ယောက်။ မျက်နှာမှာ အားနာရိပ်တွေကို
တွေ့ရသလို သူ့မျက်လုံးတွေက ဆူးမျက်နှာလေးဆီ အတန်ကြာ
အောင် ရပ်တန့်နေသည်။ ဆူး ထိုသူ့အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲလိုက်
ပြီး ကိုကိုကားရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အရင်လာကြိုနေ
ကျနေရာမှာ ကိုကိုကားကို မတွေ့ရ။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားတာဆိုတော့ သွားဖို့ ခက်နေမယ်၊ ဒီလို
လုပ်ပါလား။ ဒီကွန်ပျူတာဆိုင်မှာ ခဏလောက် ထိုင်နေ၊ ကျွန်
တော် ဖိနပ် သွားဝယ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှ အားနာစရာမလိုပါဘူး။

ဒီဆိုင်က ကျွန်တော့်ကွန်ပျူတာဆိုင်”

“ရပါတယ်၊ လာကြိုမယ့်ကား ရောက်တော့မှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကားမရောက်ခင် ဆိုင်မှာ ခဏထိုင်နေ
ပါလား၊ ကျွန်တော် ဖိနပ်သွားဝယ်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်ရှင်၊ အားနာစရာ”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ၊
ဖိနပ်ဆိုင်က နီးပါတယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဇွတ်ထိုင်ခိုင်းနေတာမို့ ဖိနပ်ပြတ်သွားသော
ဆူးမှာ မတတ်သာဘဲ ကွန်ပျူတာဆိုင်ဝရံ ထိုင်ခုံလေးတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ကျမှ ကိုကိုကားကလည်း အရိပ်
အယောင်ပင် မတွေ့ ရ။ ဆူး စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ထိုင်နေခိုက် သူမနှင့်
ဝင်တိုက်မိသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဆူးအတွက် ဖိနပ်ဝယ်ရန် ထွက်
သွားသည်။ ကိုကိုကား ရောက်မလာဘဲ ဖိနပ်သွားဝယ်သူက
ဆူးရှိရာ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကားမရောက်သေးဘူးလား၊ စီးကြည့်ပါဦး ကျွန်တော်

လည်း မှန်းပြီး ဝယ်လာခဲ့တာ”

တစ်ဖက်က ကမ်းပေးလာသော ဖိနပ်ဗူးလေးကို ဆူး လှမ်း ယူလိုက်ရင်း လမ်းဘက်ကို တစ်ချက်မျှော်ကြည့်မိ၏။ ကိုကိုက ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ ဗူးလေးထဲမှ ဖိနပ်အဖြူရောင်လေးကို ထုတ်ပြီး စီးလိုက်တော့ ဖိနပ်က ဆူးခြေထောက်လေးနှင့် အနေ တော်လေး ဖြစ်နေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုစကားကို ဆူးရင်ထဲ အမှန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျူရှင်လာတက်တာလား၊ ကျွန်တော့် နာမည် တိမ်တမန်ပါ”

တိမ်တမန်ဆိုသောသူက ဆူးလက်ထဲက စာအုပ်ထပ်ကို ကြည့်ကာ မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် တိမ်တမန်၊ ဆူး ကျူရှင် လာတက်တာပါ”

ရွယ်တူလောက်ဖြစ်မည်ထင်သဖြင့် ဆူး နာမည်အတိုင်းပင် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆူးတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်ရိုးရား”

“ဖက်စ်ရိုးရား”

“ဟုတ်လား ကျွန်တော်လည်း အဝေးသင် ဖက်စ်ရိုးရားပဲ၊ မေဂျာကရော . . .”

“အီးမေဂျာ”

“ဟာ မေဂျာလည်း အတူတူပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီကျူရှင် မှာပဲ တက်မလို့ ကွန်ယူတာဆိုင်က အလုပ်နည်းနည်းများနေ တာနဲ့ မတက်ဖြစ်သေးတာ”

“ဟုတ်လား၊ တိမ်တမန်လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“အိုကေ”

“ဆူးနဲ့ကိုယ်တို့က ရွယ်တူလောက်ထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကား မလာသေးဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ ဒီနေ့ကျမှ ကားက နောက်ကျနေ

၄၄ ဆုအဋ္ဌလီ

တယ်၊ ဖိနပ်ဖိုး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ရပါတယ် ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲ၊ မပေးပါနဲ့”

“စာတွေ အတော်များနေပြီလား”

“မများသေးပါဘူး၊ အခုမှစတာ ရက်သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ဆူး သူငယ်ချင်းတွေရော”

“ပြန်သွားကြပြီ”

“ကျွန်တော် ဆူးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ရမလား”

တိမ်တမန်က ဆူးမျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ မေဂျာတူတွေပဲ”

“ဟီ . . . ”

“ဟင်”

တိမ်တမန် နောက်ထပ်စကားပြောမလို့ ပါးစပ်ကိုပြင်ဆဲ
ကိုကိုကား ရောက်လာ၏။

“ဟော ဟိုမှာ ကိုကိုကား လာပြီ”

တိမ်တမန်က အဖြူရောင် ဆလွန်းကားလေးကို လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။ ကားထဲမှ ရုပ်ချောချော၊ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြူဝင်း
ချောမောသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“သွားပြီနော် တိမ်တမန်၊ ဟိုမှာ အိမ်က ကားလာနေပြီ”

“အိုကေ”

တိမ်တမန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားရှိရာသို့ ထွက်သွားသော
ဆူးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ကျန်ခဲ့သည်။

xxx

အခန်း (၅)

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘာကိုလဲ ကိုကို”

“စကားပြောနေတဲ့ ကောင်လေးကို ပြောတာ”

“ကွန်ပျူတာဆိုင်ကပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့အဆင်း ဆူးဖိနပ်ကို မတော်တဆ သူ နင်းမိရင်း

ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ဖိနပ်အစား ပြန်ဝယ်ပေးရင်း စကားပြောနေကြတာ”

“အခုမှ ကျူရှင်တက်ကာစ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မကြားချင်ဘူးနော်”

ကိုကိုမြင့်မားစကားကြောင့် ဆူးက သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးလေး စွေကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကိုက ဆူးကို စိတ်ပူလို့လား”

“စိတ်ပူတာပေါ့၊ ကိုယ့်ညီမပဲ”

မြင့်မားအပြောကြောင့် ဆူး နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက် တွန့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

ဆူး အရွယ်ရောက်လာတော့ သိပ်လှလာသည်။ သည်အလှများကြောင့် မြင့်မားမှာ သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်သို့ မခေါ်ရအောင် ဖြစ်ရသည်။

ဒါကို ဆူးလေး သိမည်မဟုတ်။

ဆူးကို ချဉ်းကပ်ချင်တာနဲ့ သူ့ကို ယောက်ဖချင်းထပ်

အောင် ခေါ်နေသော သူငယ်ချင်းတွေက အများကြီး။

ညီမတစ်ယောက် ရပါသည်။ ထိုညီမကြောင့်လည်း မြင့်မား မျက်နှာပွင့်ရသလို စိတ်လည်း တိုရသည်။ သိပ်လှသော ဆူးကို လိုချင်တာနှင့် သူ့ကို ခေါ်ချင်ပြောချင်သော သူငယ်ချင်းများကို မြင့်မား မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ထားကာ အစ်ကို ပီသစွာ နေရသည်။

ဒါမှလည်း ဒီကောင်တွေ အရှိန်နှင့်ဟန့်သွားမည်။ တကယ်လည်း မြင့်မား သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ထိုပုံစံအတိုင်း ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ဆူးအလှတရားမှာ ယစ်မူးနေကြသူတွေ။

ဆူးက ဝါရွှေနွယ်သော အသားက အကြောစိမ်းလေးများ ယှက်ဖြာနေတာကိုပင် မြင်နေရ၏။ မြင့်သော အရပ်၊ ပြေပြစ်သွယ်လှသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းအလှကအစ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိအောင် အလှက ထူးသူဖြစ်သည်။

ထိုမျက်နှာပေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ကျောလယ်မှာ ဝဲနေသည့်

နိညါဖျော့ဖျော့ လှိုင်းကြီးကောက်သားနှင့် ဆံပင်ဖွာဖွာလေးများ က ဆူးအလှကို မြင်သူတကာ နှစ်ခါပြန် လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖမ်းစားညှို့ငင်ထားသည်။

ဆူး သိပ်လှပေမယ့် အခုချိန်ထိ ဆူးမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိ။ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စား။ ဒါကိုတော့ မြင့်မား ကျေနပ်သည်။ ဆူးက လုံးဝအဖြူထည်လေး ဖြစ်သည်။ အချစ်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်၍ ဆူး တစ်ခုခု မှားသွားမှာကို စိုးရိမ်မိသည်က မြင့်မား။

ဒယ်ဒီ၊ အန်တီနှင့် သူ့အပေါ် ကလေးဆန်စွာ စိတ်ကောက် ဆိုးနွဲ့တတ်တာကလွဲ၍ ဆူးမှာ ဘာအပြစ်မှဆိုစရာ မရှိအောင် လိမ္မာသည်။ အခုတော့ ဆူးနားမှာ လူချောချောလေးတစ် ယောက်နဲ့ အတူရှိနေတာ မြင်လိုက်ရတော့ ဆူးအတွက် စိတ်ပူ သွားသည်။ ဒါကို ဆူးက သိမှာမဟုတ်။ သူမအိတ်ထဲက အချဉ် ထုပ်ကို ဖောက်စားရင်း ဆူးက အပြင်ကို ငေးလာ၏။

မြင့်မားမှာသာ ဆူးနား ရစ်ဝဲရောက်လာသည် ကောင်လေး

အကြောင်း တွေးရင်း သက်ပြင်း ကြိတ်ချလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ဆူး ဆံပင်ညှပ်ချင်လို့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ပို့ပေးပါ”

“သွားစရာရှိသေးတယ်၊ နောက်ရက်မှ အန်တီ စံပယ်နဲ့သွား”

ဆူး နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

ဆူးဆို ကိုကိုက ဘယ်တော့မှ အလိုမလိုက်။ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်တာ ဆူး သိသည်။ ဆူးက ကိုကိုအပေါ်မှာ တွယ်တာသလောက် ကိုကိုက ဆူးကို မချစ်။

အများအမြင်မှာ ဆူးတို့နှစ်ဦးက မောင်နှမဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း သွေးမတော် သားမစပ်ဘူးဆိုတော့ ကိုကိုက ဆူး ကို မချစ်တာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။ ဆူးသာ ကိုကိုညီမ အရင်း အချာဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုကိုလည်း ဆူးအပေါ်မှာ အခုလို စိမ်းကား အေးစက်နေမည်မထင်။

တွေးရင်း ဆူး ဝမ်းနည်းလာ၏။ ဆူး ချစ်သလောက် ကိုကို

က မချစ်ဘူးဆိုသည် အတွေးနှင့်ပါ။ အရင်တုန်းက ဆူးအပေါ်မှာ ကိုကို ဖိလောက်မစိမ်းကား။ အရောတဝင် အခေါ်အပြော လေးတွေရှိပေမယ့် အရွယ်လေးတွေ ရလာတော့ ကိုကိုက ဆူးနားက သိသာစွာ ဖယ်ခွာသွားတာ ဆူးမှတ်မိသည်။

မြင့်မားက ချက်ချင်းလို ငြိမ်သက်သွားသော ဆူးမျက်နှာလေးကို နောက်ကြည့်မှန်က တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ဆူးက မမြင်။

“ဆူးကို ရှေ့နားမှာ ကားရပ်ပေး ကိုကို”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဆူးတစ်ယောက်တည်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် သွားမလို့”

“နောက်ရက်မှ သွားလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဆူးက အခုသွားချင်တာ”

နောက်ကြည့်မှန်ကတဆင့် ဆူးမျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ စုထော်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက စိတ်အလိုမကျတာထိ ဖော်ပြနေ၏။

သူ လိုက်မပို့ဘူးဆိုတာနှင့် ဆူးက သူ့ကို စိတ်ဆိုးအရွဲ့တိုက်နေမှန်း မြင့်မားသိသည်။ လက်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာနှင့် ချိန်းထားသည့်အချိန်က နီးနေပြီ။ ကားပေါ်မှာ မိဆူးက သူ့ကို လှစ်ကျနေတုန်း။ လမ်းတစ်နေရာမှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ဆင်းတော့”

သံပြတ်နှင့် ရက်စက်စွာ ပြောလာသည့် ကိုကိုကို ရင်နာစွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် . . .

“ဝူး”

ကိုကိုက ဆူးကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားကို တအားမောင်းထွက်သွားတာကြည့်ပြီး ဆူးရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် ဆို့နှင့်နာကျင်စွာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥတွေ ပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုအပေါ်မှာ ဆူး ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ . . .

ဆူးအပေါ်မှာ ကိုကို ရက်စက်တယ်။

ဆူးသာ ကိုကိုညီမအရင်းဆိုရင် ကိုကို အခုလို ဖြစ်ချင်ရာ
 ဖြစ်ဆိုပြီး ဆူးကို ထားခဲ့ရက်မလား။ ဆူး အမြင်အာရုံထဲမှာ
 အရာအားလုံး ဝေဝါးပျောက်ဆုံးလျက်။ လောကကြီးထဲမှာ ဆူး
 တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သလို ထင်မိ၏။

xxx

အခန်း (၆)

“အမလေး ဆူးရယ်၊ အခုချိန်ကျမှ ပြန်လာရသလားကွယ်၊
 အချိန်လည်း ကြည့်ဦး၊ မိုးဘယ်လောက်ချုပ်နေပြီလဲ”

အန်တီစံပယ်က ဆူးကို မြင်တာနှင့် ပျာပျာသလဲ ဆီးကြို
 နှုတ်ဆက်ရင်း ဆူးမျက်နှာလေးကိုရော ဆူးတစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ
 အကဲခတ် ကြည့်နေတာ ဆူး သိသည်။

“ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ ကြာသွားလို့ပါ အန်တီစံပယ်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အန်တီစံပယ်ကလွဲပြီး တစ်ခြားဘယ်သူမှမရှိ။

“ကြာမယ်ဆိုရင် ဖုန်းလေးဘာလေး ကြိုဆက်မှပေါ့ကွယ်။

ဆူး ဖုန်းကရော ဘာလို့ စက်ပိတ်ထားရတာလဲ”

“ဘက်ထရီအားကုန်နေလို့ အန်တီ”

အန်တီက ဆူးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“ဘာပဲပြောပြောကွယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်
တည်းကြီး မိုးချုပ်မနေပါနဲ့၊ ဖုန်းဘက်ထရီ အားဖြည့်ဖို့လည်း
မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“ကဲ ကဲ သွားတော့၊ မားတစ်ယောက်လည်း သူညီမအတွက်
ဘယ်လောက်စိုးရိမ်နေပြီလဲ မသိဘူး၊ ဆူး အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီ
ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ဦးမှပဲ”

အန်တီစံပယ်စကားကို နားထောင်ပြီး ဆူး ပြုံးလိုက်သည်။

ကိုကိုက ဆူးကို စိတ်ပူစိုးရိမ်နေသည်ဆိုပါလား။ နားရှိလို့

ကြားလိုက်ရပေမယ့် ဆူး မယုံပါ။ ကိုကိုသာ ဆူးကို စိတ်ပူတတ်

လျှင်. လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အခုလိုရက်စက်စွာ
ပစ်ထားခဲ့ရက်မှာမဟုတ်။ အခုတော့ ဆူးကို လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်
ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့ရုံမက နောက်ကိုပင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်
ဖော်မရသည်လို့။

“မားလား အေး အခုပဲ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တယ် သားရေ၊
ဖုန်းက ဘက်ထရီအားကုန်နေလို့တဲ့”

နောက်ထပ်ဆက်ပြောနေသည့် စကားတွေကို မကြားရ
တော့ပါ။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲကာ
အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဆူးလည်း အရွယ်ရောက်လာ
ပြီပဲ။ သူများကိုချည်း တစ်ချိန်လုံး မှီခိုအားထားနေလို့ဖြစ်ပါ
မလား။ ဘွဲ့ရပြီးရင် ဆူးဘဝကို ဆူး ရပ်တည်နိုင်အောင် အချိန်
အများကြီး ကြိုးစားရဦးမည်ပဲ။

စိတ်ချပါ ကိုကိုရယ် . . . နောက်ဆို ဆူးကြောင့် ကိုကို
ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရတော့ပါဘူး။

xxx

ကျွန်ုပ်တို့အပ်ပြီးတာနှင့် တိမ်တမန်တို့အုပ်စု သူပိုင် ကွန်ပျူတာ ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ဆူးဆိုသော ကောင်မလေးအလာကို စောင့်နေကြသည်။

“မင်းဟာက သိပ်အဖြစ်သည်းလွန်းတယ်၊ သူလည်း ကျွန်ုပ်တို့တက်တာပဲ၊ ဘာစောင့်နေစရာလို့လဲ”

မင်းထိုက်အံ့ပြောကို တိမ်တမန်က သဘောမတွေ့ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။

“အသာနေစမ်းပါကွာ၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာမယ့် ဆူးရဲ့

အလှတရားကို ငါ ခံစားမလို့ မင်းပါးစပ် အသာပိတ်ထားပြီး ငါ တိုက်ထားတဲ့ ကော်ဖီကို ငြိမ်ငြိမ်လေးသောက် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကော်ဖီနဲ့ပဲ ငါ့ပါးစပ်ငါ ပိတ် လိုက်ပါတော့မယ်”

သူတို့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အဖြူရောင် ဆလွန်းကား လေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

“ဟော လာပြီ”

တိမ်တမန်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူတို့ အုပ်စုအကြည့်က ကားဖြူလေးဆီသို့ စုပြုံရောက်သွားသည်။

“အခု ဆင်းလာတဲ့ မဒီလေးလား”

မျိုးကျော်သူက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဆူးကို ကြည့်ကာ မေးတော့ တိမ်တမန် စကားဖြင့်မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လန်းတယ်ကွာ၊ တိမ်တမန်ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာ၊ ကောင်မလေးက တော်တော်လှတယ်ကွ”

“ကားပေါ်က ဘဲက သူ့အစ်ကိုထင်တယ်”

မင်းထိုက်က ကားမောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်နေသော မြင့် မားကို ကြည့်ကာပြောသည်။ ကားလေးက ဆူး ဆင်းပြီးတာနဲ့ နေရာမှ ထွက်သွားသည်။

“လှတယ်ကွာ၊ ဂန္တဝင်ဆန်တဲ့ မျက်နှာလေးပဲ၊ တိမ်တမန်တို့ ကြွေမယ်ဆို ကြွေလောက်တယ်၊ ငါတို့တောင် ကြွေချင်လာပြီ”

မင်းထိုက်ကို တိမ်တမန် ပခုံးညှစ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါ့နှလုံးသားထဲ ထည့်ပြီး အပိုင်သိမ်းထားတော့မှာ၊ မဆိုင် တဲ့ စကားတွေ မင်းတို့ မပြောနဲ့”

တိမ်တမန်မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“ဘာလဲ အပြောတောင် မခံတော့ဘူးလား”

မျိုးကျော်သူက ပခုံးတွန့်ရင်း တိမ်တမန်ကို လှမ်းပြောသည်။

“အေး”

တိမ်တမန်က ဒါပဲပြောပြီး နေရာမှထသည်။

“ဆူး”

“ဟင်”

တိမ်တမန်ခေါ်သံကြောင့် ဆူး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဪ တိမ်တမန်”

“ကျွန်တော်လည်း ဆူးတက်တဲ့ ကျွဲရှင်မှာပဲ ဒီနေ့ စတက်မှာ”

“ဟုတ်လား ဒီနေ့မှ ကျွဲရှင်အပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆူး၊ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဆယ်တန်းကတည်းက ခင်ခဲ့ကြတာ . . မေဂျာလည်း အတူတူပဲ၊ ဒီဘက်က မျိုးကျော်သူ၊ ဟိုဘက်က မင်းထိုက်”

“ဪ”

ဆူးက တိမ်တမန်သူငယ်ချင်းတွေကို အသိအမှတ်ပြုသလို ပြောရင်း . . .

“သွားကြရအောင်၊ ကျွဲရှင်ချိန် နီးပြီ”

ဆူးက သူတို့အုပ်စုကို ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ တိမ်တမန် သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ် ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

xxx

အခန်း (၇)

ဆူးနှင့် တိမ်တမန်တို့အုပ်စု အတော်လေးအဖွဲ့ကျသွားသည်။

“ဆူး”

“ဘာလဲ တိမ်တမန်”

“ဆူးကို လာလာကြိုနေတာ ဆူးအစ်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ဆူးအစ်ကိုပုံစံက အမြဲတမ်း ခပ်တည် တည်ဆိုတော့ သူ့ညီမနဲ့ ခင်ရတဲ့ တို့တစ်တွေလည်း နည်းနည်း လန့်လို့ မေးရတာ”

မို့ကျော်သူက တိမ်တမန် ဘာမှမပြောရသေးခင် ဝင်ပြောသည်။

“ကိုကိုက သဘောကောင်းပါတယ်”

“စာမေးပွဲဖြေဖို့ဖျက်တောင် နီးလာပြီနော် ဆူး”

“ဟုတ်တယ် ကျရှင်ကလည်း မနက်ဖြန်တက်ပြီးရင် ဝိတ်တော့မှာ”

ဆူး သူငယ်ချင်း ကြယ်စင်က ဝင်ပြောသည်။

“စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ဆူးတို့အိမ် လာလည်လို့ရမလား”

ထိုစကားကို တိမ်တမန်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလာလုပ်မှာလဲ”

“လမ်းကြိုရင်ပေါ့”

“လမ်းကြိုရအောင် မင်း တမင်သွားမှာမဟုတ်လား”

မင်းထိုက်အပြောကြောင့် တိမ်တမန်မှန်ကန် တစ်ချက် နိသွားသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဆူးအိမ်ကို မလာချင်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆူး ကိုကိုက မကြိုက်လို့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆူးစကားကြောင့် တိမ်တမန် မျက်နှာပျက် သွားပါသည်။

xxx

“ဖြေနိုင်ရဲ့လား သမီး”

“အားလုံးဖြေနိုင်တယ် အန်တီ”

ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသော ဆူးကို အန်တီစံပယ်က ဆီးပြီး မေးလိုက်သဖြင့် ဆူး အပြုံးလေးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သမီးကိုကိုရော”

“ဆူးကို ပို့ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဪ သမီးကိုကိုလည်း စာမေးပွဲနီးပြီဆိုတော့ ကျောင်း စာတွေ ရှုပ်နေတယ်ထင်ပါတယ်”

ကိုကိုရယ် . . . ။ အတွေးများနှင့် ကိုကိုကို ဆူး နှုတ်ဖျားမှ တစ်ဖက်တစ်ဖက်မိသည်။ ကိုကိုကို ဆူး ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဆူးပဲ သိပါတယ် ကိုကိုရယ် . . . ။

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေးများဖြင့် ဆူး သက်မတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိသည်။ ကိုကိုကို တစ်ဖက်သတ် ကြိတ်ချစ် နေသော ဆူးအတွက် ကိုကိုအချစ်ကို ဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ရမှာ မဟုတ်တာကိုလည်း ဆူး သိပါသည်။ ထိုအတွေးလေး ဝင်လာတော့ ဆူး နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲသွားသည်။ တကယ်ဆို ဆူးအနေနဲ့ ကိုကိုကို မချစ်သင့်မှန်း သိပေမယ့် ဦးနှောက်ရဲ့ အသိတရားကို နှလုံးသားက မလိုက်နာနိုင်ခဲ့ပါ။

ဝင်ကြွေးရှိရင် ကျေပါစေ ကိုကိုရယ် . . . ကိုကိုအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေမိတာ ဒီဘဝ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါရစေ . . . ။

xxx

အခန်း (၈)

“ကိုကို”

“ပြော”

ခြိမ်းကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ ဒန်းခုံလေးပေါ်တွင် စာဖတ်နေရာမှ ကိုကိုက ဆူးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကိုဖုန်း လာနေလို့၊ ပန်းမြတ်တဲ့”

“မရှိဘူးလို့ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ကိုကိုက အိမ်မှာ ရှိနေတာပဲ”

“ကျစ်”

ကိုကိုက လက်ထဲက စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး နေရာက မကြည်မသာ ထသွားတော့ နေရာမှာ ဆူးတစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်နေခိုက်မှာ ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဇော်မင်း ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ ဆူး၊ ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလား”

“ကျောင်းပိတ်ရက်လေ ကိုဇော်မင်း၊ အိမ်ထဲမှာ ကိုကိုရှိတယ်”

ကိုဇော်မင်းက ဆူးကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သိသဖြင့် ဆူးက အရင်ရှောင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။

“ဆူး ကိုကို ဖုန်းပြောနေတာ တွေ့ပါတယ်ဗျာ၊ သူ မရှိတုန်း ဆူးနဲ့ စကားပြောပါရစေဦး”

“ဆူး အဝတ်တွေ လျှော်ရဦးမှာ ကိုဇော်မင်းရဲ့”

“လျှော်စရာရှိလည်း နောက်မှ လျှော်ကွာ၊ ဆူးကို ကိုဇော်ချစ်တယ်၊ ဆူးသာ ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် လက်ထပ်မယ်၊ ဆူးသဘောကရော ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ဆူး အဲ့ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုဇော်ကိုလည်း မချစ်ဘူး၊ သွားတော့မယ်”

“ဆူး နေဦးလေ”

ကိုဇော်မင်း ခေါ်ပေမယ့် ဆူး လှည့်မကြည့်ဘဲ အိမ်ဘက်ကို တအားပြေးအလာ . . .

“ဘုတ်”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟင် ကိုကို”

ကိုကိုကို မမြင်ဘဲ ဝင်တိုးမိသဖြင့် လန့်ပြီး ကိုကိုမျက်နှာကို မော့အကြည့် တင်းမာခက်ထန်နေသော ကိုကိုအကြည့်ကြောင့် ဆူး မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့ မြင့်မား၊ မင်း ဖုန်းပြောလို့ ပြီးပြီလား”

“အေး”

ဆူးတို့နားကို ကိုဇော်မင်း လျှောက်လာသဖြင့် ဆူး ကိုကိုကိုယ်ကြီးကို ကွင်းရှောင်ပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဘူးရင်ထဲမှာ

တော့ ကိုကိုအကြည့်၊ အပြောများကြောင့် နာကျင်ကြေကွဲလျက် မငိုမိအောင် စိတ်ကို တင်းထားမိသည်။

တကယ်တော့ ဆူးမှာ ဘာအလုပ်မှမရှိ။ ကိုဇော်မင်းကို တမင်အကြောင်းပြုပြီး ရှောင်ထွက်လာတာဖြစ်၍ အခန်းလေး ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်နေမိ၏။

“ဆူး”

“လာပါပြီ”

အခန်းအပြင်ဘက်က ကိုကိုခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာပေါ်က ပြေးဆင်းပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းအပြင်မှာ မားမားကြီး ရပ်နေသည့် ကိုကိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခုနက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်”

“ဟိုကောင်က ဆူးကို ဘာပြောသွားလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဆူးကို . . .”

“လက်ထပ်ခွင့် တောင်းသွားတယ်ဆို”

“ဟင်”

“ဇော်မင်းကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို ပြောသွားတာ၊ ဘာလဲ ဆူးနဲ့ ဇော်မင်းက ချစ်သူတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ကိုကို ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ ဆူးမှာ အခုချိန်ထိ ဘယ်ချစ်သူရည်းစားမှ မရှိဘူး၊ ရည်းစားထားဖို့လည်း ဝိတ်မဝင်စားဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဆူး စိတ်ကူးထဲမှာကို မရှိတာ”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကို ဆူး မလိမိပါဘူး” ကိုကိုက ဆူးမျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“နောက် အဲ့ကောင်လာရင် ဘယ်တော့မှ ထွက်မတွေ့နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ နားတော့”

ဆူးအခန်းရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ကိုကို နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဆူးမျက်ဝန်းမှာ ပြည့်အိုင်လာ

သည် မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ကော့တွေနှင့် ပုတ်ထုတ်
လိုက်ရ၏။

ဆူးမှာ ကိုကိုကလွဲပြီး တခြားသူ ချစ်စရာ မရှိပါဘူး ကိုကို
ရယ်၊ ဆူးချစ်တာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပါ။

ကိုကိုကို ဆူး ချစ်တယ်။

xxx

“ဘာစကားမို့လို့လဲ တိမ်တမန်ရယ်၊ ကဲ ပြောစရာရှိတာ
ပြော၊ ကိုကို လာတော့မယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောတော့မယ်၊ ဆူးအတွက်
အချိန်စောရင် စောမယ်၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုတော့
ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

တိမ်တမန်စကားက ထူးဆန်းနေသဖြင့် ဆူး စင်ရော်
တောင် မျက်ခုံးလေး ကျုံ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆူးကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်နေမိပြီ”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သောပုံစံ၊ မမျှော်လင့်သော စကားကို တိမ်တမန်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆူး အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာလဲ တိမ်တမန်၊ ယူက ဆူးကို လမ်းကြိုရည်းစားစကား ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဆူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဆူးကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အသည်းထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အလေးအနက်ထား ပြောတဲ့စကားပါ။ ဆူးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ ဘုရားရှေ့မှာ ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောဆိုလည်း ပြောရဲတယ်”

“အို ဘာမှကျိန်တွယ်ပြမနေနဲ့၊ ရှင့်စကားကို ဆူး လုံးဝမယုံဘူး၊ ခုမြင် ခုကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးထဲမှာလည်း ဆူး မပါဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်ကာလနဲ့ ကန့်သတ်ထားလို့ရတဲ့ အရာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ ဆူးရယ်၊ ဆူးကို စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော် စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်သွားမိတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင်

မြတ်နိုးသွားမိတာ”

“အို ဘာမှမသိချင်ဘူး၊ ဆူး သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး ဆူး”

“အို . . . လွတ်”

ဆူးမှာ တိမ်တမန်စကားတွေကို ထပ်မကြားချင်တော့၍ ကော်ဖီ ဝိုင်းမှအထွက် လျှပ်တစ်ပြက် သူက ဆူးလက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“လူမြင်ကွင်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ ဆူး”

ရှုတ်တရက် သူမတို့ စားပွဲဝိုင်းအနားသို့ ရောက်လာသူက မြင့်မား။

“ကိုကို”

“လူအများကြားထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ဆူး ရှင်းပြပါရစေ”

“ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ လာ သွားမယ်”

ဒေါသဖြင့် ရွှေကထွက်သွားသော မြင့်မားနောက်သို့ ဆူး
အပြေးလေး လိုက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် နေရာက
ဝေါခနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းသည့် ကားပေါ်မှာ ဆူး ဘာမှ
မပြောရဲ။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ဆူးနဲ့သူ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့ပါ။ သူက ဆူးကို
ဖွတ်အတင်း ချစ်ရေးဆိုရင်း အခုလို . . .”

“တော်တော့၊ နောက်ကို ဘယ်ကောင်နဲ့မှ အရောမဝင်နဲ့၊
နစ်နာစရာရှိရင် ကိုယ်ပဲ နစ်နာမှာ၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လေသံထန်ပေမယ့် စေတနာကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြသော
စကားဖြစ်၍ ကိုကို့မျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ရင်း ဆူး
ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မနာတော့ပါ။

xxx

အခန်း (၉)

တိမ်တမန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့်
အဖြစ်က ဆူးထံ အချိန်တိုလေးအတွင်း ရောက်ရှိလာသည်။
ထိုနေ့က ဦးပြည့်စုံ လည်း ရုံးပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ လူစုံရှိနေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ သစ်လွင်တောက်ပသော အဖြူရောင် လင်ခရူ
ဆာကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတော့ ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ
လူများ၏ အကြည့်က ဘယ်ကဧည့်သည်များလည်ဆိုသော

အတွေးဖြင့် ထိုကားကြီးထံသို့ ရောက်သွားသည်။

ကားပေါ်မှ လက်ဝတ်ရတနာတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်နေ
အောင် ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ခန့်ညား
ရည်မွန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဥပမိရုပ်သန့်သန့် လူကြီးတစ်ဦး
ကားနောက်ခန်းမှ ဆင်းလာသည်။

ကားရှေ့ခန်းမှ ဆင်းလာသည်ကတော့ နံသာရောင် ယော
ပုဆိုး၊ ဖြူဆွတ်သော လည်ကတုံးလက်ရှည်နှင့် ချောမောသော
လူရွယ်တစ်ဦး။

ဦးပြည့်စုံရော ဒေါ်စံပယ်ပါ သူတို့မသိသော ဧည့်သည်များ
ဖြစ်နေ၍ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေပေမယ့် အိမ်ရှင်ပီပီ ဧည့်ဝတ်
ကျေပွန်စွာဖြင့် နေရာမှထကာ ခရီးဦးကြိုဆိုရ၏။

“ကြွပါရှင် ဘာကိစ္စများလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က ကြိုတင်အကြောင်းမကြားထားမိဘဲ
ရောက်လာရတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

ဥပမိရုပ်သန့်သန့်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာဖြင့်

အပြုံး ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့ ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ ထိုင်ကြပါ”

ဦးပြည့်စုံက ဧည့်ခန်းတွင် နေရာပေးရင်း ဧည့်သည်တွေကို
ကြိုဆိုနေရာပေးသည်။

“ကျွန်တေက နေမင်း သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
ဦးမင်းမြတ်ပါ။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ဇနီး ဒေါ်နုနုတင်ပါ”

“ဟုတ်တဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ လာရင်းကိစ္စ
လေး အမိန့်ရှိပါဦး”

“ဪ ဟုတ်တဲ့”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
သား တိမ်တမန်ပါ”

“လာရင်းကိစ္စကို မပြောမီ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး စကား
ပလ္လင်ခံချင်တာကတော့ အခုပြောမယ့်စကားကို နားနဲ့မနာ ဖဝါး
နဲ့နာပါလို့ပဲ ကြိုပြီး ပြောပါရစေ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မြန်မာ
လူမျိုးများပီပီ မိရိုးဖလာထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကျွန်တော်တို့ရဲ့

သား တိမ်တမန်အတွက် သမီးလေး ဆူးကို လာပြီး တောင်းရမ်း
စေ့စပ်တာဖြစ်ပါတယ်”

“ဗျာ”

“ကြိုတင်ပြီး အကြောင်းမကြားနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့
ထပ်ပြီးပြောပါရစေ”

“အခုမှ ကျွန်တော်တို့ စင်္ကာပူကရောက်တာ မကြာသေးလို့
သားတော်မောင်ကလည်း ဇွတ်အတင်း တောင်းဆိုနေတာ
ကြောင့် အားချင်းစီစဉ်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မပြောမဆို လာတောင်းရမ်းစေ့စပ်လို့
ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ရှင်၊ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး
ဆိုတော့ မိဘတွေအနေနဲ့ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို လိုက်လျော့ဖြည့်
ဆည်းပေးချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒသက်သက်နဲ့ပါ”

“နေ . . . နေပါဦးရှင်၊ သမီးလေး ဆူးနဲ့ ဒီက မောင်တိမ်
တမန်နဲ့က . . .”

ဒေါ်စံပယ်မှ ဘာကိုမှ နားမလည်ဟန်ဖြင့် တိမ်တမန်တို့

ကြည့်ကာ စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ အန်တီ၊ ဆူးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က မေဂျာတူတွေပါ၊
ပြီးတော့ တစ်ကျူရှင်တည်း အတူတူတက်ခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း သူငယ်ချင်း
တွေပါ”

တိမ်တမန်အဖြေကြောင့် ဦးပြည့်စုံနှင့် ဒေါ်စံပယ် တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာစကားပြောရ
မည်ကို ရုတ်တရက် အဖြေရှာမရသလို ဖြစ်သွားသည်။

ယခု သမီးလေး ဆူးကို လာတောင်းရမ်းစေ့စပ်သူများမှာ
စီးပွားရေးလောကမှာ နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ကြောင်း
ကိုတော့ နာမည်ကြားရုံနှင့် ဦးပြည့်စုံတို့ သိသည်။ လောလော
ဆယ် ဒီကိစ္စက လတ်တလောအဖြေပေးလို့ရသည့် ကိစ္စမဟုတ်။

ကာယကံရှင် သမီး ဆူးကို မေးပြီးမှ အကြောင်းပြန်သင့်
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းရမ်းစေ့စပ်
သည်ကိုတော့ ဦးပြည့်စုံတို့ ကျေနပ်သည်။

“ဦးမင်းမြတ်တို့ မိဘတွေရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဦးမင်းမြတ်တို့အနေနဲ့ သမီးလေး ဆူးကို အခုလို မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းရမ်းစေစပ်တာကို ကျွန်တော်တို့က တကယ်တော့ ဂုဏ်ယူရမှာပါ”

“မောင်တိမ်တမန်နဲ့လည်း မေဂျာတူတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သမီးလေး ဆူးကို မေးပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးပြည့်စုံတို့အနေနဲ့ အခုလို ကျွန်တော်တို့ကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက်ပါ။ သားကိစ္စကိုတော့ သမီးလေးကို မေးပြီးတော့ အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါလို့ ကျွန်တော်တို့ကပဲ သားကိုယ်စား ပြောပါရစေတော့”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရမယ့် လိပ်စာကဒ်ကို ကျွန်တော်တို့ ပေးခဲ့ပါမယ်”

တလေးတစား ပြောလာသော ဦးမင်းမြတ်စကားကို ပြုံး၍

နားထောင်ရင်း ကမ်းပေးလာသည့် လိပ်စာကဒ်ကို ဒေါ်စံပယ်က ယူထားလိုက်သည်။

“ကဲ ကော်ဖီ သုံးဆောင်ကြပါဦးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲက ဦးပြည့်စုံတို့ ပြောနေကြသော စကားများကို တမင်းစားခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြသော ဆူးနှင့် မြင့်မားတို့ နှစ်ယောက် အတိုင်းသား ကြားနေရသလို အံ့ဩမှုများစွာဖြင့် မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းနေရှာသည်ကတော့ ဆူး။

xxx

အခန်း (၁၀)

“ဒယ်ဒီက ဆူးကို ဘာပြောလဲ”

“ဒယ်ဒီတို့က လက်ခံလိုက်စေချင်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဆူးက တော့ စဉ်းစားပါရစေလို့ ပြောထားတယ် ကိုကို”

ဆူးကပြောပြီး မြင့်မား၏ ချောမောသော မျက်နှာကို မော့မော့လေးကြည့်သည်။ ကိုကိုမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ ပါးစပ်က ဆူးကို မေးနေပေမယ့် အလုပ်ထဲမှာ အာရုံရောက်

နေမှန်း ဆူး သိသည်။ ဆူးရဲ့ဘဝအရေးက ကိုကိုအလုပ်လောက် အရေးမပါတာကို တွေးမိတော့ ဆူးရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင် သွားသည်။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ဆူး လက်ခံလိုက်ရမလားဟင်”

“စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်ရင် လုပ်ပေါ့”

ကိုကိုရယ် . . . ။

ကိုကိုညီမလေးက ငယ်ပါသေးတယ်လို့ ဘာလို့ မပြောရ တာလဲရှင်။ လမ်းဘေးက ကောက်ရတဲ့ ကောင်မလေးမို့ ကိုတို့ စိတ်မဝင်စားတာလား။ ဆူးသာ ကိုကိုညီမလေးဆိုရင် . . . ။

ဆူးထံမှ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ အကြာကြီး တိတ်သွားသဖြင့် အလုပ်လုပ်နေရာက ရပ်ပြီး ဆူးရှိရာသို့ မြင့်မား လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

“ဆူး သွားတော့မယ် ကိုကို”

ဆူးက သူနှင့် အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် လိုက်ပြီး မြင့်မားရှေ့က လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် သူ ဆူးအမည် လေးကို လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆူး”

မြင့်မားထံမှ ဆူးအမည်ကို ခေါ်သံကြောင့် ဆူးထံမှ လှမ်း လက်စ ခြေလှမ်းလေးများ ရပ်တန့်သွားပြီး မြင့်မားကို လှည့် ကြည့်ပါသည်။

“ဆူးကို ဘာပြောချင်လို့လဲ ကိုကို”

ဆူးမျက်နှာလေးကို မြင့်မား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“အန်တီစံပယ် မှာထားတဲ့ပန်းတွေ မနက်ဖြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ကဲ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုကြောင့် ရင်ထဲ ခံစားသွားရသူက ဆူး။ ဘာများလဲလို့ ကိုကိုရယ်။ တိမ်တမန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆူးကိုများ ကိုကိုက တစ်ခုခု

ပြောလေမလားဆိုသည့် ဆူးရင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်လေးက လေထဲဆောက်သည့် တိုက်အိမ်လေးကို တစ်ခုစီ တစ်စစီ မျောလွင့်လျက်။ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သုတ်ရင်း ဆူး အသံလေးထွက်အောင် ကြိတ်ရှိုက်လိုက်၏။

ကိုကိုအတွက် ဆူးဆိုတာ ဘာဆိုဘာမှမဟုတ်မှန်း ဆူးသိလျက်နဲ့ ဘာကိုများ ကိုကိုဆီက မျှော်လင့်ချင်နေရတာလဲ။ နင့်အပြစ်နဲ့ နင်ပဲ ဆူးရယ်။ ကိုကိုကို ချစ်မိနေသ၍တော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံပေတော့။

“ကိုကိုရယ် . . .”

“အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မျက်တောင်ရှည် ထူထူစင်းစင်းလေးများက မျက်ရည်များဖြင့် ပူးတွဲခိုကပ်လျက်။ ပြည့်လျှံနေသော မျက်ရည်စများဖြင့် ကိုကိုအမည်ကို တိုးတိုးခေါ်ကာ ဆူး သူမအိပ်ခန်းလေးထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုနေသော

ဆူးထံမှ ရှိုက်ငိုသံလေးများကို ဆူး အခန်းအပြင်မှ မားမားကြီးရပ်နေသည့် မြင့်မား ကိုယ်တိုင် ကြားနေရပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဆူးရင်ထဲက သူ့ အပေါ်ထားသည့် ချစ်မေတ္တာကို မြင့်မားနားလည်ပေမယ့် တုံ့ပြန် နိုင်သူမဟုတ်။ ဒါကို ဆူးက နားမလည်။ ဆူး နားလည်လာအောင် လည်း မြင့်မားဘက်က ကြိုးစားလိုစိတ်မရှိပါ။

တကယ်တော့ ဆူးဆိုတာ သူ့ညီမလေး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အားလုံးက ဒီလိုပဲ သိထားကြသည်။ မြင့်မားကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆူးအပေါ် အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒကလွဲ၍ ဆူး ဒုက္ခရောက်မှာ လုံးဝမလိုလားသည့်သူဖြစ်သည်။ ဆူးကို ဖျော်စေချင်သည်။ ဆူးက မြင့်မား ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ သူ့အပေါ်မှာ တွယ်တာနေ၏။ မြင့်မားမှာ ဆူးအကြောင်းတွေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆူးရှိရာ အိပ်ခန်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့် ထွက်လိုက်၏။

မရတာကိုမှ ဘာလို့လို့ချင်နေရတာလဲ မိဆူးရယ်။ လမင်း

ကို လိုချင်လို့ တမ်းတပြီး ငိုနေတဲ့ ကလေးလို ဆူးအဖြစ်က သိပ်ကို မိုက်မဲရာ ရောက်နေပြီဆိုတာ အချိန်မီ သိလိုက်စမ်းပါ ကွာ။ မြင့်မားရင်ထဲမှာ ဆူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေ ရှုပ် ထွေးနေတာ ဆူးမသိ။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မြင့်မား အိမ်ကို မပြန်ဘဲ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အိမ်မှာ ညအိပ်လိုက်သည်။ ဆူး ရင်ထဲက ခံစား ချက်ကို ဆူးက မထိန်းနိုင်ပေမယ့် မြင့်မားကတော့ ဆူးလို ငယ် ရွယ်သူမဟုတ်။ မြင့်မားက လူကြီး။ ဆူးလို ငယ်ရွယ်သူနှင့် ပြိုင် မိုက်၍ မဖြစ်။ အစစ အရာရာ ဆင်ခြင်ရမည်။ ရင်ထဲက ခံစား ချက်ထက် လက်တွေ့ဘဝ အနေအထားကို အလေးအနက်ထား ပြီး ဂရုစိုက်ရမည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သိပ်လှသည် ဆူးကို မြင့်မားကိုယ်တိုင် တိတ်တဆိတ် ချစ်ခဲ့သည်။ မြတ်နိုးခဲ့ သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အချစ်ကို ဆူး သိအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မဖော်ထုတ်ခဲ့။

ဆူးကို ပိုချစ်လေ ဆူးနှင့် သူ့ဆက်ဆံရေးက ပို၍ တင်းမာလေ။

ချစ်ရိပ်မဆိုထားနှင့်။ ဆူးနှင့် အရောတဝင်ပင် မနေခဲ့။ ကိစ္စမရှိ ဘဲ ဆူးကို စကားမပြော။ ဆူးအပေါ် ထားရှိခဲ့သည့် သူ့ရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာတွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် နှလုံးသား ထောင့်တစ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းဝှက်ကွယ်ထားသည်။

ဆူး သူ့ကိုချစ်နေတာ သိပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ မသိသလို နေခဲ့သည်။ ထို့အတွက် ဆူးဘက်က မမျှော်လင့်သော တုံ့ပြန်မှု ပြုလာ၏။ တခြားမဟုတ်။ ဆူးက တိမ်တမန်ဆိုသည့် ကောင်လေးနှင့် တွဲလာခြင်းဖြစ်သည်။ မြင့်မားရင်ထဲမှာ နာကျင် ပေမယ့် အပေါ်ယံမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို နေလိုက်၏။ ရင်မှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း များစွာဖြင့် လှုပ်ခါနေသည်။

ဆူးကို သူ ချစ်သည်။ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မစဉ်းစားပေမယ့် လက် လွှတ်ဆုံးရှုံးဖို့ကျပြန်တော့လည်း တစ်ခါမှမတွေး။ ဆူး သူ့ကို ချစ်နေတာ သိသိနဲ့ ဆူးအချစ်တွေကို မြင့်မား မသိဟန်ဆောင် ခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီ ကိုယ်တိုင်က ဆူးကို တိမ်တမန်နှင့် သဘောတူ ထားသဖြင့် မြင့်မားဘက်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ကန့်ကွက်စရာ

မရှိ။ ဆူး စိတ်ချမ်းသာလျှင် သူ့ဘက်က ကျေနပ်ရုံသာရှိသည်။

“ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမလို့လဲ ဆူး”

“ဆူး တိမ်တမန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ”

“ဆူးသဘောပါ။ ဆူးဘက်က ကျေနပ်တယ်။ ပျော်တယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

ဆူးက မြင့်မားမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုသဘောကရော”

“ဆူး ကျေနပ်လို့ လက်ခံခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဆူး ပျော်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဆူးက မပျော်ဘူးဆိုရင်ကော ကိုကို”

အသံတုန်တုန်လေးနှင့် သူ့မျက်နှာကို မော့မော့လေး ကြည့်လာသည့် ဆူးကို ကြည့်ပြီး မြင့်မားရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဆူးကို သူ ဘာပြန်ပြောရမည်နည်း။ သည်ကိစ္စက အင်မတန် နက်ရှိုင်းလေး နက်လွန်းသော နှလုံးသားအရေးကိစ္စဖြစ်၍ မြင့်မား

ဘက်က ဆူးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရန်သာရှိသည်။

“ဆူး မပျော်တဲ့ကိစ္စဆို ဆက်မလုပ်ရဲပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ဆူး ကိုယ်တိုင် အလေးအနက်ထားပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာ၊ ဆူး နေရာမှာ ကိုကိုဆိုရင် ကိုယ်မပျော်ခင်က အလုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

“ကိုကိုရယ်”

ဆူးဘက်က ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ ကိုကိုဘက်က သိပ်ပြတ်သားနေတော့ ဆူးဘက်က ဘာမှပြောစရာမရှိ။ ကိုကိုထံမှ ရက်စက်စိမ်းကားမှုအတွက် ဆူးရင်တွေ နာကျင်နေတာပဲ သိသည်။

“ဆူး သဘောမကျဘဲ ဘာလို့ တိမ်တမန်ကို လက်ခံရတာလဲ”

“လက်ခံရမယ့် အကြောင်းတရားတွေ ရှိနေလို့ပေါ့ ကိုကို”

“ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေလဲ ဆူး၊ ဆူးဘဝကြီး တစ်ခုလုံး မချစ်မနှစ်သက်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားရတဲ့အထိ ပေးဆပ်ရမယ့် အကြောင်းတရားတွေလား”

“ဆူးကို ကြိုက်သလိုပြောပါ ကိုကို၊ ဒါပေမယ့် အခုလို ဆူး

ဆုံးဖြတ်ရတာဟာ ကိုကို့ကြောင့်၊ ကိုကို့ကို ဆူး ချစ်လို့”

“ဆူး”

သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖျော့သွားသော မျက်နှာလေးနှင့် ငြိမ် သက်သွားသော ဆူးကို ကြည့်ပြီး ဆူးစကားကို ဘာတစ်ခုမှ မြင့်မား နားမလည်ဘဲ ဆူး မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဆူးကို ဘာမှမပြောပါနဲ့ ကိုကို၊ ဆူး ဘာမှမကြားချင် တော့ဘူး။ ဆူး သွားတော့မယ်”

“ဆူး နေဦး”

မြင့်မား လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဆူးက သူ့ကို လှည့်မကြည့် တော့ဘဲ ပြေးထွက်အသွားမှာ အင့်ခနဲ ကြိတ်၍ ရှိုက်ငိုလိုက်သည် ဆူး ငိုသံလေး မြင့်မားအနားမှာ ရင်နာစရာ လွင့်ဝဲကျန်ရစ်၏။

xxx

အခန်း (၁၁)

တိမ်တမန်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာကို ဆူး လက်ခံ လိုက်သည်။ ထို့အတွက် စေ့စပ်ပွဲကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေဖို့ နှစ်ဖက်လူကြီးတွေက စီစဉ်ကြသည်။

မကြာမီ စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ကြမည်မှန်သော်လည်း ဆူး ဘဲမှ ယော်ရွှင်ခြင်း အရိပ်အယောင်လေးမျှပင် မမြင်ရ။ မြင့်မား ထိုလည်း အတွေ့မခံ။ လှပသော ဆူးမျက်နှာလေးကို စောင့်

ကြည့်ပေမယ့် မမြင်ရ၊ မတွေ့ရတော့ ပိုမြင်ချင်မိသည်က လူ
သဘာဝ။

ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက ဆူးက မြင့်မားကို ရှောင်နေ
သည်။

ဒယ်ဒီနှင့် အန်တီတို့ကတော့ ထိုအဖြစ်ကို ဘာမှမသိ။
သိသည့်သူမှာ မြင့်မားနှင့်ဆူး နှစ်ယောက်တည်း။

ထိုနေ့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆူး သူ့ကို ဘာမှထုတ်ပြော
မသွားပေမယ့် ဆူးထံမှ မြင့်မား မသိသေးသော တခြားအ
ကြောင်းအရာ ရှိနေမှန်း မြင့်မား သိသည်။

ထိုအကြောင်းအရာက ဘယ်လို အကြောင်းအရာနည်း။
ထိုအဖြေကို မြင့်မား သိချင်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်မိုးအောက်တွင် အတူနေလာရ
သော ဆူးကို မြင့်မား ညီမရင်းလေးလို ချစ်မိသည်။ သူ့အတွက်
ဆူးအပေါ် ထိုထက်လည်း မပိုနိုင်ခဲ့ပါ။

ညီမ မရှိသောဘဝတွင် ဆူးကို ချစ်စရာကောင်းသော

ကိုယ့်ညီမလေးအဖြစ်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးမိတာကလွဲလို့ ဆူး ထင်
သလိုမျိုး တခြားဆန်းပြားသည့် အတွေးနှင့် အချစ်မျိုး မြင့်မား
နှလုံးသားက လက်မခံခဲ့ပါ။

မိသားစုလို စောင့်ရှောက်ရမည့် ကိုယ့်အချစ်ဆုံး ညီမလေး
ပါလားဆိုသည့် စိတ်မျိုးကလွဲပြီး မြင့်မား ဆူးနှင့်ပတ်သက်လို့
နိုးသား ဖြူစင်ခဲ့သည်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဆူးသည် ကလေးဆန်သော တဖတ်သက်
အတွေးနှင့် သူ့အပေါ် နားလည်မှုလွဲခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ညီမ
တစ်ယောက်အပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်က အလိုလိုက်ခြင်း
မျိုးဖြင့် အလိုလိုက် ချစ်ခင်ခဲ့သည်ကို ဆူးသည် သူ့မ နားလည်
သလိုတွေးကာ မြင့်မားအပေါ် အချစ်တွေ ပြောင်းခဲ့သည့်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်ကို မြင့်မားသည် ဆူး နားလည်အောင် ဘယ်လို
ရှင်းပြရမည်လဲ။

သူ ရှင်းပြလို့ရော ဆူးသည် လက်ခံမှာတဲ့လား။ ယခုပင်
သူ့အား မျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့သလို အခန်းထဲကနေ အပြင်ကို

သိပ်မထွက်သည်မှာ တစ်ရက်မှ နှစ်ရက်သို့ ကူးပြောင်းလာပြီ။

အတွေးများဖြင့် မြင့်မားမှာ တစ်ကိုယ်တည်း သူ့အခန်း ထဲတွင် ရှိနေသည်။

ဆူးကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ဖြင့် သွား ချောဖို့လည်း သူ မဝံ့ရဲသလို ဖြစ်နေရသည်။ ဘယ်လိုပင် ကိုယ့်မှာ အပြစ်မရှိပါလို့ ဆိုပေမယ့်လည်း ဆူး ခံစားရသမျှ သူ့ကြောင့် သာဖြစ်သည် ကိုတော့ ငြင်း၍ မရပါ။

သည်ရက်တွေအတွင်းမှာ ကျောင်းကလည်း ပိတ်ထား သဖြင့် မြင့်မားမှာ အချိန်နာရီနှင့်အမျှ သူ့အတွေးထဲတွင် ဆူးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ချော့ရမည်လဲဆိုတာကိုသာ သူ စဉ်းစားနေမိ သည်။ တိမ်တမန်ဆိုသော သူနှင့် အချစ်ဆိုတာကို ဆူး နား လည်နိုင်မည့်အချိန် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်မည့်အချိန်တွင် မြင့်မား နှင့်ပတ်သက်ကာ ခံစားခဲ့ရသည်ဆိုသော သူမ၏ ခံစားမှုများ သည် ထိုအချိန်မှာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေခဲ့ပါလိမ့်မည်။

မြင့်မားကြောင့် ခံစားရပါသည်ဆိုသော ခံစားမှုကလည်း

အချိန်နာရီနှင့်အမျှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ သေချာ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် မြင့်မားရင်မှာ ဝေဒနာက သက်သာသွားသည်။

“ဆူးရယ်၊ ကိုယ့်စေတနာတွေကို ညီမလေး တစ်နေ့ နားလည် လာမှာပါဗျာ”

ညီမငယ်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ထားသည့် သံယောဇဉ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် မြင့်မားသည် ရင်မှာ စေတနာစကားတွေ ဆိုရင်း သက်ပြင်းမောတွေကို ရင်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ချနေမိသည်။

xxx

ဆူးမှာ ငိုရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် မရှိတော့သ
လောက် မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်ရီဝေလျက် မျက်ဝန်းတွေ
နီရဲနေသည်။

ကိုကိုမြင့်မား။

သိပ်ရက်စက်တဲ့သူ။

ဆူးရင်ထဲက အချစ်များကို ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုခဲ့ရုံမက
ဆူး နှလုံးသားနှုတ်တွေကိုပါ အပိုင်းပိုင်း အစစ ဒဏ်ရာရ နာကျင်
စေခဲ့သည့်အဖြစ်။

သည်အဖြစ်က ဆူးရင်ကို များစွာ ရှက်ရွံ့မှုများ ဖြစ်နေရသည်ကို သူ မသိဘူးတဲ့လား။

ဆူး မှန်ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အချိန်က ညအလယ်ရောက်နေပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

တစ်အိမ်လုံးတွင်လည်း အခုချိန် အပ်ကျသံမျှပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဆူး မှန်ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြောက်ပြန်လေနေအေးများက ဆူးမျက်နှာလေးကို အလှအယက် တိုးစေ ကျီစယ်သွားကြပေမယ့် ဆူးရင်ကို မအေးချမ်းနိုင်ပါ။ အချစ်ကြောင့် ခံစားရသည့် ဆူးရင်ထဲက ဝေဒနာသောကာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ဆူး နှလုံးသားကို ချွန်ထက်သော အရာနှင့် ထိုးဆွနေသလို မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကြေကွဲနေသည်။

လရောင်အောက်တွင် တစ်ခြံလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်။

ဘာအပူအပင်မှ မရှိသည့်အတိုင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ရှိနေ၏။ ဆူးတစ်ယောက်သာ သောကဝေဒနာတွေနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းနာကျင်ကြေကွဲမှုများ ခံစားနေသည်။

ဒီခံစားချက်တွေကြောင့် ကိုကိုအပေါ် နာကြည်းစိတ်ဖြင့် တိမ်တမန်နှင့် စေ့စပ်ပွဲကို လက်ခံလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း ကိုကိုရင်ခွင်ကလွဲ၍ ဘယ်ရင်ခွင်ကိုမှ ဆူး မဝင်နိုင်ပါ။

ကိုကိုရယ်...။

ဘာဖြစ်လို့များ ဆူးအပေါ် ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်နိုင်ရတာလဲ။ ဒီမေးခွန်းကို ဆူးရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် မေးနေခဲ့သည်မှာလည်း မနည်းတော့။

အချစ်ဆိုတာကို ကိုကို ဘယ်လိုမြင်သည် မသိပါ။ ဆူးကတော့ ရင်ထဲရှိသမျှ ရှိသည့်အတိုင်း အချစ်ကို ရင်ဖွင့်ခဲ့မိလေသမျှ ယခုတော့ ဆူးအဖြစ်က အချစ်ကို ပြက်ရယ်ပြု အငြင်းခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်တဲ့။

ဒီအဖြစ်လောက် မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဆိုး

သည်အဖြစ် ဘာရှိသေးလဲကွယ်။

ဆူး ပြတင်းတံခါးတွင် မျက်နှာလေးအပ်လျက် နာကျင်ကြေကွဲစွာ ရှိုက်သံလေးများက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အခန်းထဲ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အင့်ခနဲ ရှိုက်လာသည့် ရှိုက်သံလေးကြောင့် ဆူးအခန်းနှင့် သိပ်မဝေးသော အခန်းအတွင်းရှိနေသော မြင့်မားတစ်ယောက် ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ မတ်သွားသည်။

မြင့်မားမှာ ဆူးကို စိတ်မချ၍ ဒီရက်တွေမှာ ဆူးအခန်းနှင့် နီးသော အခန်းတွင် လာရောက်အခန်းပြောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆူး အခန်းထဲမှ အသံကြားတာနှင့် မြင့်မား အလိုလို ခေါင်းထောင်နေပြီးသားဖြစ်သည်။ ဆူးကို စိတ်မချ။

အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ညနှစ်နာရီထိုးသွားပါပြီ။ အခု အချိန်အထိ မြင့်မားလည်း တစ်ရေးမှ အိပ်မရ။

မြင့်မားအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှလည်း အိပ်မရ၊ ဆူး ဒီလိုနေသည်ကိုလည်း သူ နည်းနည်းမှ မကြိုက်။ မကြိုက်ပေမယ့်လည်း

မြင့်မား ဆူးကို ဘယ်လိုပြောရမည်မသိ။

ဒီအခြေအနေ အဖြစ်အပျက်တွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒယ်ဒီနှင့် အန်တီတို့ကို ပြောရအောင်ကလည်း မြင့်မားတစ်ယောက် ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ပြောရမည်မသိ။

ရှေ့တိုးလို့လည်း အခက်၊ နောက်ဆုတ်လို့လည်း အခက်နှင့် မြင့်မားအဖြစ်ကို ဘယ်သူတွေကကော သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အတွေးတွေနှင့် ရှိနေသော မြင့်မား ဆူး အခန်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံလေးကို ဆက်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

စောစောက သူ ကြားလိုက်ရသော ရှိုက်သံတိုးတိုးလေးက အခုတော့ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဆူးက မျက်ရည်များကို လက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လျက် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် ပေါက်ထွက်မတတ် ကိုက်လိုက်သည်။

ဆူး ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။

ဆူးကို ကိုကို့ရဲ့ ညီမအရင်းလေးလိုပဲ ချစ်တယ်။

ဒီစကားတွေက ဆူးရဲ့ နှလုံးသားကို ပြက်ရယ်ပြု လှောင်
ပြောင်ကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျစေလျက် ကြေမ့အက်ကွဲစေသည့်
အကြောင်း ကိုကို သိမည်မဟုတ်။ သိလည်း ဂရုစိုက်မည်မထင်ပါ။

အချစ်ဆိုသည်က သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အရာ။
ပြီးတော့လည်း ချစ်တာကို မချစ်နဲ့လို့ ဘယ်သူမှ တားဆီးလို့မရ။

ကိုကိုရယ် . . . ကိုကိုမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိသေးတော့
ဆူးရင်က အချစ်တွေကို ကိုကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်သေးဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ ကိုကိုဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကို တွေ့လာ
ခဲ့ရင် ကိုကို ဆူးကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ကိုကို မချစ်နိုင်တဲ့ ဆူးဟာလည်း
ကိုကိုအနားမှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုကိုကို ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ နာကြည်းမုန်းတီး
တယ်။

သံသရာဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် ကိုကိုနဲ့ ဆုံချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘူး။

ကိုကိုအပေါ် နာကြည်းစိတ်နဲ့ လက်ခံခဲ့တဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို
လည်း ဆူး လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ရှင်လျက်နဲ့ ဆူးရဲ့ နှလုံးသား
တွေ သေဆုံးရမယ့်အတူတူ ဆူး လမ်းတစ်ခုကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်
တော့မယ်

မှုန်ပျံ့ပျံ့ လရောင်အောက်ရှိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
မမျှော်မှန်းနိုင်သည့် အဝေးတစ်နေရာကို ဆူး တစ်စုံတစ်ခုကို
ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်ဖြင့် အေးစက်နေသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်
ရင်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။

လရောင်ခပ်ရေးရေးက ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းတံခါးမှ
တစ်ဆင့် ဆူးရှိရာ အခန်းထဲသို့ ကျရောက်နေသည်။

သည်လိုအချိန်မှာ ဆူးမျက်နှာလေးကို သေချာစွာ ကြည့်
မည်ဆိုပါက သူ့မျက်နှာလေးသည် နာကျင်ကြေကွဲဝမ်းနည်း
ခြင်းများစွာတို့ကြောင့် အေးစက်လျက် အထူးပင် တည်ငြိမ်နေ
သည်။

လိုတာထက်ပို၍ တည်ငြိမ်အေးစက်နေခြင်းကပင် ဆူးအ

တွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိနေသည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဆူးအတွက် နာကြည်းခံပြင်းစိတ်ကြောင့် လွယ်လွယ်နှင့် ကတိခံခဲ့ပြီးသည့်နောက် မချစ်မနှစ်သက်သော ရင်ခွင်အတွင်း ဘယ်လိုမှ မဝင်နိုင်သလို အချစ်အတွက် ရင်မှာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများကြောင့် ဆက်၍ အသက်မရှင်ချင်တော့လောက် အောင် ရှိနေသည်။

“ဖုန်း”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ဆူးအခန်းဆီမှ အသံကြောင့် မြင့်မား မျက်ခုံး ပင့်တက်သွားသည်။

ဘာသံပါလိမ့်။

ဆူးအခန်းက ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှန်းတော့ မြင့်မား သိသည်။

ဘာသံမှန်းတော့ သူ မသိ။

မြင့်မားမှာ မျက်ခုံးကူးကာ စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် . . .

“ဂလွမ်”

“ဟာ”

သည်တစ်ခါတော့ မြင့်မား ဆူးအတွက် စိုးရိမ်သွားကာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းများက ဆူးအခန်း ဆီသို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။

အခန်းတံခါးကို ဆူး ပိတ်ထား၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဆူး . . ဆူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တံခါးဖွင့် တံခါးဖွင့်စမ်းပါ ဆူး”

အခန်းတံခါးကို ခေါက်ရင်း မြင့်မား ဆူးကို ခေါ်နေပေမယ့် အခန်းထဲက ဆူး၏ ထူးသံက ပြန်၍ မကြားရ။

ဆူးအတွက် သူ့ရင်မှာ ပို၍ စိုးရိမ်ပူလောင်သွားပြီး . . .

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဆူး ကိုကိုပြောတာ ကြားလား၊ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်စမ်း ဆိုတာ၊ မဖွင့်ရင် ကိုကို အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာရလိမ့်မယ်

နော် ဆူး”

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

ပြောရင်းက ဆူး၏ အခန်းတံခါးကို မြင့်မား သူ့ကိုယ်ကြီး
နှင့် အတင်းတွန်းရိုက်ဖွင့်သည်။

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ဒယ်ဒီနှင့် အန်တီတို့ပါ နိုးလာ
ကြပြီး ဆူးအခန်းရှေ့ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မား”

အန်တီစံပယ်က မြင့်မားကြည့်ကာ စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။

“ဆူးအခန်းထဲက အသံကြားလို့ အန်တီ၊ ဆူး ဘာဖြစ်လဲ
မသိဘူး”

“ဆူး ဆူး သမီးလေး တံခါးဖွင့်စမ်း”

ဒယ်ဒီ ဦးပြည့်စုံကပါ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဆူး အခန်းတံခါးကို
ခေါက်ပြီး ခေါ်သည်။

သူတို့ ဘယ်လိုပင် ခေါ်နေပေမယ့် ဆူးဆီမှ ဘာအသံမှ

မကြား ရ။ အားလုံး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထိတ်လန့်လျက် မျက်နှာပို၍
ပျက်လာ ရလေမို့ မြင့်မားက ဆူးအခန်းတံခါးကို သူ့ကိုယ်ကြီးနှင့်
တွန်းထိုးရိုက် ဖွင့်နေရာမှ အသာရပ်ကာ ဆူးအခန်းထဲက
အသံများ ကြားရလိမ့်နိုး နှင့် အခန်းတံခါးဝတွင် နားကိုစွင့်ကာ
နားထောင်လိုက်တော့ . . .

“အင် . . . အင် . . . အင်”

“ဟာ ဆူး . . . ဆူး”

အခန်းအတွင်းမှ ခပ်သဲ့သဲ့ ညည်းသံကို ကြားလိုက်ရသည့်
အခါမှာတော့ မြင့်မား ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ အနားမှာ
နို့သည့် အခန်းတံခါးကို ဖျက်လို့ရသည့် အရာနှင့် ထုရိုက်ဖျက်
ကာ ဆူး အခန်းထဲသို့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများဖြင့် ပြေးဝင်လာခဲ့ရာ

“ဟင် ဆူး”

“သမီးလေး ဆူး”

“ဆူး”

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီး ဆူးရယ် . . . သား

မြန်မြန် ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်၊ ဒယ်ဒီ ကားသွားထုတ်လိုက်မယ်”

“သမီးလေး ဆူး . . သတိထားနော်၊ မား သမီးကို အောက်ထပ် ပွေ့ခေါ်လာခဲ့”

ဆူးအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အားလုံး စိုးရိမ်တကြီး ပျာယာခတ်သွားရသလို မြင့်မားမှာလည်း ဆူးကိုယ်လေးကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီယူလိုက်ကာ အောက်ထပ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

xxx

အခန်း (၁၂)

ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဒယ်ဒီနှင့် အန်တီစံပယ်က ကားရှေ့ခေါင်းခန်းမှ ထိုင်ကာ တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသော ကားကို မြင့်မားတစ်ယောက် နှေးနေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ကားနောက်ခန်းတွင်တော့ . . .

“ဆူး သတိထားနော်၊ ဆူး ဘာဖြစ်လို့ အခုလို လုပ်ရတာလဲကွာ၊ ဆူး ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကိုကို့ကြောင့်ပါ၊ ကိုကို့ကြောင့်”

ဆူးအဖြစ်က မြင်ရက်စရာ မရှိသည်မို့ မြင့်မား တုန်ယင် အက်ကွဲနေသော အသံဖြင့် ဆူးကိုယ်လေးကို တင်းတင်း ပွေ့ဖက် ရင်းက မျက်ရည်စများက အဆီးအတားမရှိ ကျလာသည်။

“ဆူး မသေရဘူး . . ဆူး မသေရဘူး၊ ဆူး အသက်ရှင် အောင် ကုမယ်၊ ညီမလေးကို ကိုကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ ဆူး . . ညီမလေး အားတင်းထားနော်၊ ဆူးကို ကိုကို ရအောင် ပြန်ကယ်မယ်”

မြင့်မားမှာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ နီရဲစိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဆူးအား ကြည့်ရင်း ဆူးမျက်နှာလေးကို ဖေးမ ကိုင်လိုက်တော့ ဆူးလက်ကလေးတစ်ဖက်က မြင့်မား လက်ကို ရွတ်တရက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့်ကြားက အကြည့်စူးစူး စိမ်းစိမ်းလေးက သူ့ထံ အေးစက်စက် ရောက်မို့ လာပြီး . . .

“ကိုကို”

“ပြောလေ ဆူး၊ ဘာပြောချင်လဲ၊ ကိုကို နားထောင်နေတယ်”

“ဆူး သေချင်တယ်၊ ဆူးကို ပြန်ရှင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့”

“ဆူး . . ညီမလေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

မြင့်မားမှာ ဆူးစကားကို ငိုသံကြေကွဲသံနှင့် တားမြစ်လိုက် သည်။ ဆူးမှာ ဝေဒနာကြားက ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးပြီး . . .

“ဆူးကိုယ်ဆူး သိတယ် ကိုကို”

ကြိုးစားအားယူကာ ပြောနေသည့် ဆူးအသံလေးက တိုးလှ လျက်။ မျက်ဝန်းလေးများက တစ်ချက်တစ်ချက် စင်းကျလာ သည်။ ဆူး၏အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မြင့်မား နှလုံးသားတွေ တဆတ် ဆတ် တုန်ယင်လာကာ ဆူးပါးပြင်နှင့် သူ့ပါးပြင် ထိကပ်လိုက်ပြီး

“ဆူး မသေရဘူး၊ ကိုကို ဆူးကို အသေမခံနိုင်ဘူး၊ ဆူး အားတင်းထားပါနော်၊ ကိုကိုတို့ ဆူးကို ဆေးရုံ အမြန်ခေါ် သွားနေတယ်နော် . . ဟုတ်လား ညီမလေး”

မြင့်မားမှာ ဆူးအဖြစ်ကို သွေးရွေးသွေးတန်း ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တော့ ဆူးက မြင့်မားကို မျက်ဝန်းလေး အားယူဖွင့်ကာ ကြည့်လာပြီး . . .

“အချိန်မမီတော့ဘူး ကိုကို၊ ကိုကို မချစ်တဲ့ ဆူး . . ကိုကို အနားမှာ မနေရတော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဆူး . . မဟုတ်ဘူး၊ ဆူး ထင်သလို ကိုကို အနားမှာ ဆူးကို မရှိစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

အက်ကွဲနေပါသော ငိုသံကြီးနှင့် မြင့်မား ပြောလိုက်တော့ ဆူး အကြည့်လေးလွဲကာ နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ပိတ်သွားသည်။

“ဆူး . . ဆူးရယ်”

ဆူးမှာ သူမကိုယ်သူမ သတိနှင့် ထိန်းထားသည့်ကြားက တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်ဝန်းလေး စင်းကျသွားကာ မြင့်မား စကားသံကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ ဆူးမှာ မြင့်မားကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေပါသေးသည်။ ဒီစကားတွေ မပြောရ သရွေ့ ဆူး မသေချင်သေးပါ။

“ဆူးရယ် . . ဆူးကို သတ်လိုက်တာ ကိုကိုပါ။ ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆူးရယ်”

ဆူးပါးပြင်ပေါ် ပေါက်ခဲနဲ့ ကျလာသည့် မြင့်မား၏ မျက်

ရည်တစ်စက်က ဆူးနှလုံးသားနုနုကို အထိမခံနိုင်အောင် နာ ကျင်သွားသည်။

ကိုကိုရယ် . . . .

ကိုကိုရဲ့ မျက်ရည်တွေ သိမ်းလိုက်စမ်းပါ။ ဆူးရဲ့ နောက် ခံ့အချိန်မှာ ကိုကိုကို နာကြည်းမုန်းတီးသွားပါရစေတော့ . . . . အသိလေး ပြန်ဝင်လာသည်ခဏမှာပင် ဆူး စိတ်တွင်းမှ ထို ကောင်းများကို ပြောနေမိသည်။ ဆူးကြည့်နေဆဲမှာပင် သူမ အကြည့်များက ဝေဝါးလာသည်။ ဝေဒနာကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က ဟောနိုင်တော့။ စိတ်ကတော့ မြင့်မားကို ဆူး ပြောချင်သည့် ကောင်းများကို မပြောရသေးသဖြင့် ဆူး ဘယ်လိုမှ သေ၍ မဖြစ် သေးဆိုတာ သူမကိုယ် သူမ သတိပေးနေသည့်တိုင် . . .

ဆူးရင်ထဲတွင် မီးစများ လောင်မြိုက်ထားသည့်အလား ခင်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်နေသည်။ ဆူးအတွက် အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကြောင့် ဆူး သိလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဆူး”

“ဆူး ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်”

“ကိုကို ယုံပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ဆူး အခု ကိုကိုကို သိပ်မုန်းတီးနာကြည်းသွားပြီ”

“ဆူး”

ဆူးအမည်ကို ခေါ်လိုက်သည့် သူ့အသံက အင်အားချိနဲ့သူ တစ်ယောက်အသံမျိုး။

မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်တစ်စက်က ဆူးကို ပွေ့ဖက် ထားသည့် လက်မောင်းပေါ်ကျလာတော့ ဆူး၏ အရောင်မဲ့နေ ပြီဖြစ်သော မျက်လုံးလေးက မြင့်မားထံ ငေးခနဲ ရောက်ရှိလာပြီး

“ကိုကို ဆူးအချစ်ကို ပြက်ရယ်ပြုခဲ့တယ်နော်”

“မဟုတ်ဘူး ဆူး . . မဟုတ်ဘူး”

ဆူးအချစ်ကို ပြက်ရယ်ပြုသလို လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကို ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောဖို့ မြင့်မားမှာ အင်အား မရှိတော့။

“ဆူးအချစ်ကို မသိဟန်ဆောင် အသိအမှတ် မပြုခဲ့တဲ့ တို့ကိုကို ဆူး အသက်နဲ့ရင်းပြီး သက်သေပြခဲ့ပြီးပါပြီ”

ပြင်းထန်လွန်းသော ဝေဒနာကြောင့် ဆူးမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ သွားပြီး စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

“ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ဆူးနှလုံးသားတွေ နာကျင်အက်ကွဲ ကြေမွရတာ ဒီဘဝ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါရစေ ကိုကိုရယ်”

“ကို . . ကိုကို ဆူး . . . ချစ် . . ”

“ဆူး”

“သမီး”

မဝီပြင်တော့သည့် စကားများကို ကြိုးစားအားယူပြောရင်း သူ့လက်ပေါ်မှာ ဆူးခေါင်းလေး စောင်းကျသွားသည်။

ဆူးအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်။ မကြည့်နိုင်၍ ဆူးကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကြီး ပွေ့ဖက်ရင်းက နီရဲစိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းအစုံ ကို မှိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ညီမလေး ဆူးရယ် . . . ဘဝ ဘဝတွေမှာ ကိုကိုနဲ့ ပြန်ဆုံ

ခဲရင် ဆူးဆိုတဲ့ ညီမလေးကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံ
စည်းပါရစေနဲ့”

ခဲနောက်ဆုံးအချိန်အထိ မြင့်မားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အချစ်
ဝေဒနာ ခံစားသွားရရှာသော ဆူးကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်း
ပွေ့ဖက်ရင်းက ရင်မှာ ဖြေဆည်လို့ မရတော့မည့် သောကများ
နှင့်အတူ မချီတင်ကဲ စကားများ ကြိုတ်ဆိုရင်း ဆူးမျက်နှာလေး
ထက် သူ့မျက်နှာကို ဖိကပ်လိုက်သည်။

ဆူးရယ် . . . ။

ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကြား ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့သာ
ပြေပါစေ၊ ကျေပါစေလို့ ကိုကို ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ကလေး
ရယ်. . . ။

xxx

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၁၃)

“ဟ”

“အမေ”

“အယ် ဆောရီးနော် ဆောရီး”

ခွဲခွာခဲ့တာ နှစ်တွေကြာပြီဖြစ်တဲ့ အမိမြေကို ခြေချချခြင်း
မှာပင် မြင့်မားအတွက် သူ့စိတ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေရ
သည့် အဖြစ်နှင့် စတင်ကြုံရလေတော့သည်။

ဆူး ဆုံးပြီး သုံးနှစ်ကြာ မြင့်မား ဆေးတက္ကသိုလ် ဘွဲ့ယူပြီး သည့် နှစ်တွင် ဒယ်ဒီ ဆုံးပါးခဲ့သည်။

ဒီနောက်ပိုင်းတွင် မြင့်မား ဆေးပညာရပ်နှင့် အလုပ်ထဲ တွင် အာရုံစူးစိုက်နှစ်ပြီး နိုင်ငံခြားတွင် ဆေးပညာပါရဂူဘွဲ့ သွားရောက်ယူခဲ့ပြီးနောက် အမိမြေသို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လေဆိပ်တွင် ပစ္စည်းများရွေးရန် စောင့်နေခိုက် သူ့လိုပင် ပစ္စည်းရွေးရန် စောင့်နေသော လူများအကြားမှ သူ့အား နောက် ကနေ ပန်းစွန်းကို အရှိန်ဖြင့် တွန်းထိုးတိုက်လိုက်သည့်သူကြောင့် ဝင်တိုက်လိုက်သည့်သူကို နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိတော့ . . .

သိပ်လှသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် မြင့်မားကို အားထုံ အားနာ အပြုံးလှလှလေးနှင့် ကြည့်နေပုံက အပြစ်ကင်းသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်နွယ် ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

“ဆောရီးပါ အန်ကယ်၊ မြဝန်းငယ် ပစ္စည်းထုတ်ဖို့ လော သွားလို့ အန်ကယ်ကို မမြင်ဘဲ တိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ရှင်”

မြင့်မားက ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆို၍ မြဝန်းငယ် လန့်သွားကာ သူမရှေ့က လူချောကြီးကို လှပပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းနက်နက် လေးများဖြင့် တအံ့တဩလေး မော့ကြည့်ရင်း . . .

“ဟို . . မြဝန်းငယ် အန်ကယ်ကို ထပ်တောင်းပန်ရင်ကော ဟင်”

ကြည်စင်သော မျက်ဝန်းလေးနှင့် ပခုံးမှာ ဖြာဝေဝဲနေ သော ပိုးသားလို ဆံနွယ်အိအိလေးကို ခါယမ်းရင်း ကလေးတစ် ယောက်လို မြင့်မားကို မေးနေသော မိန်းမလှလေးကို စိုက်ကြည့် လိုက်၏။

“မရဘူး၊ ဂိုယ့်ကို အန်ကယ်လို့ ခေါ်နေတာကို ပြန်ရုပ် သိမ်းမှ”

“အယ် ခစ် ခစ် . . .”

ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်မောလိုက်သော မိန်းမလေး ကို ကြည့်ကာ မြင့်မား ပြုံးလိုက်သည်။ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ

ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းနှင့် ပြည့်နေသည့် မြဝန်းငယ်ကို မြင့်မားစိတ်ထဲ
မြင်မြင်ချင်း ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရ၏။

မြဝန်းငယ်မှာ မြင့်မားထံမှ မထင်မှတ်ထားသော စကားနှင့်
ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးဖြင့် ခပ်တည်တည် စနေသော အန်ကယ့်
ကို ကြည့်ကာ တစ်ခဏအတွင်း ခင်မင်သွား၏။

“ဒါဖြင့် မြဝန်းက ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ ဦးနာမည်ကို
ပြောမှပေါ့”

“မြင့်မား”

“ဦးမြင့်မားပေါ့၊ မြဝန်းက မြဝန်းငယ်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မြင့်မားက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့်
မြဝန်းငယ်က နီထွေးသော မျက်နှာလှလှလေးကို ပြုံးရယ်လျက်
သူမ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ပြန်ကမ်းပေးသည်။

“မြဝန်းကလည်း ဦးမြင့်မားကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ
တယ်ရှင်”

“မြခန်းရေ”

“ဟော ဟိုမှာ မြဝန်းကို ခေါ်နေပြီ”

“ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

မြင့်မားနားက လှပစွာ ကျောခိုင်းသွားသည့် မြဝန်းအလှက
သူ့နှလုံးသားမှာ စွဲသွားသည်။ မြင့်မားဘဝမှာ ဆူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
နောက်ပိုင်း မြဝန်းငယ်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ် ပထမဆုံး
ဝိတ်လှုပ်ရှားမိခြင်းဖြစ်သည်။

မြဝန်းငယ်... မင်း ဘယ်သူလဲ။

xxx

အခန်း (၁၄)

“ဆရာ ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

အခန်းတံခါးလေး ပွင့်သွားမှုနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကြောင့် မြင့်မား၏ အကြည့်များက အသံကြားရာဆီသို့ နှုတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။

“ဟင် . . . ဦးမြင့်မား”

“မြဝန်းငယ်ပါလား”

မြဝန်းငယ်မှာ မြင့်မားကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး
ဝိုင်း ဝိုင်းလေး ပွင့်ဟသွားရတဲ့အထိ အံ့ဩသွားသလို မြင့်မား
ကိုယ်တိုင် လည်း မြဝန်းငယ်ကို ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့လိုက်သဖြင့်
အံ့ဩသွား၏။

“ကိစ္စရှိလို့လား မြဝန်းငယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကိုတွေ့လို့ တမင်လာနှုတ်ဆက်တာတော့ မဟုတ်
လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း ဒီမှာ ဦးမြင့်မားရှိမှန်း မြဝန်း လုံးဝမသိပါဘူး”

နှစ်ယောက်အတူ အကြည့်ချင်းဆုံသွားချိန်မှာ တည်ကြည်
ခန့်ညားသော မြင့်မား မျက်နှာချောချောမှာ အပြုတစ်စ လှစ်ခါး
ပေါ်လာ၏။

“ဒါဆို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့
ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟော မြဝန်းငယ်ပါလား”

မြင့်မားထံမှ စကားအဆုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော
ဒေါက်တာ စံဝင်းအသံကြောင့် နောက်ပါးဆီသို့ ပြိုင်တူဆိုသလို
ရောက်သွားသည်။

“ဆရာပါလား”

“အေး ညည်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ”

“မြဝန်းငယ် ခုနလေးတင်ပဲ ရောက်တယ် ဆရာ”

“ဘယ်နှယ်လဲ . . မနေ့က ဆရာသင်တဲ့ လက်ချာတွေကို
မေးမလည်လို့ လာမေးတာလား မြဝန်းငယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့ အဟင်း ဟင်း . . ”

ဒေါက်တာစံဝင်း အမေးစကားကို ဖြေရင်း မြဝန်းငယ်
အကြည့်လေးတွေက မြင့်မားထံ ရောက်သွား၏။

“အို”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက မြဝန်းငယ်ကို ကြည့်နေမှန်း မသိ
သော မြင့်မားအကြည့်ကြောင့် မြဝန်းငယ် ပါးလေးတွေ နွေးသွား၏။

“ညည်းကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် မြဝန်းငယ်၊ ဒါ ဆရာ

သူငယ်ချင်း ဂေါက်တာ မြင့်မားတဲ့၊ နိုင်ငံခြားက ဆေးပညာ ပါရဂူတွေ့ယူပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး”

“ညည်း မသိတဲ့ လက်ချာတွေရှိရင်လည်း သူ့ကို မေးလို့ လည်း ရတယ်၊ သူက ကျောင်းမှာကတည်းက ဆရာထက် စာပို တော်တဲ့သူကွ၊ မြင့်မား ဒါ မြဝန်းငယ်၊ ငါ့တပည့်တွေထဲမှာ စာ အတော်ဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အချောဆုံး”

“ဆရာကလည်း . . .”

မြင့်မားကို ဆရာက မြဝန်းငယ်နှင့် ရိုးရိုးမိတ်ဆက်ဖေ သဖြင့် တည်ကြည်ခန့်ညားသောအသွင်ဖြင့် မြဝန်းငယ်ကို ကြည့် နေသည့် မြင့်မားကို ကြည့်ကာ မြဝန်းမျက်နှာလေး ပန်းရောင် ဖြစ်သွား၏။

“မှန်တာပြောတာပဲကွ၊ မရှက်ပါနဲ့၊ စာကလွဲပြီး ဆရာ တပည့် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာပါ ထည့်ပြောလိုက်မယ် ဟုတ်လား . . မင်းလည်း မှတ်ထား၊ ငါ့တပည့် မြဝန်းငယ်က အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား လုံးဝမရှိသေးဘူး”

“ဟာ ဆရာနော်”

ပြောကာမှ ပိုဆိုးသွားသည့် ဆရာစကားကြောင့် မြဝန်း ငယ် ပိုအနေရခက်သွားပုံကိုကြည့်ကာ ဆရာက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

မြင့်မားကိုယ်တိုင်လည်း မြဝန်းငယ် ရှက်စနိုး အနေရခက် နေပုံလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။ အပြစ်ကင်း စင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် အမူအယာလေးက အမှတ်မထင် သူ့ရင်ထဲ စွဲထင်သွား၏။

“ဆောနိုး မြဝန်းငယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ပျော်တတ်လို့ပါ”

“ဟ ဘာလဲ မင်းတို့ချင်းက သိပြီးသားလား”

“ဆရာသူငယ်ချင်းနဲ့ မြဝန်းငယ်တို့ လေဆိပ်မှာ သိကြတာ ပါဆရာ”

“ဪ ဝီလိုကိုး”

ဂေါက်တာစံဝင်းက မြဝန်းငယ်နဲ့ မြင့်မားကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ပြီး ပြုံးပြီးလုပ်နေလျက် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ကိုင်း ဒါဆိုလည်း ပြီးပြီပေါ့”

“ဘာပြီးတာလဲ မင်းစကားက”

“ဪ နောက်ထပ် မိတ်ဆက်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ပြီးပြီလို့ ပြောတာ၊ ဆရာ သွားပြီဟေ့ မြဝန်းငယ်”

“မြဝန်းငယ်ပါ လိုက်မယ်ဆရာ”

“အိုကေ . . . မြင့်မား မင်းကရော”

“မင်းတို့ သွားစရာရှိတာ သွားပါ။ ငါ့မှာ တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

I See You”

“မြဝန်းကို ခွင့်ပြုပါ”

ကြည်စင်ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မြင့်မားကို ကြည့်ပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မြင့်မားနားက ထွက်သွားတာ ကို ကြည့်ပြီး မြင့်မား ပြုံးလိုက်သည်။ မြဝန်းငယ်နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံရသော ကံတရားကို သဘောကျ၍ပါ။ အခုလို အနေ အထားနှင့် မြဝန်းငယ်နှင့်သူ ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်

မထားခဲ့။ လက်တွေ့ဘဝက စိတ်ကူးယဉ်ထက် ပိုဆန်းကြယ် နေတာ လက်တွေ့ဖြစ်သည်။

“မြဝန်းငယ်”

မြင့်မားစိတ်ထဲက သူမအမည်လေးကို တိုးတိတ်စွာ ခေါ် လိုက်သံကို မြဝန်းငယ် ကြားမည်မဟုတ်ပေမယ့် မြင့်မားရင်ထဲ ထူးခြားစွာ နွေးထွေးလှုပ်ခတ်သွားပုံကတော့ ဆန်းကြယ်သည်။

ဆူးကို သူချစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူရင်ထဲက အချစ်တွေကို ဆူးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့။ မျိုသိပ်ချုပ် တည်းခြင်းတွေနှင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ အခု မြဝန်းငယ်နှင့် ဆုံတွေ့ချိန်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက်အေးစက်နေခဲ့သော မြင့်မား နှလုံးသားခံစားချက်တွေက အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခံစားချက်က ဆူးနဲ့ ပတ်သက်တုန်းက ခံစားချက်မျိုးလည်း မဟုတ်။ တစ်မျိုး ထူးခြား ဆန်းကြယ်သလို နက်ရှိုင်း သည့် ခံစားချက်မျိုး သူရင်မှာ ဖြစ်ထွန်း နေသည်။

မြဝန်းငယ်က အလှဘုရင်မဘွဲ့ ရထားသူလေးဖြစ်သည်။ သူမအနားမှာ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံနှင့် မြဝန်းငယ် အချစ်ကို လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကိုပါ မြင့်မား သိလိုက်ရ၏။ အထူးသဖြင့် မြဝန်းငယ်နှင့် လိုက်ဖက်အညီဆုံးအဖြစ် အားလုံးက သတ်မှတ်ထားသည်က မြဝန်းငယ်၏ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ နှစ်ဖက်လူကြီးချင်းလည်း သဘောတူထားသည့် သော်ဆိုသည့် လူငယ်လေးဖြစ်သည်။

သော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မြဝန်းငယ်လို အလှဘုရင်မနှင့် လနှင့်နေလို လိုက်ဖက်ညီ အရွယ်လေးတွေ ညီကြသည်။ အချိန်တန်ရင် ရွှေလက်တွဲကြရမည့်သူများအဖြစ် သိပြီးနောက်မှာ မြင့်မားရင်ထဲ ခံစားသွားရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် သိမ်းဆည်းသိုဝှက်လိုက်သည့် အဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်။

အခန်း (၁၅)

“မြင့်မား”

“ဟင်”

“အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား”

စံဝင်းအမေးကို သူ ဘာမှမဖြေဘဲ ပြုံးပြီး ငြိမ်နေပုံကို တစ်ဖက်က အားမလို အားမရဖြစ်နေ၏။

“မေးတာ ဖြေပါဦးကွ၊ ဘာလဲ တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီး

လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလို့လား”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်ပြီး ပျက်ချိန်တန်ပျက်ရတာပဲ။ သူ့ကံပါလာတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရမှာပေါ့”

“တချို့ကံကို လူကလုပ်တာကွ၊ မင်းနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေ တစ်ပုံကြီး၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်ပါလား”

“နှလုံးသားရဲ့ အလိုကိုပဲ လိုက်ချင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ဪ ငါ တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချင်တယ်လို့ ပြောတာ၊ တချို့က အချစ်ဆိုတာ ဘဝမှာ အရေးမပါဘူးလို့ဆိုတဲ့လူရှိတယ်”

သူ့မူဟန်၊ သူ့ပုံစံအတိုင်း အလုပ်ထဲမှာ သူ့အာရုံကို နှစ်ထားသည့်အတွက် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ပြောနေသည့် သူ့အကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှမသိ။

“အေးလေ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ မင်းလိုလူအတွက် မင်းလိုပဲ အချစ်ကို မြတ်နိုးတဲ့သူနဲ့ပဲ တွေ့မှာပါ”

“ဒါနဲ့ ငါ့သမီးလေးမွေးနေ့ကို မင်း လာဖြစ်အောင် လာရမယ်နော် မြင့်မား”

“အေးပါ”

“ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ”

ဒေါက်တာစံဝင်း ပြန်သွားမှ သူ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဒေါက်တာစံဝင်းက အစောဆုံး အိမ်ထောင်ကျသူဖြစ်၍ သမီးအကြီးဆုံးက အိမ်ထောင်ကျသွားသည်။ ဒုတိယသမီးငယ်က အခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ် အမှတ်မီ၍ အဖေခြေရာ နင်းနိုင်သူ။ စံဝင်းက သူ့သမီးငယ်ကို ပိုချစ်သလို ပိုလည်းအလိုလိုက်သည်။ မျက်နှာ တစ်ချက် အညှိုးမခံ။

အခုလည်း သူ့သမီးငယ် အလိုကျ သူတို့အိမ်မှာပဲ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပပေးသည်။ ကလေးတွေ ပျော်နေသည့်ပွဲဖြစ်သလို လူကြီးတွေ ဆုံပြီး ရွေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် ပြောရင်း စိတ်ကြည်နူးကြ

သည့် ပွဲဆိုလည်း မမှား။

စံဝင်းသမီးမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ပြီး မြင့်မား
ရောက်သွားချိန် ခြံဝန်းတစ်ခုလုံး ရောင်စုံမီးတွေ၊ တေးသံသာ
တွေ၊ လူငယ်တွေနှင့် စည်ကားနေသည်။

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး သမီး၊ ဒီမှာ သမီးအတွက် . . .”

“သင့်ခဲယူ အန်ကယ်”

အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် စံဝင်းသမီး ဒါလီက ချစ်စရာ
ကောင်းနေသည်။

“လာဟေ့ မြင့်မား၊ တို့လူကြီးတွေဝိုင်းက ဒီဘက်မှာ”

မြင့်မားကို စံဝင်းကိုယ်တိုင် သူတို့လူကြီးတွေအတွက် သီး
သန့်စီစဉ်ထားသည့်ဝိုင်းမှာ နေရာချပေးသည်။

အားလုံး ငယ်သူငယ်ချင်းတွေချည်း။

ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေပြောပြီး မကြာခဏ ပြုံးမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ မြင့်မား၊ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား”

မြင့်မားကလွဲပြီး အားလုံး အိမ်ထောင်သည်တွေဆိုတော့

အိမ်ထောင်မရှိသေးသော မြင့်မားက သူတို့ကြားမှာ ကန့်လန့်ဖြစ်
နေပုံနှင့် သူ့အကြောင်း ရောက်သွား၏။

“ဖူးစာပါရင် ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ကလည်း . . .”

မြင့်မားကိုယ်စား သိန်းထွန်းက ဝင်ဖြေသဖြင့် သူ ပြုံးနေ
လိုက်သည်။

“ဘာဖူးစာလည်းကွ၊ အခုခေတ်က ဦးရာပါ”

“အဲ့ဒါ မင်းပဲနေမှာ”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲ ထွက်လာသည်။

ကလေးတွေအတွက် အချို့ရည်နှင့် ဘူဖေး စီစဉ်ထားပေ
မယ့် သူတို့လူကြီးဝိုင်းမှာ သောက်သူတွေအတွက် သီးသန့်စီစဉ်
ထားသည်။ အားလုံး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်နေကြသည့်ပွဲခွဲ
မြင့်မားစိတ်လည်း ငယ်ဘဝကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရောက်
သွားသည်။

တပြိုင်တည်း ဆူးကို သတိရမိသည်။ ဆူး မရှိတော့သည့်
နောက် မြင့်မားရင်ထဲက အပျော်တွေအားလုံး ဆူးနှင့်အတူ

ပါသွားသည်။

အချစ်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပြီလို့ ထင်ပေမယ့် မြဝန်းငယ်၏ ကလေးဆန်သည် မျက်နှာလှလှလေးနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့ရာက မြင့်မားစိတ်တွေ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

မြဝန်းငယ်ကို သတိရ၍ စံဝင်း သမီးလေး မွေးနေ့ပွဲကို သူမ လာမလားဆိုသည့် အတွေးက သူ့အာရုံထဲ ရောက်လာသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်။ လူတွေကြားမှာ မြဝန်းငယ်ကို ရှာမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဆူး သူ့ကို စွန့်ခွာသွားပြီးနောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင့်မား ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဆူး သေဆုံးခဲ့ရသလို မြင့်မား၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု အပေါင်းသည်လည်း သူမနှင့်အတူ နှစ်များစွာ သေဆုံးခဲ့ရသည်က ယခုအချိန်ထိ ဖြစ်သည်။

နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေက မြင့်မားအတွက် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင်။ ရင်မှာ ပူပင်လောင်မြိုက်

ကြေကွဲလျက် နာကျင်ခံစားနေရတုန်းဖြစ်သည်။

အချစ်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းလား၊ ပူပြင်းလောင်မြိုက်ခြင်းလား၊ အတ္တဖြင့် ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းလားဆိုတာ မြင့်မားယခုတိုင် မသိသေး။

ဆူးကို မြင့်မား ချစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် မဖြစ်နိုင်သည့်ဘဝမှာ သူရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို မျိုသိပ်ခဲ့ပေမယ့် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော ဆူးက သူမရင်ထဲက အချစ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မြင့်မားအပေါ် နာကြည်းကြေကွဲမှု အမုန်းကို ဆူး၏ ထွက်သက်နှင့်အတူ သူ ခံယူခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချိန်အကြာကြီး ဒဏ်ခတ်ခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်မှုကို လုံးဝမရှာခဲ့။ ချစ်တတ်သူတိုင်း၏ ရင်ထဲတွင် ကိုယ်ချစ်သောသူကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်ကြသည်က သဘာဝဖြစ်သည်။

ဆူးလည်း သူ့အပေါ် ထိုသို့ ချစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

“တင်း . . .”

“ဟ ဟိုအပြာရောင်လေးက လှလှချည်လား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အနက်ကလေးရဲ့ ညာဘက်ဘေးက တစ်ယောက်”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မင်းထိုက် ညွှန်ပြရာသို့ အကြည့်
တွေ စုပြုံရောက်သွားသလို မြင့်မားကိုယ်တိုင်လည်း လှမ်းကြည့်
လိုက်မိတော့ မြဝန်းငယ်။

မင်းထိုက်ပြောသည် အပြာလေးက တခြားသူမဟုတ်၊
မြဝန်းငယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ သူ့ရင်ထဲ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

“အေးကွ မြင့်မား၊ အပြာလေးက တကယ်လှတာကွ၊ မင်းနဲ့
လည်း လိုက်တယ်၊ ငါတို့ ဇာတ်လမ်းရှာပေးရမလား”

မြင့်မားအတွက် မြားနက်မောင်လုပ်ပေးမည့် စေတနာနှင့်
တွေ့က သူ့ဘက်လှည့်ပြီး အသည်းအသန် ပြောနေတာကြည့်ပြီး
မြင့်မား ပြုံးလိုက်၏။

“သူ့ကို ငါသိပါတယ်ကွ”

“ဟေ”

“မြဝန်းငယ်တဲ့၊ ငါတို့ကျောင်းကပဲ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ ကောင်မလေးက ငါတို့ဝိုင်းကို လှမ်း
ကြည့်နေတယ်ကွ”

စိုးကြီးအသံက အသည်းအသန်။ သူ့သာ အခုချိန်ထိ အိမ်
ထောင်မကျသေးလို့ကတော့ မြဝန်းငယ်ကို အရိုင်းမည့်သူထဲတွင်
ထိပ်ဆုံးက ပါလောက်သည်။

မြဝန်းငယ် သူတို့ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်တာက မြင့်မား ရှိနေ
သည့်အတွက် မြင့်မားကို လှမ်းကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သွားနှုတ်ဆက်လိုက်လေ မြင့်မား၊ ဒါမျိုးက နောက်ကျလို့
ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဟိတ်ကောင် သွား . . သွား၊ ငါတို့နား ပြန်
မလာနဲ့၊ ကောင်မလေးနားမှာပဲနေ”

သိန်းထွန်းနှင့် မင်းထိုက်က မြင့်မားကို သူတို့ဝိုင်းက
အတင်းတွန်းလွှတ်ကြတာနှင့် မြင့်မား ဣန္ဒြေမပျက် နေရာက

ထွက်ခဲ့ရသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား မြဝန်းငယ်”

သူ့ကို မြင်တာနှင့် မြဝန်းငယ်က တခြားသူတွေနှင့် စကားပြောနေရာက နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲပြီး မြင့်မားထဲ လျှောက်လာသဖြင့် သူကပဲ စနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ မြဝန်းငယ်က ရယ်သည်။

“မြဝန်းက တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ဦးမြင့်မားကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးနဲ့ မဟုတ်လား”

“မြဝန်းငယ် ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဆရာ ပြောတာလေ၊ အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲတဲ့”
သူ ပြုံးလိုက်သည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံသည့်အကြောင်း စံဝင်းက ပြောထားသည်ဆိုတော့ အားလုံး အိမ်ထောင်သည်တွေ မြင့်မားတစ်ယောက်တည်း အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မကျဘဲ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေကြောင်းပါ မြဝန်းငယ်ကို ထည့်ပြောမှာ သေဆူသည်။

“ဦးမြင့်မားက အသည်းကွဲနေတာဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ပြီးတော့ မိန်းမတွေကို မုန်းနေတာတဲ့”

“ကိုယ့်ပုံစံက အဲဒီလို ဖြစ်နေလို့လား”

“အင်း . . . အဟင်း ဟင်း . . . ဟင်း”

သူမ မေးချင်တာမေး၊ သူမ ပြောချင်တာပြောပြီး မြဝန်းငယ်က ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်နေတာမို့ သူ ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းမချော၊ မိန်းမလှများစွာကို တွေ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ မြဝန်းငယ်လို မြင့်မားနှလုံးသားကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ မလှုပ်ခတ်ခဲ့။

မြဝန်းငယ်၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ လူရှင်းသည့်နေရာမှာ သူတို့ အတူထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

ဒီနေ့ မြဝန်းငယ် သိပ်လှနေသလို သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေ

တာ သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဦးမြင့်မား”

“ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတွေကို မုန်းနေတာလဲဟင်”

စံဝင်း ဘာတွေပြောထားမှန်းမသိ၍ သူ ပြုံးလိုက်သည်။ စံဝင်းစကားကို မြဝန်းငယ်က အဟုတ်ထင်နေတာကို သူ စချင်လာသည့် အတွက် မြဝန်းငယ်မျက်နှာလှလှလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မြဝန်းငယ်ကရာ ဘာလို့ အဲဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ မြဝန်းငယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးမြင့်မား မုန်းတဲ့ မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

လှပသော မြဝန်းငယ် မျက်ဝန်းနက်တွေက မြင့်မား မျက်နှာချောချောကို တုံ့ပြန်ကြည့်ရင်း သူမ သိချင်သော အဖြေတိုရှာနေမှန်း သူ သိလိုက်သည်။

“မြဝန်းက ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဘယ်လိုထင်လဲဆိုတော့ လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူတာချင်း မတူသလို မိန်းမတစ်ယောက် မကောင်းတာနဲ့ တခြား မိန်းမတွေ အားလုံး သိမ်းကျုံးပြီး မကောင်းဘူးလို့ ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ လောကကြီးမှာ မကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေရှိသလို ကောင်းတဲ့မိန်းမတွေလည်း အများကြီး၊ မြဝန်းသာ ဦးမြင့်မား နေရာမှာဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတာနဲ့ ကျန်တဲ့ယောက်ျားတွေကိုပါ သိမ်းကျုံးပြီး မုန်းပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးမြင့်မား သဘောကရော. . .”

“ကိုယ့်သဘောကတော့ မြဝန်းကို သဘောကျတယ်”

“ရှင်”

မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် မြင့်မားမျက်နှာချောချောကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လာသည့် ကလေးမကို ကြည့်ကာ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ် မြဝန်းပြောတာကို သဘောကျတယ်လို့ ပြောတာ၊

လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ အရာတိုင်း အဆိုးနဲ့အကောင်း ယှဉ်တွဲ
နေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ မြဝန်းပြောတာ ကိုယ် လက်ခံတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမြင့်မား”

“ဘာကို မြဝန်းက ကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“ဦးမြင့်မားကို မြဝန်းက ဆရာလုပ်တယ်လို့ မထင်တဲ့
အတွက်ပါ”

ပြုံးနေသည့် မြဝန်းမျက်နှာလှလှလေးကို မြင့်မား စိုက်
ကြည့်လိုက်၏။ ချစ်စရာကောင်းသော ဤကလေးမလေးက ထူး
ဆန်းစွာပင် မြင့်မား နှလုံးသားမှာ စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်
နေရာယူနိုင်သူလေး ဖြစ်နေသည်။

မြင့်မားက သူ့အတွေးနှင့်သူ မြဝန်းကို စိုက်ကြည့်နေပေမယ့်
မြဝန်းမှာ မြင့်မားအကြည့်တွေကြောင့် လှပသော မျက်နှာလေး
ပန်းနုရောင် ဖြစ်သွား၏။

မြဝန်းငယ်က မြင့်မား အကြည့်တွေအောက်မှာ အနေရ
ခက်လျက် . . .

“ဦးမြင့်မား”

“ဗျာ . . မြဝန်း ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ဟင်အင်း၊ ဟို . . ဦးမြင့်မား ကော်ဖီကြိုက်သလားလို့
မေးမလို့ပါ”

ဟင်အင်းလို့ ခေါင်းခါပြီးမှ ဦးမြင့်မား ကော်ဖီကြိုက်လား
ဆိုသည့် ရှေ့နောက်မညီသည့် စကားကို မြဝန်းဘာသာ လိပ်ပြာ
မလုံဘဲ ကြိတ်ပြုံးလိုက်မိပေမယ့် မြင့်မားကတော့ မြဝန်း အတွေး
ကို မသိလိုက်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် မြဝန်းအမေးကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကော်ဖီတော့ သောက်တယ်၊ နို့မပါတဲ့ ဘလက်ခဲကော်ဖီ
မျိုးပေါ့၊ မြဝန်းရော ကော်ဖီကြိုက်လား”

“ဟုတ် ဒါပေမယ့် ဦးမြင့်မားလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြဝန်းက
ကော်ဖီဆို နို့ပါမှ ကြိုက်တာ”

“ဒါဆို ကိုယ်နဲ့မြဝန်းက ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မြဝန်း ဘာမှမပြော။ မြင့်မားမျက်နှာကိုသာ ကြည့်ပြီး

ပြုံးနေပုံက ချစ်စရာ။

“မြဝန်း”

ခေါ်သံနှင့်အတူ မြဝန်းနှင့် မြင့်မားအနားသို့ လူချောလေး တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဟယ် သော်၊ ယူ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ”

“ဒီနေ့ပဲ၊ ဒါလီက မဖြစ်မနေ လာရမယ်ဆိုပြီး ဇွတ်အတင်း ဂျီကျနေတာနဲ့ လာခဲ့ရတာ”

သော်ဆိုသော လူချောလေးက မြဝန်း မေးသမျှ ပြန်ဖြေနေ ပေမယ့် အကြည့်တွဲကတော့ မြင့်မားထံမှာသာ ရောက်နေ၏။ ဒါကို မြဝန်းငယ် သတိထားမိသလို မြင့်မားလည်း သတိထားမိ သည်။

“သော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်မား၊ ဦးမြင့်မား ဒါ မြဝန်း သူငယ်ချင်း သော်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

သော်က မြင့်မားကို အန်ကယ်ဟုခေါ်ပြီး လက်တစ်ဖက်

ကမ်းပေးသဖြင့် မြင့်မားကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအယာနှင့်ပင် သော်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကိုယ်ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကိုယ် ဒါလီကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ မြဝန်း လိုက်ဦး မလား”

“မလိုက်တော့ဘူး သော်”

“ဒါဆို ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သော်ဆိုသည့် လူငယ်လေးက မြဝန်းနှင့် မြင့်မားကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာက ထွက်သွား၏။

“မြဝန်း သူငယ်ချင်းက လူချောလေးပဲ”

“ဦးမြင့်မားကိုတော့ မမိဘူးထင်တယ်”

“အဟွန်း ဟွန်း . . ကိုယ်က အမြောက်ကြိုက်တယ်နော် ကလေးမ”

“မြဝန်း တကယ်ပြောတာ”

မြဝန်းက မြင့်မားမျက်နှာချောချောကို ကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်လေး ပြောလာ၍ မြင့်မားမှာ မြဝန်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာနီနီဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ရယ်လိုက်၏။

“ဟော တွေ့လား၊ ဦးမြင့်မားက အခုလို ရယ်လိုက်တော့ ကလေးလေးနဲ့ တူတယ် သိလား”

မြဝန်းက မြင့်မားရယ်တာကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးများနှင့် တမေ့တမော လိုက်ငေးရင်း ပွင့်လင်းစွာ ဆိုလိုက်တော့ မြင့်မားမှာ ပိုအနေခက်လျက် ချစ်စရာကောင်းသော မြဝန်းကို ကြည့်၍ ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံး လိုက်၏။

“ဒါလည်း တကယ်ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ ဦးမြင့်မားရဲ့၊ မြဝန်း ပြောတာကို မယုံလို့လားဟင်”

“ယုံပါကယ်၊ ကိုယ့်ကို မြဝန်းလို ပြောမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“အဲ့ဒါတော့ မြဝန်း မယုံဘူးနော်၊ ဦးမြင့်မားနားမှာ . . .”

မြဝန်းက စကားကို မဆက်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ထားပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် မြင့်မားမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၍ မြဝန်းပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ မြင့်မား အသည်းယားသွား၏။

“ဆက်ပြောလေ မြဝန်း၊ ကိုယ့်နားမှာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို ပြောတာ”

မြဝန်းစကားကြောင့် မြင့်မား နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်၏။

“မြဝန်းက ကိုယ့်ကို အထင်ကြီးလှချည်လား၊ ကိုယ့်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ကောင်မလေးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်လူနာတွေ၊ ကိုယ့်တပည့်တွေပဲ ရှိတယ်”

“အဲ့ဒါတော့ ဦးမြင့်မား ညာတာပါ”

နှုတ်ခမ်းစူးသွားသည့် မြဝန်းငယ်ကို ကြည့်ပြီး မြင့်မား ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ် မညာဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်၊ ကိုယ့်နားမှာ မြဝန်းပြောသလို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေတော့ မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီတစ်ယောက်

“အာ မြဝန်း အဲဒီလိုလည်း မပြောဘဲနဲ့”

“အဟွန်း . . . ဟွန်း . . .”   *

ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်လွှာချသွားသည့် မြဝန်းမျက်နှာကို ချစ်
မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း သူ ရယ်လိုက်သည်။

သူ သိပါသည်။ မြဝန်းမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ အဖြေ
ရှိတယ်ဆိုတာ . . . ။

***

အခန်း (၁၆)

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ဦးလေးထွန်းရယ်၊ အရေးကြီးပါတယ်
ဆိုမှ ဒီကားကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။ သေချာကြည့်ပါဦး
ဦးလေးထွန်း။ ကားက ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ”

ကားစက်ခေါင်းကို ဖွင့်၍ ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြင်နေသော ဦးလေး
ထွန်းကိုကြည့်ပြီး မြဝန်းငယ် မျက်နှာလှလှလေးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး
ဟန်လေးများ အထင်းသား နေရာယူထားသည်။

“ဦးလေးထွန်းလည်း တတ်သလောက် ကြိုးစားပြင်နေတာပဲ သမီးရဲ့ ဒါပေမယ့် ကားက ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ အပြစ်လိုက်ရှာ တော့လည်းမတွေ့၊ စက်ကလည်း ဘယ်လိုမှ နှိုးလို့မရဘူး ဖြစ်နေ တယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ သွားရမယ့်အချိန်က နီးနေပြီ အခု မြဝန်းက ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲလို့”

လက်က နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မြဝန်းငယ် သက်ပြင်းသူ လိုက်၏။ ဒီခရီးလမ်းမှာ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့၊ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မရှိ။ ကားကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဖြင့်နှုန်း မသိ။ အချိန်ကလည်း မရှိတော့ဘူး။ မိုးကလည်း ခပ်ဖွဲဖွဲ ကျလာ ပြီ။ အခုမှ မြဝန်းအတွက် တကယ့်ဒုက္ခဖြစ်သည်။

အချိန်နှင့် ရာသီဥတုကို ကြည့်ကာ မြဝန်းငယ် တခြား သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မြဝန်း အခက်အခဲကို ကူညီပေးနိုင်မည့်သူ မရှိ။ မြဝန်း ဘာမှမလုပ် တတ်တော့။

“ဦးလေးထွန်း ထပ်ပြီး ကြိုးစား အဖြေရှာကြည့်ပါဦးမယ် ကလေးရယ်၊ ကားကြုံရုံရင်လည်း ဦးလေးထွန်းတို့ တားပြီး အကူအညီ တောင်းရတာပေါ့”

ဦးလေးထွန်းမှာ ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ သူတို့ကား ပျက်နေသည့်နေရာက လူအံသွားအလာ၊ ကားအသွားအလာ ရှင်းသည့် နေရာမို့ မျှော်လင့်ချက်က သိပ်တော့မရှိ။ ဒါကို မြဝန်းငယ်ကလည်း ရိပ်မိသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ထွက် လာမိတာ အခုမှ နောင်တ ရရမလိုဖြစ်နေသည်။ ယာဉ်ရထား မှန်သမျှ စက်ပစ္စည်းဆိုမှတော့ ဘာကိုမှ စိတ်မချရ။ ဦးလေး ထွန်းသည် ကားကြုံကြုံကြည့်ရင်း စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်း သိမ်းနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာက ဦးလေးထွန်းပြောသလို ကားကြုံတာဖို့ ပိုလွယ် ပုံ၊မလား ဦးလေးထွန်း”

“မပူပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ကားကြုံ တစ်စီးမဟုတ် တစ်စီးတော့ လာမှာပါ။ ကဲ ကလေး ကားပေါ်တက်နေ၊ ဦးလေးထွန်း ကားကို

ရလိုရငြား ထပ်ပြင်ကြည့်ဦးမယ်”

“ဆီမရှိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော် ဦးလေးထွန်း။ သမီးတို့ လမ်းမှာ ဆီဝယ်ထည့်ခဲ့တာပဲ”

“ဆီမရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဘာဖြစ်သွားမှန်းသာ မသိတာ”

ပြောပြီး ဦးလေးထွန်း ကားကို ထပ်ကြည့်သည်။ ညိုမှောင်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးရနံ့ကဲသော လေနှင့်အတူ မိုးက ခပ်ဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေ၏။ မိုးနှင့်အတူ လေကပါ ပါလာပြီးနောက် မိုးက သည်းထန်စွာ ဝေါခနဲ ရွာချသည်။

“ဝေါ . . . ဝေါ . . . ချွီး . . . ချွီး”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတာ မိုးရော လေပါ သည်းထန်စွာ ကျရောက်လာသဖြင့် မြဝန်းထော်မျက်နှာလေး ပိုပျက်သွား၏။ ပဲခူးမြို့ရှိ လက်ခွဲကုမ္ပဏီသို့ ဒယ်ဒီနေမကောင်းဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီ၏ အရေးကြီးစာချုပ်ကို ဒယ်ဒီကိုယ်စား သမီးဖြစ်သူ မြဝန်းငယ် သွားရောက်လက်မှတ် ထိုးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များဖြစ်၍ မဖြစ်မနေ သွားရောက်

စာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်းဖြစ်သလို တစ်ခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ လုပ်ငန်းကိစ္စများကြောင့် နိုင်ငံခြားသားများကို စောင့်နေရသဖြင့် အခုလို နောက်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးချိန်မှာ အတော်နောက်ကျသည်။ ကားကောင်းလျှင် ရန်ကုန်ကို အချိန်မီ ပြန်ရောက်နိုင်ပေမယ့် အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းတွင် ကားပျက်ရသည့်အခါမှာတော့ ကူညီသူမဲ့လျက်။ ခရီးလမ်းတစ်ဝက်မှာ ညမှောင်မှောင်မည်းမည်းမှာ သောင်တင်နေရသည့်အဖြစ်။ တကယ့်ကို စိတ်ညစ်စရာ။

ဖုန်းကို သုံးမရတော့ ပိုဆိုးသည်။ ကားထဲမှာ ထိုင်ရင်း မိုးသည်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်ရင်း မြဝန်းစိတ်ထဲမှာ ဦးမြင့်မားကို သတိရနေမိ၏။ ဒီအချိန်ဆို ဦးမြင့်မားတစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေမလဲ။ မြဝန်းငယ်ကို ဦးမြင့်မားချစ်ရေးဆိုပြီးကတည်းက မြဝန်းငယ်တို့ တစ်ခါမှ ပြန်မဆုံဖြစ်ကြသေး။ စင်္ကာပူကို အလုပ်ကိစ္စနှင့် မြဝန်းငယ် ခရီးသွားနေ

ရသည်။ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်တော့လည်း ဒယ်ဒိုအလုပ်ကိစ္စတွေကို မြဝန်းကပ် ကူညီပေးရတာနှင့် မအား။ စိတ်ထဲကတော့ ဦးမြင့်မားကို သတိရနေမိသည်။

မှန်တာပြောရလျှင် ဦးမြင့်မားကို စတွေ့သည့် အချိန်တည်းက မြဝန်းငယ် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ နောက်တော့ စိတ်ထဲမှာ တိတ်တခိုးလေး တွယ်တာနေခဲ့မိရာ ဦးမြင့်မားထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်ခွင့်တောင်းလာတော့ မြဝန်းငယ် ရင်ထဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရ၏။ ချက်ချင်း အဖြေမဖေးသေးပေမယ့် မြဝန်းငယ် သူ့ကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာ ဦးမြင့်မား သိနေသည်ဟု ထင်သဖြင့် မြဝန်းငယ် ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

“မြဝန်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

ဦးမြင့်မားအသံက မြဝန်းငယ်နား ကပ်ပြောလိုက်သလို မြဝန်းငယ် ပါးလေးတွေ နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မြဝန်းငယ်လည်း ဦးမြင့်မားကို ချစ်နေမိပါပြီဆိုရင် မြဝန်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူ

တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရတော့မည်။

“မြဝန်းငယ် ဦးမြင့်မားကို ချစ်တယ်”

မြဝန်းငယ်စိတ်ထဲ ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေခိုက်မှာပင် တစ်ဖက်က လာနေသည့် ကားမီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဦးလေးထွန်း ကားတစ်စီးလာတယ်”

မြဝန်းငယ်မှာ အဝေးက လာနေသည့် ကားမီးရောင်ကို မြင်လိုက်တာမို့ ဦးလေးထွန်းကို အားရဝမ်းသာ လှမ်းပြောရင်း သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မိုးက မြဝန်းငယ် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို တစ်ခဏချင်း ရွှံ့စိုသွားစေသည်။

မြဝန်းငယ်သာမက ဦးလေးထွန်းပါ လာနေသည့် ကားကို မိုးကြိုး လေကြီးထဲမှာ ဝမ်းသာအားရ တားသည်။ သို့သော် ကားက မရပ်။ မိုးရေထဲ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းပြီး မြဝန်းငယ်တို့ကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။

“ဟင် ကားကလည်း ရပ်မပေးဘူး”

အဝေးရောက်ပြီဖြစ်တဲ့ ကားကိုကြည့်ပြီး မြဝန်းငယ်တစ်

ယောက် စိတ်ပျက်အားငယ်သံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ဦးလေးထွန်းမှာ မြဝန်းငယ်ကို စိတ်မကောင်းသလို ကြည့်
ကာ . .

“သိပ်လည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ တစ်စီးမဟုတ်
တစ်စီးတော့ ဦးလေးထွန်းတို့ ကားကြုံတားလို့ ရမှာပါ”

မြဝန်းငယ်မှာ ဦးလေးထွန်း အားပေးစကားကို နားထောင်
ပြီး ငြိမ်နေလိုက်ပေမယ့် သိပ်တော့ အားမရှိ။ သုံးလေးစီးမက
သူမတို့ တားသည်။ ရပ်မပေးဘဲ မြဝန်းငယ်တို့ကို ဖြတ်ကျော်
မောင်းသွားသည့်အခါ မြဝန်းငယ် စိတ်ဓာတ်ကျလာ၏။ တစ်
ဆက်တည်း သူမစိတ်ထဲတွင်လည်း လူတွေတော်တော် စာနာမှုမဲ့
ကြပါလားလို့ တွေးနေသည်။

မြဝန်းငယ် တွေးနေဆဲမှာပင် အဝေးမှလာနေသော ကား
မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရပြန်တော့ မြဝန်းငယ် ဒီတစ်ခါလည်း
ရပ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုသည့် အတွေးနှင့် တားသာ တား
လိုက်ရသည်။ သူမ စိတ်ထဲ ထင်မထား။

“ဟိုး . . ရပ်ပါ ရပ်ပါ”

“ကျွီ”

တကယ်တမ်းမှာတော့ သူမ ထင်သလိုမဟုတ်။ မြဝန်းငယ်
တားသည့်ကားက မြဝန်းငယ်နားကို ညင်သာစွာ ထိုးရပ်လာ
သဖြင့် မြဝန်းငယ် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စိတ်နှင့်အတူ အားတက်
သွား၏။ ရပ်ထားသည့် ကားရှိရာသို့ အပြေးလေး လျှောက်
အသွားမှာတော့ မောင်းသူဘက်မှ ကားမှန်တစ်ဖက် လျှော့ခနဲ
ကျလာ၏။

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ မြဝန်းငယ်”

“ဟင်”

“ဦးမြင့်မား”

ဦးမြင့်မားကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ မြဝန်းငယ်
ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွား၏။ မြဝန်းငယ် ကြည့်နေဆဲ
မှာပင် ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလာသော ဦးမြင့်မားကို တွေ့
လိုက်ရတော့ မြဝန်းငယ် လက်ထဲက ထီးလေးဖြင့် သူ့အရပ်မြင့်

ကြီး လွတ်အောင် မနည်းမိုးပေးထားလိုက်ရ၏။

“ကား ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလို့ ဦးမြင့်မား”

“ကြာပြီထင်တယ်”

“ရှင်”

“မြန်းငယ် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွှဲစိုနေပြီလေ၊ ကဲ ကားထဲမှာ သွားထိုင်နေ၊ ကားကို ကိုယ်ကြည့်လိုက်မယ်”

ဦးမြင့်မား၏စကားကို မြန်းငယ် မလွန်ဆန်နိုင်သလို မြန်းငယ် လက်ထဲက လွဲယူလိုက်သည့် ထီးကို လွတ်ပေးလိုက်ရ၏။ ဦးမြင့်မားကိုယ်တိုင် မြန်းငယ်ကို ကားထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး ကားတံခါး ပြန်ပိတ်ပေးသွားကာ ကားကို ဦးလေးထွန်းနှင့်အတူ အချိန်အတော်ကြာ စစ်ဆေးနေတာကို မိုးရေထဲမှာ လှမ်းငေးနေဖြစ်သည်။ ချိန်းထားရင်တောင် လွဲဦးမည်။ အခုတော့ ဦးမြင့်မားနှင့် မြန်းငယ်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံနေတာကို အံ့သြနေမိသည်။

ကံတရားဆိုတာ ဒါလား။ ရေစက်မကုန်လို့ ဆုံကြရတာ

ဆိုရင် ဦးမြင့်မားက မြန်းငယ်ရဲ့ ဖူးစာရှင်ဖြစ်ရမယ့်သူမို့လား။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဦးမြင့်မား မြန်းငယ်အနားကို ရောက်လာ၏။ ကားမှန်ကို ချလိုက်တော့ ဦးမြင့်မားမျက်နှာနှင့် မြန်းငယ်မျက်နှာက တကယ့်ကို နီးနီးလေးဖြစ်သွား၏။

“ဆောရီပဲ မြန်းငယ်၊ ကားကို ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် စစ်ဆေးပြီးသွားပြီ၊ မရဘူးကွ”

“ဒါဆို မြန်းငယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“ကိုယ်နဲ့ ကားကြုံလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ နောက်မှ မြန်းကားကို လူလွတ်ပြီး ယူခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်”

ဦးမြင့်မား စီစဉ်သလို လုပ်ရန်မှတစ်ပါး တစ်ခြားနည်းမရှိ။ ကားပေါ်က မြန်းငယ် ဆင်းလိုက်၏။ ဦးလေးထွန်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး မြန်းငယ် ဦးမြင့်မားကားနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့သလို ဦးလေးထွန်းက သူ့ကားနှင့် နေခဲ့သည်။

“သိပ်ချမ်းနေပြီလား မြန်း”

ကိုယ်က မြဝန်း သိသွားအောင် . . . ”

“ဦးမြင့်မားနော် မြဝန်း ဒီတစ်ခါ တကယ်ငိုမှာ သိလား”

“ငိုလေ မြဝန်း ငိုရင် ကိုယ်က ချောမှာပေါ့”

“ဟောဒီလို . . . ဟောဒီလို . . . ”

“အို”

ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် နွေးခနဲဖြစ်သွား၍ မြဝန်းငယ်

မြင့်မားကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုသည်။ ရိုက်သည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ မြဝန်းရယ်၊ ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး”

“ချစ်ပါဘူး”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို မြဝန်း ချစ်တတ်သွားအောင် ကိုယ် သင်ပေးမယ်”

“ဦးမြင့်မားနော် . . အိုး”

ကားလေးထဲမှာ အသံလေးတွေ တိတ်သွားသည်။ အပြင်မှာ မိုးက သည်းထန်နေသလို ကားထဲမှာလည်း အချစ်မိုးက

အတိုးချ အပြုံးတွေနှင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မြင့်မား

ကို မြဝန်းကိုယ်တိုင် အရှုံးပေးလိုက်ရပါပြီ။

“ချစ်တယ်နော် မြဝန်း”

“မချစ်ဘူးလို့ရော ပြောလို့ရမှာလား”

“မရဘူး”

“ဦးမြင့်မားကို မြဝန်း ချစ်တယ်”

“ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

“အင်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

“မြဝန်းရယ်”

“အိုကွယ်”

“မြဝန်း”

“ကိုကို”

“အခုချိန်ကစပြီး မြဝန်းနားမှာ ဘယ်ကောင်ကိုမှ မမြင်ချင်ဘူးနော်၊ ကိုကိုက သိပ်ချစ်တတ်သလို သိပ်သဝန်တိုတတ်ဘယ် သိလား”

“ကိုကိုချည်း သဝန်တိုတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မြဝန်းလည်း ကိုကိုလိုပါပဲ၊ အခုချိန်ကစပြီး ကိုကိုနားမှာ မြဝန်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မရှိစေရဘူး ဝါပဲ”

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်”

“မြဝန်းလည်း ကိုကိုလိုပါပဲကွယ်”

မြဝန်းရယ် . . . ။ မြင့်မားက မြဝန်းပါးလေးကို ဖွဖွနှိုက်နမ်းပြီး ညင်သာစွာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ကာ ကားကို နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ပွင့်လင်းသော ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီနို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရင်မှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနှင့် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ချစ်ခြင်းတွေသာ ပြည့်လွမ်းလျက် အဖော်ကြီး ပျော်မိကြသည်။

xxx

အခန်း (၁၇)

“မြဝန်း”

“ဪ ဘယ်၊ လာလေ”

မြဝန်းငယ်က သူမအိမ်ကို အလည်ရောက်လာသည့် သော်ကို ချစ်စရာကောင်းသော အပြုံးဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ သော်ဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်။ မြဝန်းငယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ မြဝန်းငယ် အချစ်ကို တောင်းခံနေသည့် မြဝန်းငယ်ကို

တစ်ဖက်သက် မေတ္တာ ရှိနေသူ။ မြဝန်းငယ်ဘက်က သော့ကို မချစ်နိုင်ကြောင်း အဖြေပေးထားပေမယ့် သော်ကတော့ မြဝန်းငယ်ထံမှ အချစ်ကို စောင့်မျှော်နေဆဲ။

နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေက စီးပွားတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ သော်နှင့် ဘယ်လိုမှ ကင်းပြတ်အောင် နေချင်၍မရ။ ဒီလိုပဲ ငယ်ငယ်တည်းက နှစ်အိမ် တစ်အိမ် ဝင် ထွက်သွားလာနေကြသူများဖြစ်၍ သော့ကို ချစ်သူတစ်ယောက် လို့ တုံ့ပြန်မချစ်နိုင်တာကလွဲ၍ မြဝန်းငယ်နှင့် သော်တို့ အခင် အမင် မပျက်ကြပါ။

သော်ကိုယ်တိုင် မြဝန်းငယ်အပေါ်မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူသဖြင့် သော့အပေါ်မှာ မြဝန်းငယ် အခင်အမင် မပျက်တာ လည်း ပါပါသည်။ လူကြီးမိဘတွေကတော့ သော်နှင့် မြဝန်းငယ် တို့ကို သဘောတူကြောင်း ရယ်သလို မောသလို ပြောနေပေမယ့် မြဝန်းငယ်တို့ လူငယ်တွေဘက်က ဖြူစင်နေတာ မြင်ရတော့ ထိုကိစ္စကို ဘယ်သူမှ အလေးအနက် စကားမဆိုဖြစ်ကြသေး။

မြဝန်းငယ်နှင့် သော်တို့ဘက်က ပြောင်းလဲလာမည့် အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်နေကြချိန်မှာ မြဝန်းငယ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးမြင့်မားနှင့် ချစ်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“အခုတလော နင့်ကို မတွေ့ဘူးနော်၊ ဘယ်တွေကို သွားနေ တာလဲ သော်”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး ရှိသားပဲ”

“ဒါနဲ့များဟယ် ဖုန်းတစ်ချက် မဆက်ဘူး၊ နေနိုင်တယ်”

မြဝန်းငယ်စကားကို နားထောင်ပြီး သော်က မြဝန်းငယ် မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်သည်။

တစ်နေ့ မြဝန်းငယ်အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရမည့်သူက သော်ဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့ သမျှ အခုမှ သော့ရင်ထဲ နောင်တတွေ တသိကြီးရနေ၏။ မြဝန်း ငယ်မှာ ချစ်သူရှိ နေပြီလို့ ကြားကြားချင်း သော့ရင်ထဲ ပူလောင် သွားသလို မျက်လုံးထဲ ပြာသွားကာ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်တော့။

မြဝန်းငယ်ကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသော အသိနှင့်

သူ့ရင်ထဲက မျိုသိပ်ချုပ်တည်းထားရသမျှ ပေါက်ကွဲချင်စိတ်ကို ဇွတ်မျိုသိပ်ပြီး မြဝန်းငယ်ရှိရာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် မြဝန်းငယ်နှင့် သူ့ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက သဘောတူထားကြသည်။ သော်ကိုယ်တိုင် မြဝန်းငယ်ထံမှ ချစ်မေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်ချင်၍ လူကြီးမိဘတွေကို ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန် ကြိုးစားသည်။ သူ မျှော်လင့်ထားသလို မြဝန်းငယ်ထံမှ ချစ်မေတ္တာကို အလွယ်တကူ မရခဲ့။ မြဝန်းငယ်က သူ့အချစ်ကို ငြင်းခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သော့ဘက်က ဇွဲမလျော့။ မြဝန်းအချစ်ကို မျှော်လင့်နေဆဲမှာ မြဝန်းငယ်က တခြားတစ်ယောက်နှင့် မေတ္တာမျှနေသည်ဆိုတော့ သော် တုန်လှုပ်သွားသည်။

မြဝန်းငယ်ကို သူ ချစ်သည်။ ဘာအတွက်နှင့်မှ အဆုံးမခံနိုင်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မြဝန်းငယ်ရှေ့ကို သူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ သော်၊ နင့်ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး

ကြီးပဲ”

မြဝန်းငယ်စကားကြောင့် သော် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ ပြီး မြဝန်းငယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“နင် သိပ်ရက်စက်တယ် မြဝန်း”

“ဟင်”

“အခု ငါ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ နင်သိလား မြဝန်း”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ သော်၊ မြဝန်းက သော့ကို ဘာရက်စက်လို့လဲ”

“မြင့်မားဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်”

ကိုကိုအမည်ကြောင့် သော့မျက်နှာကို မြဝန်းငယ် ကြည့်လိုက်တော့ သော်က မထိတရိ ပြုံးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မြဝန်း၊ သော် မေးတာ မဖြေတတ်ဘူးလား”

“ဦးမြင့်မားဆိုတာ မြဝန်း ချစ်သူပဲ သော်”

“မြဝန်းငယ်”

“သော် နင်နော်၊ အို . . .”

တောင့်တင်းသန်မာသော လက်တွေ့က မြဝန်းကိုယ်လေးကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူဖက်လိုက်သဖြင့် မြဝန်း ရှောင်ချိန် မရလိုက်။ သော့ရင်ခွင်ထဲ ထိတ်လန့်တကြား နစ်ဝင်သွားချိန်မှာ သော်က မြဝန်းငယ်မျက်နှာလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုများစွာနှင့် လှိုက်လှဲပြင်းပြမှု ရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်၍ မြဝန်း မွန်းကြပ်သွားကာ ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရ။ အေးစက်နေသည့် မြဝန်းငယ် နှုတ်ခမ်းလေးအစုံကို သော်က နွေးထွေးနာကျင်သည်အထိ ရှိုက်နမ်းသည်။

“ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

“သော် နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ မြဝန်းကို အခုလွှတ်”

သော့ရင်ခွင်၊ သော့အနမ်းများအောက်တွင် မလူးသာ မလွန်သာ အနေအထားမှာ သော့ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သော်က မလွှတ်။

“မြဝန်းကို အချိန်တွေ အများကြီးပေးခဲ့တာ သော်

အသည်းကွဲဖို့ မဟုတ်ဘူး မြဝန်း၊ သော့ကို မြဝန်း ချစ်ဖို့”

“မြဝန်းမှာ ချစ်သူရှိတာ နင် သိရဲ့သားနဲ့၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ သော်၊ နင့်ကို မြဝန်း မမုန်းချင်ဘူး”

“ဒါဆို သော့ကို ချစ်လိုက်၊ သိပ်ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်”

“သော်နော် . . . ဟင့်အင်းဆို . . . အို . . .”

သော့ရင်ခွင်ထဲ မြဝန်းကိုယ်လေး နစ်သွားသလို ဆုံးစမရှိသော ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ ရုန်းဖယ်ခွင့်မရ။ အချစ်လူဆိုး သော့ကိုယ်ကြီးကို မြဝန်း ထုရှိုက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

နင့်ကို မုန်းတယ် သော်။

သိပ်မုန်းတယ် . . . .။

xxx

အခန်း (၁၈)

မြဝန်းငယ် ရှက်လန့်တကြားလေး ရှောင်ရှားလိုက်မှုကြောင့်
သော့ အနမ်းနွေးနွေးများက မြဝန်းငယ် လည်တိုင်လေးထက်
ကျရောက်သွားသည်။

“မြဝန်းငယ်”

သော့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သိသိသာသာ တုန်ခါ
နေသည်။

“နင် အခု မြဝန်းရှေ့က ထွက်သွားစမ်း သော်၊ သော့ကို မြဝန်း မုန်းတယ် သိလား”

မြဝန်း ငိုရွိုက်နေပေမယ့် သော်က မြဝန်းမျက်ရည်တွေကို ဂရုမစိုက်။ လှပသော မြဝန်းမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဆက်ပြောသည်။

“သော့ကို မြဝန်း လက်ထပ်ရမယ်”

“ဘာ”

“သော့ဘဝမှာ မြဝန်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ မြဝန်း သိပါတယ်၊ မြဝန်း သော့ကို မချစ်ချင်လည်း ရတယ်၊ သော်ကပဲ မြဝန်းကို ချစ်နေမယ်”

“နင် ရူးနေလား သော်၊ ဘာလို့အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ”

မျက်ရည်တွေကြားက မြဝန်း အော်တော့ သော်က မထိ တရီ ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ် သော် ရူးနေပြီ၊ အဲဒါ မြဝန်းကို ချစ်လို့ သိပ်

ချစ်လို့ ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လို့၊ မြဝန်းရယ် သော့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

“တော်စမ်း သော်၊ နင့်အသံကို မြဝန်း မကြားချင်ဘူး”

“မြဝန်း”

သော့ခေါ်သံကို မြဝန်းငယ်ကြားပေမယ့် နောက်ကိုလှည့် မကြည့်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေနှင့် နေရာက တအားပြေးထွက် ခဲ့သည်။ အခန်း တံခါးကိုပိတ်ပြီး မြဝန်း အားပါးတရ ငိုနေချိန်မှာ သော်ကလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် မြဝန်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဆိုသောအသိကြောင့် နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲနေ၏။

“ဟဲ့ သား သော်”

“အန်တီ”

“ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သမီးလေး ရှိတယ်လေ၊ သမီးရေ . . ဒီမှာ သော် ရောက်နေတယ်”

မြဝန်း မာမိက သော့ကို မြင်တာနှင့် အပေါ်ထပ်က မြဝန်း အခန်းကို လှမ်းအော်သည်။

“နေပါစေ အန်တီ၊ မြဝန်းကို ဒေါ်မနေပါနဲ့၊ မြဝန်း ကျွန်တော့်ကို အခုပဲ စိတ်ဆိုးပြီး တက်သွားတာပါ”

“ဪကွယ် သားနဲ့သမီးကတော့ကွယ်၊ အခုထိ တကယ့်ကလေးလေးတွေလိုပဲ ရန်ဖြစ်ကြတုန်း၊ ကဲ လာ လာ . . . အိမ်မှာ နန်းကြီးသုပ်တယ်၊ မဦးအတွက် တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ယူသွားဦး၊ သားက ဒီမှာ စားချင်လည်း စား၊ မစားချင်လည်း ပိုထည့်ပေးထားမယ်”

“အိမ်ရောက်မှပဲ မာမိနဲ့အတူ စားတော့မယ် အန်တီ”

“ဒေါ်လုံးရေ မဦးတို့အိမ်အတွက် နန်းကြီးသုပ် ထည့်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မနု”

“တူ တူ တူ”

မြဝန်း မာမိက သော်တို့အိမ်အတွက် သူကိုယ်တိုင် စီမံနေတုန်း ဖုန်းမြည်လာ၍ သွားနားထောင်တော့ သော်မာမိဖုန်းဖြစ်နေ၏။

“သော်က ဒီမှာ မဦးရေ ထုံးစံအတိုင်း သမီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလေ၊ အဟင်း . . . ဟင်း ဟင်း . . .”

မြဝန်း မာမိက သော်နှင့် မြဝန်းငယ်ကို တန်းတူချစ်သလို သော် မာမိကလည်း ထိုအတိုင်းဖြစ်သည်။ မြဝန်းငယ်ကသာ သော်အချစ်ကို လက်ခံမည်ဆိုလျှင် သော်တို့ဘဝက တကယ့်ကို ပန်းခင်းသော ချစ် ခရီးလမ်းဖြစ်ကြမှာ မလွဲပါ။ အခုတော့ မြဝန်းက သော် မျှော်လင့်ထားတာနှင့် တခြားစီ။ တခြားသူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ မခူးရက် မခြေရက်၍ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေလာခဲ့သမျှ မြဝန်းမှာ ချစ်ရမယ့် သူရှိနေပြီဆိုတော့ အသည်းမီးတောက်သွားသည်။ မျိုသိပ်ထားသမျှ ပေါက်ကွဲမိသည်။

မြဝန်း မာမိနှင့် သော်မာမိ တာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ သော်အာရုံတွေက မြဝန်းထံမှာသာ ရောက်နေ၏။ မြဝန်း၏ အမုန်းကို သော် မခံစားနိုင်။ ဒါကို သော်ပဲ သိသည်။ မြဝန်းက သော်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်စာနာပေးနိုင်သူ မဟုတ်။

“ရော့ သော်၊ ဒီမှာ နန်းကြီးသုပ်ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လုံး”

ဒေါ်လုံး လာပေးသည့်ချိုင့်ကို လှမ်းယူရင်း သော်အကြည့်
တွေက အပေါ်ထပ်က မြဝန်းအခန်းရှိရာ ရောက်သွားသည်။
မြဝန်းက သူ့ကို မုန်းနေပေမယ့် သော်က မြဝန်းကို မမုန်းနိုင်။
မြဝန်း မာမိက ဖုန်းချပြီး သော်နားရောက်လာ၏။

“သား မာမိက သူ့သား ပျောက်သွားလို့ စိတ်ပူပြီး ဖုန်းဆက်
တာတဲ့လေ အဟင်း . . . ဟင်း . . .”

“အန်တီ”

“ပြောလေ သား”

“ကျွန်တော် မြဝန်းကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ
အန်တီရယ်၊ ကျွန်တော် မြဝန်းကို ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဟောတော် ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့
မဆင့်ပါပဲ လား သားရဲ့ . . . သမီးလေးကိုရော ပြောပြီးပြီလား”

မြဝန်း မာမိက သော်မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ပြီး မြဝန်း

သဘောကို မေးလာတော့ သော် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား
၏။ သူတို့အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်း ပြော၍မဖြစ်။ မြဝန်းမှာ
ချစ်သူရှိနေတာကို သော် နှုတ်ဖျားက ထုတ်မပြောချင်။

“မြဝန်းကို ကျွန်တော် အခုပဲ ပြောလိုက်ပြီ အန်တီ”

“ဪ ဝါကြောင့် သားကို သမီးက စိတ်ဆိုးသွားတာကိုး”

“သား မာမိကိုရော ပြောပြီးပြီလား”

“ဝီက အပြန်မှပဲ ပြောတော့မယ့် အန်တီ၊ အန်တီသဘောကို
သိခွင့်ရရင် . . .”

“အမလေး သားရယ်၊ အန်တီက သားကို ချစ်ပြီးသားပါ
ကွယ်၊ သမီးနဲ့လည်း သဘောတူတယ်”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီရယ်”

သော် အရမ်းပျော်သွားတာကိုကြည့်ပြီး မြဝန်းမာမိက
ပြုံးသည်။

“သိပ်လည်း ဝမ်းမသာနဲ့ဦးနော် သား၊ သမီးသဘောက
ရှိသေးတယ်၊ သမီးသဘောကို မေးပြီးမှ မင်္ဂလာကိစ္စကို စီစဉ်တာ

ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

“မြဝန်းငယ် သဘောအတိုင်းဆို ကျွန်တော့်ကို သူ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်”

“မြဝန်းက ကျွန်တော့်ကို မုန်းတယ်တဲ့”

“စိတ်ဆိုးတုန်းမို့လို့ပါ သားရယ်၊ နောက်တော့လည်း သားကို ချစ်လာမှာပါ။ အဲဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ဟုတ်လား”

မြဝန်းငယ်နှင့် သော်တို့ ပြဿနာ အတိမ်အနက်ကို မသိသော မြဝန်း မာမိက ထိုစကားကို ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း သော့ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် သော့စိတ်ထဲ နည်းနည်းမှ မပျော်။ မြဝန်းငယ်စိတ်ကို သူ သိသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“ကောင်းပြီ သား”

သော် အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ လေးနေ၏။ ပြီးတော့ မြဝန်းထံမှ ရရှိလိုက်သည့် ချိုမြိန်နွေးထွေးမှုနှင့် နူးညံ့မှု

လေးတွေကို ပြန်လည်သတိရလိုက်တော့ သော့ရင်ခုန်သံတွေ နွေးထွေးနူးညံ့စွာ လှုပ်ခတ်သွား၏။

ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်။

သော့ကို မရက်စက်ပါနဲ့ဗျာ။

သော် ချစ်တာ မြဝန်း တစ်ယောက်တည်းပါ။

“ဘယ်လိုလဲ သားရဲ့၊ သမီးလေး မြဝန်းကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ နုဆီမှာ တောင်းခဲ့တယ်ဆို ဟုတ်လား”

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်တာနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းမေးလိုက်သည့် မာမိစကားကို သော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မာမိ . . . သား မြဝန်းကို ချစ်တယ် . . . မာမိတို့ လူကြီးတွေ တိုင်ပင်ပြီးသားနဲ့ မြဝန်းတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးပါ”

“မာမိသားကတော့ ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်ချည်းပဲ၊ စိတ်ချပါကွယ်၊ သားပြောတဲ့အတိုင်း သမီးလေးနဲ့ သားတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်နိုင်အောင် မာမိ ကြိုးစားလိုက်မယ်”

ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာမီ”

မာမီကိုယ်တိုင် မြဝန်းနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စိစဉ်ပေးပါမည်ဆိုသဖြင့် သော့ရင်ထဲ တစ်မျိုးတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

“မြဝန်းငယ် အမြင်မှာတော့ သော် အခုလုပ်နေပုံတွေကို ပိုပြီး မုန်းချင်မုန်းသွားမှာကို သိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ အရေးကြီးတာက ချစ်သူလေးကို မဆုံးရှုံးရဖို့က ပိုအရေးကြီးနေသည်။ မာမီက သားဖြစ်သူ ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒကို ဒယ်ဒို လှမ်းဖုန်းဆက်သည်။ ဒယ်ဒိုက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သမီးတောင်းဖို့ ကိစ္စထိုသဘောတူသဖြင့် သော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

xxx

အခန်း (၁၉)

“ချစ်တယ်နော် မြဝန်း”

“ဟင့်အင်း”

“အဟွန်း . . . ဟွန်း . . . ဟွန်း”

သူ့အမေးစကားကို ခေါင်းခါလိုက်သော ချစ်သူလေး၏ မျက်နှာလှလှလေးကို မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မြင့်မား ချစ်စနိုး ရယ်လိုက်မိသည်။ မြဝန်းက ကြာလေ ပိုချစ်စရာကောင်းလေ။ ပိုပြီး မြတ်နိုးရလေမို့ မြဝန်းငယ်ဆိုသည့် ချစ်သူ မိန်းမလှ

လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ အမြတ်တနိုး ထွေးပွေ့ထားချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်လိုက်ရ၏။

ဆေးရုံမှာဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အနေအထိုင် ဆင်ခြင် ရသည်ဆိုပေမယ့် ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့နေသော အကြည့်များ၊ ချစ် မြတ်နိုးသော အမူအယာများ၊ အကြင်နာများကို ကြာရှည်မထိန်း နိုင်ဘဲ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ လွတ်ထွက်သွားတတ်တာလည်းရှိသည်။

အခုလည်း ရင်မှာ ပြည့်သိပ်လာသည့် အချစ်များကြောင့် မြဝန်းငယ် သူ့အနား ရောက်လာခိုက်မှာ မြင့်မားက ချစ်သူလေး ကို အခုလို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို မြဝန်းငယ်က ကောင်း ကောင်းမဖြေ။ လူကြားထဲမှာ မြင့်မားကို အသည်းယားအောင် လာဆွနေသည်။

ဆရာများ နားနေဆောင်ဘက်ကို မြင့်မား ဖြတ်စဉ် ခွဲ ကွေ့လိုက်တော့ မြဝန်းက သူ့အခန်းကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။

“မြဝန်း ခဏ”

သူ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့မှ မြဝန်းက မြင့်မားကို ပြန်လှည့်

ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကို”

“ဖိနားကို လာလေ”

မြင့်မား လှမ်းခေါ်လိုက်၍ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မြဝန်း သူ့နားကို ရောက်လာ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ ကိုကို”

“ဒါပြောမလို့”

“အို”

ပါးတစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတာကို လက်ကလေးနှင့် ရှက်လန့်တကြား အုပ်ကွယ်ပြီး လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုရိုက် တော့ ကိုကိုက ရယ်သည်။

“ကိုကို သိပ်ဆိုးတယ်သိလား၊ တခြားသူတွေ မြင်ကုန်ပြီလား မသိဘူး”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူးဗျာ”

“မြဝန်းရေ”

“ဟော သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်နေပြီ”

မြဝန်းငယ် မြင့်မားကို ဆက်ပြီး ရန်မတွေ့နိုင်တော့ဘဲ နေရာက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ချစ်စနိုး ပြုံးလိုက်သည်။ အချစ်ရှိတော့ လောကကြီးက ပျော်စရာကောင်းသည်။ ဘယ်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် အားလုံး အချစ်တွေနှင့်ပြည့်နေသလို ထင်ရသည်။ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ခံစားချက်က လောကကြီး အမြင်တွေကို အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်၏။

“မြဝန်း”

“ဟင် သော်”

ဆေးရုံအထိ လိုက်လာသော သော့ကို မြင်လိုက်ရတော့ မြဝန်းငယ် မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အလန့်တကြားလေး ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကိုကိုနှင့်အတူ အပြင်သွားဖို့ ချိန်းထားသဖြင့် မြဝန်းငယ်မှာ သော်နှင့် ကိုကိုကို မဆုံစေချင်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ဒီအထိ လိုက်လာတာလဲ သော်”

“ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား မြဝန်းရယ်၊ မြဝန်းကို လွမ်းလို့ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို ကြည့်ချင်လို့ လာတာပါဗျာ”

“အို”

သော့စကားကြောင့် မြဝန်းငယ် ငိုချင်လာ၏။ သော်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက မြဝန်းငယ်က သော့ကို လုံးဝ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေသည်။ မြဝန်းငယ်ဘက်က သော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိပေမယ့် သော်ကတော့ မြဝန်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ မြဝန်းရှိရာကို ရောက်လာသည်။

“ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်”

“အခုချိန်မှာ ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့ သော်”

“ဒါဆို ဘယ်အချိန်ကျမှ သော်က ဒီစကားတွေ ပြောရမှာလဲ”

မြဝန်းငယ်နှင့်သော် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သော့ထံမှ အသနားခံသော အကြည့်နှင့် မြဝန်းငယ်ထံမှ စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အကြည့်တို့ လမ်းခုလတ်မှာ ပေါင်းဆုံသွားကြသည်။

“နင် ပြန်တော့ သော်၊ ဒီအထိလာပြီး နှောင့်ယှက်တာ နင် သိပ်လွန်နေပြီ”

“ချစ်တာဟာ အပြစ်လား မြဝန်း”

“မြဝန်းမှာ ချစ်သူရှိတာ နင် သိပြီးသားပါ”

“ချစ်သူရှိတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိဘဲ အရေးကြီးတယ်”

“သော်”

ဒေါသနှင့် ပြန်အော်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ကိုယ့်ကို မြဝန်း ဘာပြောမလို့လဲ”

“နင့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုထင်နေလဲ သော်၊ မြဝန်း ချစ်တာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း။ ကိုကိုကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မြဝန်း ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုတဲ့လား”

သော်အသံက ရင်နာသံ။ မျက်နှာကလည်း နာကျင်မှု တွေနှင့်။ ဘာဖြစ်လို့များ မြဝန်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နာကျင်အောင် လုပ်နေကြတာပါလိမ့်။

“မြဝန်း တောင်းပန်ပါတယ် သော်ရယ်”

“မြဝန်းက ဘာကိစ္စ တောင်းပန်နေတာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ကြတဲ့ ဘဝကို . . .”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလဲ၊ သော်ကို ချစ်ဖို့လား လက်ထပ်ဖို့လား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ သော်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မြဝန်း ချစ်သူကို မြဝန်း လက်ထပ်မယ်၊ သော် ကို မြဝန်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြဝန်း သွားတော့မယ်”

“မြဝန်း”

“အို . . . မြဝန်းလက်ကို လွှတ်စမ်း သော်”

“မလွှတ်ဘူး မြဝန်း ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားလို့ရမ လား၊ သော်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုလည်း မြဝန်း နားထောင် မှ တရားမျှတမှာပေါ့၊ မြဝန်း သော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ . . . သော်

ပြောတာ နားထောင်ရမယ်”

“သော် နင်နော်၊ မြဝန်းကို လွှတ်ဆို”

သော်က မြဝန်းစကားကို နားမထောင်။ မြဝန်းလက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ကားပေါ် စွေခနဲ ပွေ့ချီမတင်ကာ ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားပုံက အရှူးတစ်ယောက်နှယ်။ တကယ့် ကို စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်။ မြဝန်းငယ် သော်ကားပေါ် ပါသွားတာ ကို အစအဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသူက မြင့်မား။ မြဝန်းငယ်နားမှာ သော်ရှိနေတာကို သိပေမယ့် ဤမျှ အသည်းအသန်ဖြစ်နေ လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ မြဝန်း မှာ ချစ်သူရှိလျှင် နောက်ဆုတ်သွား လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ အဖြစ်အပျက်တွေက မြင့်မား ထင်ထားတာနှင့် တစ်ခြားစီ။

သော်ဆိုသည့် လူငယ်လေးနှင့်အပြိုင် မြဝန်းကို လုယူရမည့် အဖြစ်ကို တွေးမိတော့ မြင့်မားရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ မွန်းကျပ် သွား၏။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မြင့်မား အလိုမရှိ။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်ချင်။ အကောင်းဆုံးကတော့ မြဝန်းငယ်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်

သည်။ ဒါ့အပြင် တစ်ခြားမရှိ။ မြဝန်းငယ်မှာလည်း သော် ငွတ် တရွတ်ဆန်စွာ သူမကို ကားနှင့်ခေါ်လာတာကို ဒေါသဖြစ်နေ၏။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ သော်၊ နင့်ကြောင့် မြဝန်း သေသွား တာကို ကြည့်ချင်လို့လား”

“ကားကို အခုရပ်စမ်း သော်၊ ပြောမရရင် မြဝန်း နင့်ကား ပေါ်က ခုန်ချလိုက်မယ်”

“ဘာလဲ မြဝန်းက အချစ်သူရဲကောင်းမကြီး လုပ်မလို့လား”

“နင်ကြိုက်သလို ထင်တော့ သော် . . . အရေးကြီးတာက မြဝန်းဘဝကိုရော မြဝန်းနှလုံးသားကိုရော အနစ်မွန်း အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး။ ကားကို အခုရပ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်၊ အခုတော့ မရပ်သေးဘူး၊ ရပ်သင့်တဲ့နေရာ ရောက်ရင် ရပ်ပေးမယ်”

မြဝန်းငယ် သော်မျက်နှာကို မယုံနိုင်သလို လှမ်းကြည့်သည်။ သော်က ဟိုးအရင်တုန်းကလို နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများစွာဖြင့် ချစ် စရာကောင်းသော လူငယ်လေး မဟုတ်တော့။ အရာရာကို အထိ

အရှု အမှားအယွင်း မခံနိုင်သူတစ်ယောက်လို သော့အသွင်က လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်နေ၏။

“မြဝန်းကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ သော်”

မြဝန်းအမေးကို သော်က မဖြေ။

တည်သောမျက်နှာဖြင့် ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေ၍ မြဝန်းငယ် သော့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်လာ၏။ သော်သာ မြဝန်းငယ်ကို ဇွတ်အတင်း တခြားတစ်နေရာကို ခေါ်သွားလျှင် မြဝန်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“တူ တူ တူ”

မြဝန်းငယ် တွေးနေတုန်း လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည် လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းက ကိုကိုဖုန်း။

“ဟယ်လို”

“မြဝန်း ကိုကိုပါ။ သော့ကားနဲ့ ပါသွားတာကို ကိုကို တွေ့ လိုက်တယ်။ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲလို့ ကိုကို မမေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြဝန်းကို ကိုကို စိတ်မချဘူး။ ကိုကိုတို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရ

အောင်လားကွယ်၊ မြဝန်းငယ် သဘောကို ကိုကို သိချင်တယ်”

“ဟို အဲ့ဒါက မြဝန်းလည်း ကိုကိုလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် . . .”

“ဖုန်းကို ချလိုက်တော့ မြဝန်းငယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖျတ်ခနဲ မြဝန်းလက်ထဲက ဖုန်းကို သော်က ဆွဲယူလိုက်တာမို့ မြဝန်းငယ် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ သော်၊ ဘာကိစ္စ မြဝန်းဖုန်းကို ပိတ်ပစ်ရတာလဲ”

“မကြားချင်လို့”

“ဟင်”

“မြဝန်းနှုတ်ဖျားက ကိုကိုလို့ တစ်ခါခေါ်သံကြားတိုင်း သော့ နှလုံးသားကို ဓားနဲ့မွန်းသလိုပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကားက ရပ်သွား၏။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို မြဝန်းငယ်ကိုယ်လေးကို သော်က သူ့ဘက်သို့ သိုင်းယူဆွဲပွေ့ လျက် သူမ မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းပစ် လိုက်၏။

“မြဝန်း”

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သော်”

“ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်”

“အို”

သော်က မြဝန်းငယ်ကို စကားဆိုခွင့်မပေး။ မြဝန်းငယ်မှာ အရူးလိုဖြစ်နေသော သော့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြမ်းရမ်းသော ချစ်အနမ်းတွေ ကြားမှာ မွန်းမေ့မတတ်၊ အသက်ရှုမှားမတတ်။ သော့ကိုယ်ကြီးကို လက်လှမ်းမီသရွေ့ ထုရိုက်မိသည်။ သော်လူဆိုးက မြဝန်းငယ်ထံမှ အမုန်းကိုပင် ဂရုမစိုက်။

“မြဝန်း မရှိရင် သော် ဘယ်လိုမှ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး မြဝန်းရယ် . . . သော့ကို ပြန်ချစ်ပါနော်”

သော့ကို သနားပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ လုပ်ကြံလို့ ရတာမို့ မဟုတ်တော့လည်း ခက်သည်။

“သော့ကို နည်းနည်းမှ မသနားတော့ဘူးလား မြဝန်းရယ်”

“သနားတာနဲ့ ချစ်တာ တခြားစီ သော်၊ ဘဝမှာ တစ်ခါပဲ

ဖြစ်လာရတဲ့ အချစ်မျိုးကို သော် နားလည်ရင် မြဝန်းအချစ်ကို သော် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မှာပါ သော်ရယ်၊ မြဝန်းကို ဇွတ်အနိုင်ကျင့် ဝိုင်းကျနေရုံနဲ့ သော့ကို မြဝန်း ပြန်ချစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး သော်၊ အဲဒါကိုတော့ နင် လက်ခံပါ။ အစတည်းက သော့အချစ်ကို လက်ခံနိုင်ခဲ့ရင် မြဝန်းနှလုံးသားထဲမှာ တခြားသူ တစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာနိုင်မှာလဲ၊ မြဝန်းပြောတာ သော် နားလည်လားဟင်”

“သော် ဘာကိုမှ နားမလည်ချင်ဘူး။ သော်သိတာက မြဝန်းကို သော် ချစ်တယ် ဒါပဲ၊ တခြားအကြောင်းတွေ သော် ဘာမှ မတွေးချင်ဘူး။ မြဝန်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်းပဲ တွေးနေချင်တယ်”

“သော်ရယ် . . . ”

အခင်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သော သော့ကို ကြည့်ပြီး မြဝန်းငယ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲဖြစ်သွား၏။ မြဝန်းငယ် ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားသည့် သော့ရင်ခွင်ထဲ သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်လိုက်တော့ သော်က ညင်သာစွာ

ဖြေလွှတ်ပေးပါသည်။

“မြဝန်း”

“ဘာလဲ သော်”

“သော့ကို လက်ထပ်ပါလား မြဝန်းရယ်၊ သော် မြဝန်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ . . .”

“တော်ပါတော့ သော်ရယ်၊ မြဝန်းကို နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောပါနဲ့”

သော်က မြဝန်းငယ်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက် ကြည့်နေတာကို မြဝန်း မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး တစ်ဖက်ကို မျက်နှာ လွှဲလိုက်၏။

တစ်ဖက်သတ် အချစ်ရှုံးသမားအဖြစ် သော့ကို မြဝန်း အပြစ်မတင်ရက်သလို ရှေ့ကိုလည်း ဒီလိုအဖြစ်နှင့် မဆက်ချင် ရှိ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချသံက ကန်ရေပြင်ကို ရှုပ်တိုက်၍ ပြေးထွက်သွား၏။

xxx

အခန်း (၂၀)

“အဟင် . . . ဟင် ဟင် . . . ဒယ်ဒီတို့ မတရားဘူး၊ မြဝန်း အပေါ် ဒယ်ဒီ သိပ်ရက်စက်တယ် သိလား အဟင် ဟင် ဟင်”

ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာလေး အပ်ကာ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့် တုန်အောင် ငိုချလိုက်၏။ မြဝန်းငယ်ကို သော်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ နှစ်ဖက်မိဘတွေက တရားဝင်စကားဆိုလာချိန်မှာ မြဝန်းငယ် က သူမမှာ ချစ်သူရှိကြောင်း ပြောပေမယ့် ဒယ်ဒီက လက်မခံ။

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိတာ မရှိတာ ဒယ်ဒီ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သား သော်နဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ကိစ္စကိုတော့ သမီး လက်ခံရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စဟာ အခုမှ ထစ်စဉ်တာမျိုး လည်း မဟုတ်ဘူး။ အစတည်းက သမီးကို သော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ ဒယ်ဒီတို့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားပြီးသား။ သော်ကိုပဲ သမီး လက်ထပ်ရမယ်”

ဒယ်ဒီက မြဝန်းငယ်ချစ်သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ပင် မမေး။ မြဝန်းငယ်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဂရုမစိုက်။ သူတို့ လူကြီးချင်း စိစဉ်ထားပြီးသားဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် သော်ကို မြဝန်းငယ် လက်ထပ်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်တာ တစ်ခုတည်း နှင့် အားလုံးပြီးသွားသည်။ မြဝန်းငယ်ကို ဘာတစ်ခုမှ ပြောခွင့် မပေး။ မြဝန်းငယ်ရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ဘယ်လိုလူပါဆိုတာလည်း ပြောခွင့်မရ။

ဒယ်ဒီထံမှ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နှင့်အတူ မြဝန်းငယ် ငိုနေ ရချိန်မှာ သော်ကတော့ သူဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေ ပြည့်မြောက်

ခွင့်ရတော့မှာမို့ အပျော်ကြီး ပျော်နေမှာ သေချာသည်။

ကိုကိုရယ်. . . ။

မြဝန်းအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦးကွယ်။ အရေးကြီးလာတော့ ချစ်သူကို မြဝန်းငယ် တမ်းတမိသည်။ တကယ်တမ်း ကိုကိုနှင့် ဝေးရဖို့ဆိုတာ မြဝန်းငယ် အတွေးထဲမှာမရှိ။ မြဝန်းငယ်ချစ်သူ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ မိဘတွေကို ချပြောလိုက်ရင် မြဝန်းငယ် မိဘတွေက ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံ သဘောတူကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုနှင့် မြဝန်းငယ်တို့ ချစ်သူဘဝကို သိပ်ပြီး မပူပင်ခဲ့။ မြဝန်း ငယ်ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်မည့်သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ခွင့် ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့ရသမျှ အခုတော့ မြဝန်း ငိုဖို့ချည်း ဖြစ်လာ၏။

မြဝန်းငယ် ဒယ်ဒီက မြဝန်းငယ် ချစ်သူဆိုတာကို စိတ်ပင် မဝင်စား။ သော်ဒယ်ဒီနှင့် ဖုန်းပြောမပျက်။ ရယ်ရယ်မောမော သားရေး သမီးရေးကိစ္စကို ပေါ့ပါးစွာ ပြောနေပုံက ကျေနပ်ပျော်

ရွှင်ခြင်းတွေနှင့် . . . ။ ငိုနေသည့် မြဝန်းငယ်နားကို မာမိ ရောက်လာတော့ မြဝန်းငယ် ပိုငိုဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ဝမ်းနည်းနေရတာလဲ သမီးရယ်၊ သော် က သမီးကို သိပ်ချစ်တာ သမီးလည်း သိရက်နဲ့ကွယ်”

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ် မာမိ၊ သမီးချစ်သူနဲ့ပဲ သမီး လက် ထပ်ချင်တယ်၊ သော်နဲ့ လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“သော်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ သမီးရဲ့”

“သော်ကို သမီး မချစ်ဘူး မာမိ”

“ဪကွယ် မာမိသမီးက သိပ်ကလေးဆန်တာပဲကို”

ပြောပြီး မာမိက ပေါ့ပါးစွာရယ်သည်။ မြဝန်းငယ် မာမိကို ကြည့်ပြီး နားမလည်။ မြဝန်းငယ် ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမိ တာ မာမိအတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေလို့လား။

“ဒီလိုပါ သမီးရယ်၊ မာမိတုန်းကလည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်တော့ သမီးဒေသနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ ရတာပဲလေ”

မြဝန်းငယ် မာမိကို တဖန်တပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ မာမိရဲ့ ချစ်သူကို ဒေသနဲ့လို့ပဲ ထင်ထားခဲ့သည်။ မာမိမှာ ဒေသနဲ့အပြင် တခြားတစ်ယောက် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

“အဲ့ဒီတုန်းက မာမိ ဘာမှမခံစားရဘူးလားဟင်”

“ဒီလိုပါပဲ ချစ်သူနဲ့ ကွဲကစားဆို့ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်ပေါ့။ နောက်တော့လည်း သမီးကို မွေးပြီးသွားတော့ ဘာကိုမှ သတိ မရတော့ဘူး။ နောက်တစ်ခုက သမီးဒေသနဲ့ မာမိကို သိပ်ချစ် တယ်လေ၊ အခုချိန် ထိ မာမိ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သမီးဒေသနဲ့လို့လူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရတာ မာမိ ကံကောင်းပါတယ်။ မာမိချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ရင် အခုလို ပျော်ချင်မှ ပျော်ရမှာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုချိန်မှာ သူက သူ့မယားကြီးကိုထားပြီး နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ထားလို့လေ၊ မာမိပြောတာ သမီး နားလည်ပါတယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ် မာမိ”

“ဒါဆို မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်၊ တချို့ကိစ္စတွေက

ကံတရား အတိုင်းပဲ သမီး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်မလာတာ လောကမှာ အများကြီး၊ တခြားဘာအကြောင်းမှ မတွေ့နဲ့၊ သော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားထား ဟုတ်ပြီလား။”

မာမိက မြဝန်းငယ် နဖူးလေးကို ရှိုက်နမ်းပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ မြဝန်းငယ်တစ်ယောက်တည်း အတွေးပေါင်းစုံ၊ ခံစားချက်မျိုးစုံနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ မာမိက မြဝန်းငယ်ကို သူ့ဘဝ၊ သူ့ခံစားချက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူပြောချင်တာတွေ ပြောသွားသည်။

မြဝန်းငယ်မှာသာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ကွေကွင်းရမည့်အရေးကို မတွေးရဲသလို သော်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ကူးနှင့် ပင် လက်မခံချင်။ မြဝန်းငယ် အခုလို ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရတာ တွေကို ကိုကို မသိသေး။ မြဝန်းငယ် နှုတ်ဖျားကလည်း ကိုကိုနှင့် မြဝန်းငယ်ကို မိဘတွေက သဘောမတူနိုင်ပါဆိုသည့် စကားကို ကိုကိုသိအောင် ပြောပြဖို့ တော်တော်ခက်နေသည်။

အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံဘဲ ကိုကိုနှင့် မြဝန်းငယ်ကို မြဝန်းငယ် မိဘတွေက သဘောမတူနိုင်ပါဟုဆိုလျှင် ကိုကိုဘက်

က အလွယ်တကူ လက်ခံမှာမဟုတ်တာကို မြဝန်းငယ် သိသည်။ ကိုကိုက သူ့ဂုဏ် သိက္ခာ၊ သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသူ။ ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုသမီးရှင်ကမှ ငြင်းပယ်စရာ အကြောင်းမရှိနိုင်ဟု စိတ်ချထားသူ။ မြဝန်းငယ် မိဘတွေ ကိုကိုနှင့် သဘော မတူသည့် ကိစ္စထဲမှာ အကြောင်းပြ ချက် ဘာမှမရှိ။ သော့ကို လက် ထပ်ရမည်ဆိုတာကလွဲပြီး ကိုကို အကြောင်း ဘာမှစိတ်မဝင်စားကြ။

မြဝန်းငယ်ဘက်ကလည်း ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မဖြေရှင်းနိုင်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ချစ်သူတို့ကြား ပြေလည်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိ။ မြဝန်း ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ကိုကိုရယ် . . . မြဝန်းကို ကယ်ပါဦး . . . ။

စိတ်ထဲမှာ ချစ်သူကို တမ်းတရင်း မြဝန်းငယ် ငိုမိသည်။ ကိုကိုဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ပင် အင်အားမရှိ။ ဒီကိစ္စကို ဒယ်ဒီတို့ လက်ခံလာအောင် ကိုကိုနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးမှ ဒယ်ဒီတို့ကို ချပြချင်သည်။ ဒီကြားထဲ ဘာတစ်ခုမှ အမှားအယွင်းခံလို့မဖြစ်။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီးမှ မြဝန်းငယ် ကိုကို့အိ ဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။ ကိုကို့ဖုန်းက စက်ပိတ်ထား၍ ခေါ်မရ။ မြဝန်းငယ် ပိုဝမ်းနည်းသွား၏။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုတာပါလား။ အရေးအကြောင်းကျမှ ကိုကို့ဖုန်းက ဆက်မရ။ ကြားခံဆက်သွယ်ပေးမည့်သူကလည်း မရှိ။ ကိုကို့အိမ်ကို လိုက်သွားတော့ ကိုကို့ကို အခန့်သားတွေ့ရ၍ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ တအားပြေးဝင်လိုက်မိတော့ ကိုကို့က မြဝန်းငယ်ကိုယ်လေးကို တအံ့တဩ ပြန်လည်ထွေးဖက်ထားရင်း မြဝန်းငယ် နဖူးလေးကို ငွံနမ်းရင်း ခပ်ဖွဖွရယ်သည်။

“ကိုကိုရယ်”

“မငိုနဲ့လေ၊ ကိုကိုလည်း မြဝန်းကို လွမ်းနေတုန်း မြဝန်းရောက်လာတော့ သိပ်ပျော်သွားတာကွ၊ ပြီးတော့ မြဝန်းက ကိုကိုကို တအားပြေးဖက်တော့ ကိုကို့ရင်တွေ ဘယ်လောက်ခုန်သွားလဲဆိုတာ မြဝန်း သိလား”

“ကိုကိုနဲ့ မြဝန်း မခွဲနိုင်ဘူး”

ကိုကိုက မြဝန်းစကားကို နားထောင်ပြီး မြဝန်း ပါးလေးကို ငွံနမ်းပြီး ရယ်နေ၏။ မြဝန်းရင်ထဲက ခံစားချက် အတိမ်အနက်ကို ကိုကိုမှ နားမလည်ပဲကွယ်။ ကိုကိုက ရယ်နိုင်မှာပေါ့။

“ဘယ်သူကရော မြဝန်းကို ခွဲသွားမယ်ပြောနေလို့လဲ အချစ်ရယ်၊ စိတ်ချ ကိုကိုချစ်တဲ့ မြဝန်းကို အခုရော နောက်ရော ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး”

“ကိုကို”

“ပြောလေ မြဝန်း ပြောသမျှ ကိုကို နားထောင်မယ်”

“ကိုကိုကို မြဝန်း သိပ်ချစ်တယ်”

“ကြည့်စမ်း . . . မြဝန်းက ကိုကိုကို ပိုချစ်အောင် လုပ်နေပြီ၊ ကိုကို မြဝန်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မြဝန်း သိအောင် . . . ”

“အို ကိုကိုရယ်”

လှိုက်လှဲစွာ ကျရောက်လာသည့် ကိုကိုထံမှ ချစ်အနမ်းတွေကို မြဝန်း ကျေနပ်စွာ ခံယူရင်း ကိုကိုကိုယ်ကြီးကို မြဝန်း လက်

လေးတွေနှင့် မမို့မကမ်းလေး ပြန်ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ ကျေးဇူး ပြုပြီး မြဝန်း ကို ကိုကိုရင်ခွင်မှာပဲ နေခွင့်ပြုပါ ကံတရားရယ်။ မြဝန်း ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လို့ ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ပါရှင်။

“မြဝန်း”

“ကိုကို”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အချစ်ရယ်၊ မြဝန်းကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ကိုကိုကို ပြောစမ်း၊ မြဝန်း အခုဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ”

ထူးခြားမှုတွေနှင့် မြဝန်းငယ် ပုံစံလေးကို သတိထားမိသွား သည့် မြင့်မားက ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တော့ မြဝန်း ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ကလေး လေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းပန်းတနည်း ဝိုချလိုက်တော့ မြင့်မား ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေ အမြင့်ဆုံး ရောက်သွား၏။

“မငိုနဲ့လေ မြဝန်း၊ မြဝန်းနားမှာ ကိုကိုရှိနေတာပဲ၊ မြဝန်း ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုကိုကို ပြောပြမှ ကိုကိုက မြဝန်း

အခက်အခဲကို ကူညီနိုင်မှာပေါ့ အချစ်ရယ်၊ မငိုနဲ့နော် မြဝန်း မျက်ရည်တွေကို ကိုကို သုတ်ပေးမယ်”

ကြင်နာယုယခြင်းများစွာဖြင့် မြဝန်းကို ချစ်သော၊ မြတ်နိုး သော ချစ်သူမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း မြဝန်း နှလုံးသားတွေ နာကျင်လာ၏။ ကိုကိုကို မြဝန်း ခွဲရတော့မှာလား။

ဟင့်အင်း . . . ကိုကိုကို မြဝန်း မခွဲနိုင်။

“မြဝန်းကို အိမ်က လက်ထပ်ပေးကြတော့မယ် ကိုကို”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“သော်နဲ့”

“သော်”

ပြောရင်း မြဝန်း ငိုချလိုက်တော့ မြင့်မား အံ့ဩသွားသည်။ မြဝန်း ငိုနေတာ အခုမှ သူ သဘောပေါက်သွားကာ မြဝန်းမျက် နှာလေးကို ပင့်မော့ပြီး ချစ်သူမျက်ဝန်းထဲကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက် ၏။

“မြဝန်းမှာ ကိုကိုရှိနေတာ မြဝန်းမိဘတွေကို ပြောမပြဘူး လားဟင်”

“ပြောပြပါတယ်၊ ဒယ်ဒီက မြဝန်းမှာ ချစ်သူရှိတာကို ဘာမှ မပြောဘူးတဲ့၊ မြဝန်း လက်ထပ်ရမှာက သော်လို့ပဲ ပြောတယ်”

“မြဝန်း ဆိုလိုတာက မြဝန်းမိဘတွေက ကိုကိုနဲ့ မြဝန်းကို သဘောမတူကူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုကို ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ မြဝန်းက မြဝန်းမှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ပဲ ပြောရသေးတာပါ။ မြဝန်း ချစ်သူ ဆိုတာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလို့တောင် မပြောရသေးဘူး၊ မြဝန်း ဒယ်ဒီက . . .”

“ဒီလောက်ဆို မြဝန်းပြောတာကို ကိုကို သဘောပေါက်ပြီ၊ မြဝန်း မိဘတွေကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်မယ်၊ မြဝန်း သဘောကရော . . .”

“ကိုကို ကောင်းသလိုသာလုပ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ မြဝန်းကတော့ ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်တာတစ်ခုပဲ သိတယ်၊ တခြားဘာမှ မသိတော့ဘူး”

ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များက အဆီးအတားမရှိ ပိုးပိုပေါက်ပေါက် ကျနေသည့် မြဝန်းငယ်ကို ကြည့်ပြီး မြဝန်းကိုယ်လေးထံ

သူရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့ပြီး ချစ်အနမ်းတွေ နူးညံ့ကြင်နာစွာ ဖူးပွင့်စေလိုက်၏။

“ကိုကိုကလည်း မြဝန်းနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး ချစ်ရယ်၊ မြဝန်း မိဘတွေ နားလည်လက်ခံလာအောင် ကိုကို ပြောပြမှာပေါ့ဗျာ”

“ကိုကိုရယ်”

ချစ်သူရင်ခွင်မှာ မြဝန်းမျက်နှာလေးကို အချိန်အကြာကြီး ဝှက်ကွယ်ငြိမ်သက်နေမိတာ ကိုကိုရင်ခွင်နဲ့ ဝေးရမှာ ကြောက်သည့် စိတ်နှင့်ပါ။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“မြဝန်းမိဘတွေက ကိုကိုပြောသလို ဖြစ်မလာရင်ကောဟင်”

ဒီတစ်ခါ မြဝန်းအမေးကို မဖြေဘဲ အကြာကြီး ငြိမ်သွားသူက မြင့်မား။ မြဝန်းမိဘတွေက မြင့်မားလို လူတစ်ယောက်နှင့် သဘောမတူနိုင်ပါဘူးဆိုရင် မြဝန်းပြောသလို သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သူ့ထံမှ အဖြေကို မျှော်လင့်နေသည့် မြဝန်းမျက်နှာလေး

ကို မြင့်မား စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အသက်အရွယ်၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သူ့ပညာတွေနှင့် မြဝန်းကို သူမမိဘတွေက သူ့နဲ့ သဘောမတူနိုင်ပါဟုဆိုလျှင် မြဝန်းငယ်ဆိုသည့် ချစ်သူလေးကို သူ စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမည်လား။

ဒါမှမဟုတ် ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို မြဝန်းကို သူ့မိဘတွေ သဘောမတူသည့်ကြားက တိတ်တဆိတ် ခိုးပြေးရမည်လား။ ထိုအတွေးမျိုး သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေးဘူးသော အတွေးဖြစ်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မောင်ရင်၊ အန်ကယ့်ကို ကိုယ်ချင်း မစာနာတတ်သူ၊ နှလုံးသားမရှိသူပဲဆိုဆို မောင်ရင် တောင်းဆို တဲ့ကိစ္စကို အန်ကယ့်ဘက်က ဘယ်လိုမှ မလိုက်လျောနိုင်ပါဘူး”

မြဝန်းငယ် ဒယ်ဒီစကားအဆုံးမှာ မြင့်မား ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ မြဝန်းငယ်ကတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားသည့် ကိုကိုကို တိတ်တိတ်လေး ငေးကြည့်နေရာက ဒယ်ဒီ အဖြေစကားအဆုံးမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုရွှက်ပြီး သူ့ဝ

အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တအားပြေးထွက်သွားသည်။ မြဝန်းငယ် ရင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်တွေ အားလုံး တစ်စစ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သလို ကိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း ပြတ်သားသော ဒယ်ဒီ သဘောထားကို ဘာတစ်ခုမှ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့။

မြဝန်းငယ် သူမအခန်းထဲသို့ဝင်ကာ မျက်နှာနှင့် ခေါင်းအုံးအပ်လျက် ရင်ထဲ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ခံစားရသမျှ အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲကာ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးနေချိန်မှာ မြင့်မားကတော့ မြဝန်းငယ် ဒယ်ဒီကို ရိုသေလေးစားစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ချစ်သူလေးကို ကျောခိုင်း၍ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရပါပြီ။ ချစ်တတ်သူတို့၏နှလုံးသားကို ဒီလိုနည်းနှင့် တား၍ ရသည်လား။

အချစ်က အရာရာကို ကျော်လွှားအောင်မြင်နိုင်သော စွမ်းအားကို ပေးတတ်သည်ဆိုလျှင် ချစ်သူနှင့် နီးရဖို့ မြင့်မားဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ချစ်သူချင်း သိပ်ချစ်ပါလျက်နှင့် ပေါင်းစပ်ဆုံစည်းနိုင်ခွင့် မရနိုင်သည့် ဘဝမျိုးကို မြင့်မား လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးရတော့မည်ဆိုလျှင် . . . .

မြဝန်းငယ်ကို ချစ်သည်။ သနားသည်စိတ်ဖြင့် မြင့်မားရင်ထဲ
မြဝန်းငယ် ခံစားရသည်နှင့်ထပ်တူ ခံစားလိုက်ရသည်။ အချစ်စစ်
တို့မည်သည် မဖြောင့်ဖြူဆိုတာ မြင့်မားနဲ့ မြဝန်းငယ်တို့ ချစ်သူ
နှစ်ယောက်ကို ရည်ရွယ်ခြင်းများလား။

ချစ်သူလေးနှင့် ဝေးရပြီဆိုသော အသိက မြင့်မား နှလုံး
သားကို ပြင်းထန်စွာ နာကျင်ထိခိုက်သွားစေ၏။

xxx

အခန်း (၂၁)

“မြဝန်း”

“ဟင် နင် မြဝန်းဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အခုထွက်သွား”
နာကျင်ကြေကွဲနေသော နှလုံးသားနှင့် သော့ဖျက်နှာကို
မြင်လိုက်ရသည့်အခိုက်မှာ မြဝန်း မခံစားနိုင်တော့သလို တအား
အော်ပစ်လိုက်သည်။ သော့ဖျက်နှာကို မြင်ရတိုင်း မြဝန်းရင်ထဲ
နာသည်။ အသည်းထဲမှာ ခါးနေသည်။ စိတ်ကို ထိန်းနေသည့်

ကြားက မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ တာကိုတော့ မြဝန်းလည်း မတတ်နိုင်။

မြဝန်းရယ် . . . ။

သော်ကတော့ သူ့မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် မြဝန်းရင်ထဲ မချီအောင် နာကျင်ခံစားသွားရတာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေသည်။

မြဝန်းငယ်ဆီက သော် လိုချင်တာ မြဝန်းရဲ့ အမုန်း မဟုတ် ပါ။ မြဝန်း၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ။ အခု သူ ရရှိနေသည်က မြဝန်းရဲ့ အမုန်းနှင့် ခါးသီးမှု။

“မြဝန်း သော့်ကို မုန်းနေပြီလားဟင်၊ တကယ်တော့ သော် က မြဝန်းကို ချစ်လို့”

“အို . . . တော်စမ်းပါ၊ မြဝန်းကို ဘာချစ်တာလဲ၊ မြဝန်း အသည်းကို ခွဲပြီး ကျေနပ်အားရနေတာ မြဝန်းကို ချစ်တဲ့ အချစ် လား၊ မြဝန်းသာ သော့်နေရာမှာဆိုရင် သူများချစ်ခြင်းကို ဘယ် တော့မှ ခွဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု မြဝန်း အသည်းနှလုံးတွေ အစိတ်

စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲကြေကုန်ပြီ သိလား၊ နင့်ကို မြဝန်း မုန်းတယ် . . သိပ်မုန်းတယ်”

“မြဝန်း တော်တော့”

မြဝန်းငယ်ထံမှ အမုန်းစကားကို မကြားနိုင်တော့သလို သော် တအားအော်လိုက်တော့ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေရာက မြဝန်းငယ် သော့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အိုစာပျက်ယွင်းနေသည့် သော့်မျက်နှာမှာ မြဝန်း အမုန်းစကား ကို ကြားနာနိုင်စွမ်း မရှိသလို ပျက်ယွင်းနာကျင်နေပေမယ့် မြဝန်းရင်ထဲက ခံစားကြေကွဲနေရသည့် ဝေဒနာကို လိုက်မမို့ နိုင်တာ သေချာသည်။

“ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ သိပ်ပြီး သိတတ်နေပြီလား သော်၊ နင်တောင် ဒီလိုအပြောလေးနဲ့ ဒီလောက်ခံစားနေရရင် မြဝန်း ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ နင် ကိုယ်ချင်းစာနာမိရဲ့လား”

တံသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော မြဝန်းငယ်ကို ကြည့်ပြီး သော် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။ မြဝန်းငယ်က သူမ

အချစ်ကို စာနာခိုင်းနေသည်။ ဒီလိုဆို သော်ဆိုသည့် သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ကျတော့ရော ဘယ်သူက စာနာသနားပေးမည် နည်း။

သော့အမေးကို ဖြေမည့်သူက မရှိ။ မြဝန်းငယ်က သူမ ချစ်သူကို သိပ်ချစ်သလို သော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြဝန်းငယ် ဆိုသည့် ချစ်သူကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ဒါကိုရော မြဝန်းငယ် စာနာနားလည်နိုင်ရဲ့လား။ သော် ဘယ်လိုပဲပြောပြော မြဝန်း ငယ် နားဝင်မည် မဟုတ်တာ သေချာသည်။

“ဒီမှာ ဖိတ်စာနမူနာ ရပြီ၊ မြဝန်း မကြိုက်ရင် ပြန်ပြင်လို့ရ တယ်”

“ဘာဖိတ်စာလဲ ကဲဟယ် ကဲ . . ကဲ . . ”

မြဝန်းငယ်က သူမရှေ့ရောက်လာသည့် မင်္ဂလာဖိတ်စာ လေးကို တစ်စစဖြစ်အောင် စုတ်ဖြိပ်ပစ်ပြီး သော့မျက်နှာကို ခပ် စိမ်းစိမ်း မော့စာကြည့်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ မြဝန်းငယ်ကို ကြင်နာ စွာ ငေးနေသည့် သော့မျက်ဝန်းများဖြင့် လမ်းခုလတ်မှာ ပေါင်း

ဆုံမိကြသည်။

“နင် ကျေနပ်ပြီလား မြဝန်း”

“တစ်သက်လုံး မကျေနပ်ဘူး”

“မြဝန်း ကျေနပ်အောင် သော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အခုမှ စကားအလှတွေသုံးပြီး မြဝန်းကို ချစ်သလိုလို လာ လုပ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့ သော်၊ မြဝန်းကို တကယ်ကျေနပ်စေချင်ရင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းလိုက်”

“ဒါဆို မြဝန်း ပျော်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သော့အမေးကို မြဝန်းငယ် ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ် လိုက်တော့ သော်က မြဝန်းငယ် မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့် နေ၏။

“မြဝန်းက ပျော်နေချိန်မှာ သော်က ငိုနေရရမယ်ဆိုရင်ရော”

“ဟင်”

“မြဝန်းလိုပဲ မြဝန်းက မြဝန်းချစ်တဲ့သူနဲ့ ခွဲခွာရလို့ သော်ကို

မုန်းတီးနာကြည်းနေသလို သော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သော် ချစ်
တဲ့ ချစ်သူကို သော်နှလုံးသာ။ သော်ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်လုယူ
သွားတဲ့သူကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် နာကြည်းမုန်းတီးနေ
မယ်ဆိုရင် မြဝန်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သော် အမေးကို မြဝန်းငယ် မဖြေနိုင်။ မချီမဆန့် နာကြည်း
ကြေကွဲနေသော သော်မျက်နှာကိုသာ မျက်ရည်တွေကြားက
ဝေဝါးစွာ ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မြဝန်းငယ်ရင်မှာ နာကျင်
နေ၏။ သော်ကိုယ်တိုင်လည်း မြဝန်းငယ်လိုပဲ မျက်ဝန်းမှာ မျက်
ရည်စတွေနဲ့ မဟုတ်လား။

“သော်မေးတာကို ဖြေပါဦး မြဝန်းရယ်၊ သော်အသည်းကို
ဆွဲနုတ်သွားတဲ့သူကို သော် ဘယ်လိုအပြစ်ပေး အရေးယူလိုက်ရ
မှာလဲ”

ဟင့်အင်း . . . .

မြဝန်းချစ်တဲ့ ကိုကိုကို သော် ဘယ်လိုမှအပြစ်မပေးပါနဲ့။
အရေးမယူပါနဲ့ သော်ရယ်။

“ဟင့်အင်း . . ဟင့်အင်း၊ မြဝန်း ဘာမှမသိဘူး မြဝန်း
ဘာမှမသိဘူး”

“မြဝန်းရယ်”

ချစ်စိတ်တွေကို မမျိုသိပ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာ မြဝန်း
ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ကျုံးပွေ့ပြီး ချစ်အနမ်းတွေ သည်းထန်
စွာ ရွာချမိသည်။

မြဝန်းငယ်ထံမှ တားမြစ်သံ၊ အမုန်းစကားလုံးများကို သော်
ဂရုမစိုက်နိုင်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တမ်းတနေရသည့် အချိန်တွေ
အတွက် အတိုးချအနမ်းတွေနှင့် မြဝန်းငယ် မျက်ရည်တွေကို
ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားပေးနေမိ၏။

“သိပ်ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်”

မွှေးပျံ့နေသော ချစ်သူ၏ ကိုယ်သင်းနံ့များနှင့် ပန်းနုရောင်
ပြေးနေသော နုထွေးသည့် မျက်နှာလေးပေါ်သို့ သူ့အနမ်းတို့က
အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသော မိုးကဲ့သို့ . . . .

မြဝန်းမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဘာစကားမှ ပြောခွင့်မရ။ သော်

ခံစားနေရတာကို ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ သနားမိတာက တစ်ပိုင်း။ မြဝန်းချစ်တဲ့ ကိုကိုနဲ့ မဝေးနိုင်တာက တစ်ပိုင်း။

သော့ကိုယ်ကြီးကိုသာ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက် နေချိန် သော်က မြဝန်းငယ် မျက်နှာလေးနှင့် သူ့မျက်နှာကို တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ပေါင်းစည်းဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“သော့ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ။ ကြိုက်သလို မုန်းပါ မြဝန်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် သော်ချစ်တဲ့ မြဝန်းကိုတော့ သော် ပိုင်ဆိုင် ပါရစေ အချစ်ရယ်၊ အဲဒီအတွက် သော့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ မြဝန်းကို အခုပင် ပျောက်ကွယ်သွားမှာစိုး သည့်အလား ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး . . .

“သိပ်ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်၊ သော့ကို ပြန်မချစ်ရင်နေပါ၊ မမုန်းပါနဲ့ အချစ်ရယ် နော်”

အဟင့် . . . ဟင့် ဟင့် . . . ။

“မုန်းတယ် မုန်းတယ်၊ သွား . . . ထွက်သွား”

“မြဝန်း”

“ကဲဟယ် ဖြန်း . . .”

ချာခနဲ လည်ထွက်သွားသည့် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေနှင့် မြဝန်းငယ်ကို သော် စိုက်ကြည့် လိုက်၏။ ပြီးတော့ နေရာက ချာခနဲ လှည့်အထွက်မှာ သော့ နောက်ပါးက မြဝန်းငယ်၏ ကြေကွဲစွာ ရှိုက်သံလေးကအတူ လိုက်ပါလာတာကို အသည်းနာနာနှင့် ကြားလိုက်၏။

မြဝန်းငယ်ကို သော်မပါဘဲနှင့် လုံးဝအပြင်ထွက်ခွင့် မပေး သလို ဖုန်းလည်း ဆက်ခွင့်မပြု။ မြဝန်းငယ်မှာ ကိုကိုနှင့် ဘာ အဆက်အသွယ်မှ လုပ်ခွင့်မရတိုင်း တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည် ကို အဖော်ပြုနေရ၏။ ကြာတော့ မာမိကိုယ်တိုင် မြဝန်းငယ်ကို သနားလာ၏။

“သမီးလေး ဒီလောက်စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ခင်တော့ မကြည့် ရက်တော့ဘူး ဒယ်ဒီကြီးရယ်”

“အခုအခြေအနေမှာ သမီး စိတ်ဆင်းရဲလည်း မတတ်နိုင် ဘူး ခင်ခင်၊ သော့ဒယ်ဒီ ဦးဘသော်ကို ကိုယ်တို့ ပေးရမယ့်

ငွေတွေက အများကြီးကွ၊ သော့ကို ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း
သမီး လက်ထပ်ရမှာပဲ။ အခု ငိုနေပေမယ့် နောက်တော့လည်း
ပြေလည်သွားကြမှာပါ။ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်း
တွေ၊ ပြီးတော့ သော်ကိုယ်တိုင်က မင်း သမီးကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်
မြတ်နိုးတာ အားလုံးအသိပဲ”

သမီးကိုချစ်သည့် မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် မြဝန်း ငိုနေ
တာကို မကြည့်ရက်ပေမယ့် သမီး ဒယ်ဒီပြောတာ မှန်နေတာနှင့်
သက်ပြင်းချစ်ကလွဲပြီး နောက်ထပ် စကားအပို မဆိုဖြစ်တော့ပါ။

မင်္ဂလာပွဲ နီးလာသည့်အခါ မြဝန်းဘက်က ကိုကိုနှင့်
အဆက်အသွယ်ရဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်နေသလို
မြင့်မားကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အသက်အရွယ်၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို
မထောက်ခိုင်ဘဲ မြဝန်းတို့ အိမ်နားမှာ တရစ်ပဲပဲ ပုံစံအမျိုးမျိုး
ရုပ်ဖျက်ပြီး ရောက်နေပါသည်။ နောက်ဆုံး မြဝန်းကို ပြင်ဆင်
ပေးမည့် မိတ်ကပ်ဆရာကို အကူအညီတောင်းပြီး စာလေးတစ်
စောင် မြဝန်းငယ်အတွက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မြဝန်းငယ်မှာတော့ ကိုကိုစာကိုဖတ်ပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်း
မျက်ရည်လေးတွေ တလည်လည်နှင့် သူ့မအိပ်ခန်းပြတင်းက
ကိုကိုရှိနေမည့်နေရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုကိုရယ် . . . .

ရှုပ်အင်္ကျီအဟောင်း၊ လုံချည်ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ဦးထုပ်တစ်လုံး
ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားပြီး မြဝန်းတို့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း
နေရာမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အဖြစ် ပုံစံပြောင်းထား
သည့် ကိုကိုက ကားဘောနက်ကို ဖွင့်ပြီး ကားပျက်ချင်ဟန်
ဆောင်နေတာကို ကြည့်၍ မြဝန်း ပါးပေါ် မျက်ရည်ပေါက်တွေ
စီးကျလာ၏။

ရေသောက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မြဝန်းရပ်နေရာကို လှမ်း
ကြည့်နေသည့် ကိုကိုကို မြဝန်း ငေးကြည့်နေမိသလို မြဝန်းကိုယ်
တိုင်လည်း ကိုကိုကို မျက်တောင်မခတ် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“မြဝန်းရေ သမီး”

“ဟော မြဝန်းမာမိ လာနေပြီ၊ လာ လာ မြဝန်း၊ မာမိ

လာနေပြီ၊ လာ လာ မြဝန်း ဒီမှာထိုင်”

မြဝန်း မိတ်ကပ်ဆရာက မြဝန်းဝယ်ကို မှန်တင်ခုံရှေ့က ခုံမှာ ခပ်မြန်မြန် ဝင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ မာမိဝင်လာသည့် အချိန် မှာတော့ မြဝန်းတို့က ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၍ မာမိက မရိပ်မိ။

“ညကျရင် အိပ်ရေးဝဝအိပ်နော် သမီး၊ မနက်ဖြန် ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးကြမှာဆိုတော့ မာမိသမီးလေး လှနေမှဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

“ပုံပုံကလည်း အန်တီသမီးလေးကို အလှဆုံး အကောင်းဆုံး ပြင်ပေးရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ အန်တီ၊ မြဝန်းက လှပြီးသားဆိုတော့ သတို့သား ကိုယ်တိုင် အသက်ရှူမှားရပါစေမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ရှင်”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ကွဲ့ အဟင်း . . . ဟင်း၊ ကဲ ကဲ မနက် ဖြန်အတွက် အခုတည်းက အစမ်းဝတ်စား ပြင်ဆင်ကြည့်ကြဦး၊ အန်တီ အောက်ခဏပြန်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

မြဝန်းအခန်းထဲမှ မာမိ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြန်ထွက် သွားမှ မြဝန်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ပုံပုံကို မြဝန်း သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး မြဝန်းရယ်၊ ပုံကိုယ်ကိုယ်က ဒါမျိုး ဝါသနာပါပြီး သား၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ချစ်သူနဲ့ ကွဲခဲ့ရတော့ တခြားသူတွေကို လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ ရစေချင်တာ ဟိုးအရင်တည်းက သိလား၊ ကဲ ပြော . . . ပုံ ဘာကူညီရမလဲ”

“ကိုကိုပြောတဲ့အတိုင်း မြဝန်း ထွက်လာခဲ့ပါမယ်လို့ . . .”

“မြဝန်းတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ကံကောင်းပါစေကွယ်၊ မြဝန်း ကိုကိုကို မြဝန်းမှာတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မယ် သိလား၊ လို့အပ်ရင် ပုံဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်ထား . . . အကူအညီလိုရင် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်”

ပုံပုံက မြဝန်းကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် ကူညီပေးပြီး ပြန် သွားချိန်မှာ မြဝန်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပေမယ့် မြဝန်းကိုယ်

တိုင် ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်တာနှင့် သမီးမိတ်ဖြစ်ရတာကို စိတ်မကောင်း
ပေမယ့် ခွင့်လွှတ် ခုန် စိတ်ဖြင့်မှန်းပြီး ရှိမှီးကန်တော့ လိုက်ကာ
တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည့် အချိန်နာရီတွေကြားမှာ မြဝန်းကိုယ့်
ကိုယ်ကို ဣန္ဒြေမပျက်အောင် မနည်းသတိထားနေရ၏။

ညအမှောင်ထု အားကိုးဖြင့် မြဝန်း ကိုကိုရှိရာကို တအား
ပြေးထွက်သွား၏။

“မြဝန်း”

“ကိုကို”

“မြဝန်း ကိုကိုအချစ်ဆုံးရယ်”

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်
စွာ ဖက်ထားပြီးမှ မြင့်မားတ မြဝန်းလက်ကလေးကို ဆွဲကာ
ကားပေါ်တက်စေပြီး မြဝန်းတို့အိမ်နှင့် အဝေးဆုံးအရပ်သို့ သူ
ကားကို ဦးတည်လိုက်သည်။ မြဝန်းကတော့ မြင့်မား လက်
မောင်းတစ်ဖက်ကို သူမ လက်ကလေးများနှင့် ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဖက်ထားသလို သူမမျက်နှာလေးနှင့် ဖိကပ်ထား၏။

“သိပ်ကြောက်နေလားဟင် အချစ်”

“အင်း”

“မြဝန်းနားမှာ ကိုကိုရှိနေပါပြီဗျာ၊ အခုချိန်ကစပြီး ကိုကိုတို့
နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲရတော့ဘူး သိလား”

ချစ်သူလက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူရှိုက်နမ်းရင်း ချစ်မြတ်
နိုးစွာ သူ့ဆိုလိုက်တော့ မြဝန်းက မြင့်မားမျက်နှာလေးကို မော့
မော့လေး ကြည့်သည်။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“မြဝန်း အိပ်မက် မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး မြဝန်းရယ်၊ တကယ်ပါ”

“မြဝန်းလေ ကိုကိုနဲ့ ခွဲရမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ၊ ကိုကိုကို
မြဝန်း ချစ်တယ်”

“ကိုကိုမြဝန်းလေးရယ်၊ ကိုကိုလည်း ကိုကိုမြဝန်းလေးကို
သိပ်ချစ်၊ သိပ်မြတ်နိုးရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကို

အသက်အရွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင် ထည့်မတွက်နိုင်ဘူး။ ကိုကို့
ချစ်သူလေးကို ယောက္ခမတွေ သဘောမတူတဲ့ကြားက ဇွတ်ခိုးလာ
ရတာသာ ကြည့်တော့”

ကိုကို့စကားအဆုံးမှာ မြဝန်းငယ် ပြုံးလိုက်မိ၏။ တကယ်ဆို
ကိုကို့လို လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခြားသမီးရှင်တွေသာဆိုရင်
သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုလက်ခံနေရာပေးကြမှာ သေချာပါ
သည်။

“မြဝန်းကို ချစ်မိလို့ ကိုကို အခုလိုဖြစ်ရတာ့ မြဝန်းကို
စိတ်မပျက်ဘူးလားဟင်”

“စိတ်မပျက်တဲ့အပြင် တစ်ခြားလူလက်ထဲ ပါသွားမှာ
စိုးရိမ်နေတာခင်ဗျာ၊ အခုမှပဲ ရင်ထဲအေးသွားတော့တယ်”

မြဝန်းချစ်တဲ့ ကိုကိုရယ် . . . ။

“ချစ်တယ် မြဝန်းရယ်”

“မြဝန်းရောပဲ”

မြင့်မားက သူ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မင်္ဂလာခံ

ဘက်က ခြိမ်းကျယ်ကျယ် တစ်ထပ်အိမ်လှလှလေးကို ချစ်သူ
နှစ်ယောက်၏ ချစ်မင်္ဂလာအိမ်လေးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်၏။
မြင့်မားတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ကံကောင်းချင်တော့ အိမ်ကိုရောက်သည်
အထိ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့။

“မြဝန်း”

“ရှင် ကိုကို”

“ချစ်တယ်နော်”

“ချစ်တယ်”

“မြဝန်းရယ်”

နွေးထွေးလှိုက်လှဲသော ချစ်ခြင်းတွေက ချစ်သူနှစ်ယောက်
၏ လှိုက်လှဲသော အချစ်များအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွား၏။ စွယ်
တော်ရွက်လေးလို နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ဘဝဆိုတာ မြင့်မားတို့
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဘဝဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ချစ်မဝ။ ကြင်နာယုယ၍မဆုံး။ တစ်ယောက်နှလုံးသားကို တစ်
ယောက် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း များစွာ၊ ကြားနာနေချိန်မှာ အချစ်က

လွဲပြီး သူတို့ကမ္ဘာမှာ တစ်ခြား ဘာဆိုတာမှမရှိ။

“မြဝန်းကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းရဘူးနော် ကိုကို”

“ကိုကိုကသာ အဲ့ဒီစကားပြောရမှာပါဗျာ၊ မြဝန်းကသာ တစ်နေ့ကျရင် ကိုကိုလို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မချစ်ချင်တော့ ပါဘူးဆိုပြီး ပစ်မသွားလိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“သွားပါ အပိုတွေပြောနေတာ၊ ဒီရုပ်ကြီးလား အဘိုးကြီး ဆိုတာ”

“ကိုကိုက မြဝန်းထက် အသက်အများကြီး ကြီးတာဆိုတော့ အဘိုးကြီးပေါ့”

“အဘိုးကြီးဆို မြဝန်းကို လာမချစ်နဲ့ သွား . . .”

“သွားမယ်”

“အိုး”

စကားသံလေးတွေ အချိန်အကြာကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသလို တိတ်ဆိတ်သော အခန်းလေးထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ အပြည့် လွှမ်းခြုံသွား၏။

“အခုချိန်လောက်ဆို မြဝန်း ပျောက်သွားလို့ တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာနေကြမှာ သေချာတယ်”

“ကိုကိုနောက် လိုက်သွားတဲ့အကြောင်း မြဝန်း စာရေးထား ခဲ့တာ ဆိုတော့ ကိုကိုကိုပါ လိုက်ရှာကြမှာ သိလား”

“ခုချိန် မြဝန်းနဲ့ ကိုကိုကို ဒယ်ဒီတို့ ပြန်တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကို”

မြဝန်းငယ် စိုးရိမ်စွာ မေးရင်း ကိုကိုရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ အပ်ထားလိုက်တော့ ကိုကို မြဝန်းငယ် လည်တိုင်ကို ဖွဖွလေး ငဲ့နမ်း၏။

“မြဝန်းက ကိုကိုနီးဖြစ်သွားပြီလေ၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ် ထိုးပြီးရင် ဘယ်သူမှ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲက မြဝန်းကို ဆွဲခေါ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဒယ်ဒီကတော့ မြဝန်းကို သိပ်စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲကွယ်”

“အဲ့ဒီတော့လည်း လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ သမီးအချစ် မြေးအနှစ် တဲ့၊ မြဝန်း ဒယ်ဒီ ကိုကိုယောက္ခမကြီးအတွက် မြေးအနှစ်လေး

တွေ အများကြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ကြရုံပေါ့”

“သွား ကိုကိုလူဆိုးကြီး”

“အဟွန်း . . . ဟွန်း ဟွန်း . . .”

ရှက်ဖျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် မြင့်မား ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာ သည့် မြဝန်းကိုယ်လေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ထွေးဖက်ရင်း ချစ်စနိုး ရယ်လိုက်သံက ညင်သာစွာ ပျံ့လွင့်သွား၏။

“ယောက္ခမကြီးတွေတော့ ကိုကိုတို့ကို လိုက်ရှာနေကြပြီ မြဝန်းရေ”

“ဟင် ဒါဆို မြဝန်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို”

မြင့်မားစကားကြောင့် မြဝန်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ ဆိုလိုက်တော့ မြင့်မားက ချစ်စနိုးချောမျက်နှာလေးကို ဖွဖွ ရှိုက်နမ်းပြီး ပြုံးလိုက်၏။

မြင့်မားကို ထိုသတင်းပေးသူက မြင့်မားသူငယ်ချင်း စံဝင်း ဖြစ်သည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ မြဝန်းရယ်၊ ကိုကိုတို့ရှိတဲ့ နေရာ

ကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့နိုင်သေးပါဘူး”

“ရှာတွေ့ခဲ့ရင်ကောဟင်”

“မြဝန်းကို ကိုကိုက ဟောဒီလို ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ဝှက်ထား မှာပေါ့”

“မြဝန်း တကယ်ပြောနေတာ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုနဲ့ ဝေးပြီး မြဝန်း မနေနိုင်ဘူး”

မြဝန်းမျက်နှာလေး ငိုမလိုဖြစ်လာတော့မှ မြင့်မားက ချစ်သူလေး စိုးရိမ်သောကကို နှစ်သိမ့်အားပေးရ၏။

“ကိုကိုကရော မြဝန်းနဲ့ ခွဲနိုင်မှာမို့လား အချစ်ရယ်၊ စိတ်ချ ပါဗျာ ကိုကိုတို့ မခွဲရတော့ပါဘူး”

“မြဝန်းတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ ကိုကိုရယ်”

မြဝန်းငယ်မှာ မြင့်မားကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မြဝန်းကြောက်ရင် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲနေ”

“ကိုကိုရယ်”

ချစ်သူမျက်နှာသည်သာ မြဝန်းရဲ့ကမ္ဘာ။ ချစ်သူနဲ့ ဝေးရင်

မြဝန်းနှလုံးသားတွေ ကွဲကြေရမှာ၊ နာကျင်ခံစားရမှာ မြဝန်း
ကြောက်ပါသည်။ အလွမ်း၏ဒဏ်ကို မြဝန်း ထပ်မခံစားရဲပါ။
ကိုကိုကိုယ်ကြီးကိုသာ သူမလက်လေးများဖြင့် မမှီမကမ်း ပြန်
လည်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

မြဝန်းငယ်မှာ သူမအား ငေးသေးစူးစူးလေး စိုက်ကြည့်
နေသော မြင့်မားကို သတိပေးလိုက်မိ၏။ သိပ်ချစ်မိသူလေးကို
မြတ်နိုးလွန်းသော အချစ်များဖြင့် အကြည့်လွန်သွားသည့် သူ
အဖြစ်ကို သူ သတိထားမိသွားပြီး . . .

“အင်း သွားကြမယ် မြဝန်း လာ”

ပြောရင်းက မြဝန်း၏ လက်လေးကို ဆွဲကာ သွားဟန်ပြင်
တော့ . . .

“ကိုကို”

“ဟင် ဘာလဲ မြဝန်း”

“မြဝန်းကို ကိုကိုတစ်သက်စာလုံးအတွက် ချစ်တာ တကယ်နော်”

“တစ်သက်လုံးစာတင် မကဘူး၊ နောင်ဘဝ ဘဝတွေ များ

စွာအထိ မြဝန်းကို ဟောဒီလို အရမ်းချစ်ရတာပါဗျာ”

“ကိုကိုနော် . . .”

“အို”

ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကျလာသည့် မြင့်မား မျက်နှာချောချောကို
မြဝန်းငယ် ရှောင်သော်လည်း မရတော့။

အချစ်တွေ၊ အပျော်တွေ၊ ကြည်နူးရင်ခုန်မှုတွေ ပြည့်နေ
သော မြင့်မား၏ အချစ်ပိုက်ကွန်အောက်တွင် မြဝန်းငယ်သည်
လည်း မရုန်းနိုင်ဘဲ အရှုံးပေးခဲ့ရလေတော့သည်။

xxx

အခန်း (၂၂)

ချစ်ကြပြီဆိုတော့လည်း နှစ်ဦးသား မိုးမမြင် လေမမြင်
ရှိနေရတာ ကြားလေသွေးလို့ ဝေးမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေသူ နှစ်ဦးက
မြင့်မားနှင့် မြဝန်းငယ်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

နေ့ရက်လေးများ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျော်လွန်လာရ
သလို မြင့်မားနှင့် မြဝန်းငယ်တို့၏ ပျော်ရွှင်စရာ ချစ်စရာရက်
လေးများသည်လည်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်

၂၅ ဆုအခွေလိ

သည်။

ထိုရက်တွေအတွင်း ချစ်စကြင်နာစ သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ပျော်လို့မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ရှိခဲ့သည်။

“ဟိတ် ကောင်မလေး”

“အမေ”

ခေါ်သံမှ မဆုံးသေး။ မြဝန်းငယ် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသည့် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ ထွေးခနဲ ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ကိုကိုနော် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ လူကို လန့်သွားတာပဲ”

ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ကလေးဖိကာ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ပြစ်တင်စကားဆိုလာသူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်စနိုး ရှိုက်နမ်းရင်း မြင့်မား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လိုက်သည်။

“အဟွန်း . . . ဟွန်း ဟွန်း၊ ကိုကိုအချစ်ကတော့ကွာသတ္တိက ဒီလောက်တောင် ကောင်းရလားလို့”

မြဝန်းငယ် ပါးပြင်နေ့ကို သူ့ပါးနှင့် ပွတ်တိုက်ရင်းက မြဝန်းငယ်အဖြစ်ကို သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်သည့် ကိုကိုကို မြဝန်းလက်သီး ဆုပ်လေးများဖြင့် ထု၍ ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုကိုပဲ လူကို လန့်အောင် လုပ်ပြီးတော့”

“ဒါဆို ကိုကိုကြောင့် လန့်သွားရတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုကိုကပဲ မလန့်အောင် ဟောဒီလို . . .”

“ကိုကိုနော် တော်ပြီဆို”

“အို”

ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်သံလေး ထွက်ပေါ်လာပေမယ့် မြင့်မားဂရုမစိုက်ပါလေတော့။

တမင်တကာ လုပ်ယူတာ မဟုတ်ပါဘဲနှင့်ကို ကြည်စင်သော မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် ကောင်းနေသော ပွင့်လင်းမိုးသားသည့် အပြုအမူလေးများကပင် မြင့်မား၏ နှလုံးသားများကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်စေနိုင်တာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြဝန်းငယ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မြင့်မား

သည် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအပေါ် သူ့အချစ်များက အမြဲတမ်း ပေါက်ကွဲချင်နေရသူပီပီ သူမမျက်နှာလေးပေါ်သို့ သူ့အနမ်းတို့ ကျရောက်သွားခြင်းဖြစ် သည်။

သူတို့နှစ်ဦး မင်္ဂလာခုံခြံထဲ ရောက်ပြီဆိုတည်းက မြဝန်း ငယ်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး စားအတူ၊ သွားအတူ၊ ထမင်းဟင်း ချက် တော့လည်း အတူတူ။ အရိပ်လေးလို မခွဲမခွာ အမြဲအတူ ရှိနေ ကြသည်မှာ ဒီနေ့ထိ ဖြစ်သည်။

မြဝန်းက မြင့်မား ထင်ထားတာထက် ပိုတော်သည်။ ပိုလိမ္မာသည်။

ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာလွန်းသည့် မိဘများ၏ တစ်ဦး တည်းသော ပညာတတ်သမီးလေးဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မှုကိစ္စ ကျွမ်း ကျင်နိုင်နင်းရုံမက ထမင်းဟင်း ချက်ရာမှာလည်း အရသာရှိရှိ လှလှပပ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရာမှာ တော်သူလေးဖြစ်၏။ မြင့်မား မှာ မြဝန်းငယ်၏ မိန်းကလေးပီသမှုနှင့် အိမ်ထောင်မှု ကျွမ်း

ကျင်မှုလေးများကို အံ့ဩမှုနှင့်အတူ သူမအပေါ် ပိုချစ်၊ ပိုမြတ်နိုး မိသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်လွန်း၍ စားစားသွားသွား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ။

မြဝန်းအရိပ်ကလေး မြင့်မားမျက်စိရှေ့က ခဏလေး ပျောက်တာနှင့် မနေတတ်အောင်ဖြစ်ကာ မြဝန်းကို မတွေ့တွေ့ အောင် လိုက်ရှာမိသည်။ အခုလည်း ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပန်းတွေ ခူးနေသော မြဝန်းနားကို မြင့်မား ခြေသံ ခပ်ဖွဖွ လျှောက်ပြီး မြဝန်းအနား ရောက်တာနှင့် နောက်ကနေ မြဝန်း ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးအား လှမ်းဖက်ရင်းက အသံပေးလိုက်တော့ မြဝန်း လန့်သွားသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီမှာ မြဝန်း ပန်းခူးနေတာ၊ လာ မနှောင့်ယှက်စမ်းပါနဲ့။”

“ချစ်တာ နှောင့်ယှက်တာလား အချစ်ရဲ့။”

“မသိဘူးကွာ သွား”

“ဟင့်အင်း မသွားဘူး”

“ကိုကိုနော် . . .”

“မြဝန်း . . . နော်”

မြဝန်းငယ်မှာ သူ့စကားအတိုင်း လိုက်စနေသော မြင့်မား
ကို ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေး စုလာသည်မို့ . . .

“သွားဆိုကွာ”

ပြောရင်းက မြင့်မားကိုယ်ကြီးကို သူမအနားက တွန်းထုတ်
လိုက်တော့ မြင့်မားက နေရာမှ ရွှေ့မသွားပါ။

ရွှေ့မသွားသည့်အပြင် သူ့ကိုယ်ကြီးကို မြဝန်းနား ပို၍
တိုးကပ်လာ၍ မြဝန်းငယ်မှာ မျက်ဝန်းလေးပင့်ကြည့်ကာ . . .

“ကိုကိုနော် သွားပါဆိုဟာ . . .”

“သွားစေချင်ရင် မြဝန်းပါ ကိုကိုနဲ့အတူ လိုက်နဲ့”

“လိုက်နဲ့လို့ ဒီနေရာတောင် ရောက်လာပြီပဲလို့”

“ကြည့်စမ်း၊ သိပ်အသည်းယားအောင် ပြောတတ်တဲ့
ကောင်မလေးကို ကိုကိုက အချစ်ဆုတွေ အများကြီး မြတ်နိုးစွာ

ချီးမြှင့်ပါရစေဗျာ”

“အိုကွယ်”

မြဝန်းလက်ထဲက ပန်းခြင်းတောင်းလေး မြက်ခင်းပေါ်
ပြုတ်ကျသွားသလို ဆင့်ကဲကာ ကျလာသည့် ကိုကိုထံမှ ချစ်
အနမ်းတွေကလည်း လှပသော မြဝန်းငယ်မျက်နှာလှလှလေး
အနှံ့ တစ်ပွင့်ဝေလိုက်၊ တစ်ပွင့်ကြွေလိုက်နှင့်။

ချစ်ခရီးလမ်းကို မမောတမ်းအတူ ကိုယ်ချစ်ရသူနှင့်
လျှောက်လှမ်းခွင့်ရသဖြင့် အချိန်နာရီတွေကိုပင် သတိမရ။
အရာအားလုံး မေ့လျော့သွားသည့်အချိန် . . . ။

xxx

အခန်း (၂၃)

ပျော်ရလွန်းလျှင် ငိုရတတ်သည်ဆိုသော စကားက မြဝန်း
တို့ ချစ်သူအတွက် တကယ်ပင် အမှန်ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာစုံခြံလေးသည် မြင့်မားနှင့် မြဝန်းငယ်တို့အတွက်
ပျော်ရွှင်စရာသုခများနှင့် ပြည့်စုံခဲ့ရသည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်
ဗိမာန်လေး ဖြစ်သည်။

သည်ခြံလေးထဲမှာပင် မြင့်မားနှင့် မြဝန်းငယ် အရာအား

လုံးကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ နေခဲ့သည်။

စံဝင်း၏ အစီအစဉ်ဖြင့် မြင့်မားတို့နှစ်ယောက် တရားရုံးတွင် လက်မှတ်ထိုးမည့်နေ့မှာပင် . . .

“တိ တိ တိ”

“ဟော စံဝင်းတို့ လာပြီထင်တယ် မြဝန်းရေ၊ အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီဆို ထွက်လာခဲ့တော့၊ ကိုကို စံဝင်းတို့ကို သွားခေါ် လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မြင့်မားက အချိန်ပြင်းစွာ ခြံထဲ မောင်းဝင်လာသည့် ကားကို သူငယ်ချင်းစံဝင်း၏ ကားဟု ထင်လိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း ရောက်လာသည့်ကားက သူငယ်ချင်း စံဝင်း၏ကား မဟုတ်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက မြဝန်းငယ်၏ ဒယ်ဒီ။

“ဟာ အန်ကယ်”

“ဘယ်မှာလဲကွ ငါ့သမီး”

“ဟင် ဒယ်ဒီ”

“သမီးမိုက်၊ လာခဲ့စမ်း ဒီကို”

“မီးငယ် နင် သိပ်မိုက်မဲပါလားဟင်”

“ဟင် ကိုကိုဦး”

ဒေါသတကြီး ခက်ထန်နေသော ဒယ်ဒီမျက်နှာကြီးနှင့် အတူ မြဝန်းငယ်၏ တစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကို ကိုကိုဦးက မြဝန်းနားရောက်သွားကာ မြဝန်းငယ်ကို သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်သည်။

“အခု ဒယ်ဒီတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ သမီး၊ ဟိုမှာ သမီး မာမိကို ဆေးရုံတင်ထားရတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မြဝန်း၊ ခဏနေကျရင် သော်လည်း ဒီကို လိုက်လာလိမ့်မယ်”

သော်ဆိုတာနှင့် မြဝန်းကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကိုကိုရှိရာကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“မြဝန်း ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဒယ်ဒီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အခုဆိုရင် မြဝန်းဟာ ကျွန်တော့်
ဇနီးပါ”

“ကဲကွာ”

“ခွင်”

“အား”

“ဒယ်ဒီ ကိုကိုကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“မလုပ်စေချင်ရင် ဒယ်ဒီနဲ့အတူ သမီး ပြန်လိုက်ခဲ့”

မြဝန်းငယ် ဒယ်ဒီ၏ လက်သီးချက်ကြောင့် မြင့်မား ယိမ်း
ယိုင်သွားသဖြင့် မြဝန်းငယ်က မြင့်မားရှေ့က သူမကိုယ်လေးကို
ကွယ်ရပ်ရင်း မျက်ရည်တွေနှင့် ဆိုလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း ကိုကို မပါတဲနဲ့ မြဝန်း မလိုက်
နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး အန်ကယ်”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ သမီး ဒယ်ဒီနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့စမ်း”

“ဟင့်အင်း ပြန်မလိုက်ဘူး . . .”

“တော် တိတ်စမ်း၊ သမီးတစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်
အလိုလိုက်မိပါတယ်၊ မိဘကို နင်က ကောင်းကောင်းကြီး ကျေးဇူး
ဆပ်လိုက်တာပေါ့၊ ဒီနည်းနဲ့ ငါတို့ရဲ့ မွေးကျေးဇူးကို ဆပ်လိုက်
တာလား မြဝန်း”

သည်လိုဆိုပြန်တော့ မြဝန်းငယ်မှာ ဒယ်ဒီစကားကြောင့်
ရင်နှင့်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရယ်၊ မြဝန်း ဒယ်ဒီကို
အဲဒီလိုမျိုးလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကို မြဝန်း မခွဲနိုင်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ် မခွဲနိုင်လို့ ဟုတ်လား၊ ဟိတ်ကောင် ကိုဦး၊
မြဝန်းကို ရအောင်ခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ကိုကို လုပ်ပါဦး”

“မြဝန်းငယ်”

“လွတ် . . . လွတ် မြဝန်း ကိုကိုနဲ့ပဲနေမယ်၊ ကိုကို . . . ကိုကို”

မြဝန်းအစ်ကို ဝမ်းကွဲက မြဝန်းငယ် ဒယ်ဒီအမိန့်ဖြင့် မြဝန်း

ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ကားပေါ်တင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မြဝန်းက လက်မခံ။ ဇွတ်ရုန်းရင်း မြင့်မားကို ခေါ်နေ၏။ မြင့်မား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မြဝန်း ဒယ်ဒီကိုသာ တောင်းပန်စကား ဆိုမိသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်၊ မြဝန်းကို ဒီလို ဇွတ်အတင်းအကျပ် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

မြဝန်း ဒယ်ဒီက မြင့်မား၏ တောင်းပန်စကားကို ဂရုမစိုက်။ အလေးမထား၊ စိတ်မဝင်စားသလို လုပ်နေချိန်မှာ...

“ဟာ မြဝန်း ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“လိုက်စမ်း မြန်မြန်လိုက်၊ လုံးဝမလွတ်စေနဲ့”

“မြဝန်း နေဦး ..”

မြင့်မား လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မြဝန်းက ဂရုမစိုက်။ လမ်းဘက်ကို တအားဇွတ်ပြေးသည်။ ကိုကိုဦးကလည်း ဇွတ်လိုက်သည်။

သူတို့နောက်က မြင့်မား ပြေးအလိုက် ...

“မင်း ကျုပ်သမီးနောက်ကို လိုက်သွားစရာ မလိုဘူး၊ ဒီမှာ နေခဲ့”

မြင့်မား လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင် တားမြစ်လိုက်သူက မြဝန်း ဒယ်ဒီ။ လူကြီးနှင့် လူငယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မြင့်မားဘက်က ဆောင့်ရုန်း လိုက်ရုံနှင့် အလွယ်တကူ လွတ်သွားနိုင်ပေမယ့် တားမြစ်လာသူက မြဝန်း ဒယ်ဒီဖြစ်နေ၍ မြင့်မား စိတ်ရိုသလောက် ဘာမှမလုပ်နိုင်။

“ကျွန်တော့်လက်ကို လွတ်ပါ အန်ကယ်”

“မြဝန်းက ငါ့သမီးကွ”

မြဝန်းဒယ်ဒီက မြင့်မားလက်ကို မလွှတ်ဘဲ ပြန်အော်သည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအယာ၊ ဒေါသဖြစ်နေသည့် သွင်ဟန် ရောထွေးနေသည့် မြဝန်း ဒယ်ဒီ၏ ခံစားချက်ကို မြင့်မား ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ သိလည်း သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် မြဝန်းငယ်က အခု သူ့ဇနီး ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကိုတော့ မြဝန်း ဒယ်ဒီ သိစေချင်သည်။ သတိရစေချင်သည်။

“ဒီမှာ အန်ကယ်၊ မြဝန်းဟာ အန်ကယ်သမီးဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာ မြဝန်းဟာ ကျွန်တော့်ဇနီး ဖြစ်နေ

ပြီဆိုတာ ကိုလည်း သေချာစဉ်းစားပါဦးဗျာ”

“ဝုန်း”

“ကျွ”

“အား”

“ဟာ မြဝန်းကို ကားတိုက်သွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး”

“သမီး”

“မြဝန်း”

ခြံဝန်းအပြင်ဘက်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ဘရိတ်ဖမ်းသံ။

တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်မိသံအဆုံးမှာ ကိုကိုဦးထံမှ အော်သံကြောင့် မြဝန်း ဒယ်ဒီရော မြင့်မားပါ စကားဆက်မပြောနိုင်ကြဘဲ ခြံဝန်းအပြင်သို့ အပြေးရောက်သွား သည်နှင့် . . .

“ဟင် သမီး သမီးလေး”

လမ်းပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လဲကျနေသော မြဝန်းငယ်ကိုယ် လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲအပွေ့မှာ မျက်နှာပေါ် စီးကျလာသည့်

နီရဲသော သွေးစက်များကြောင့် မျက်လုံးထဲ ပြာသွား၏။

“လာ လာ ကားပေါ် အမြန်တက်၊ ဆေးရုံ အချိန်မီပို့မှ ပြစ်မယ်”

အနားက လူတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် မြဝန်းငယ်ကို ပွေ့ပြီး ကားပေါ်တင်လိုက်သလို မြင့်မားရော မြဝန်း ဒယ်ဒီပါ ထိုကားနှင့်အတူ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ အတူပါသွားကြ၏။ မြဝန်း အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုကိုဦးကားက နောက်မှ ဆေးရုံကို လိုက် လာ၏။

မြဝန်းငယ် အရေးပေါ်အခန်းထဲ ရောက်နေချိန်မှာ မြင့်မားအပါအဝင် အားလုံးတိတ်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ စကား မပြောနိုင်ကြ။

အထူးသဖြင့် မြဝန်းငယ် ဒယ်ဒီက တစ်ချိန်လုံး သက်ပြင်း ချနေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည့်ဟန်ဖြင့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာက ပို၍ ငြိမ်သက်နေ၏။

အခန်းထဲက ဆရာဝန်ကြီး ထွက်လာသည်နှင့် . . .

“သမီးလေးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိပါရစေ ဆရာကြီး”

“အားလုံး အိုကေသွားပါပြီ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် မရ လိုက်တာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အခုမှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နိုင်ကြ သည်။ ခဏနေတော့ မြဝန်းကို တွန်းလှည်းနှင့် တွန်းယူလာ၏။

“မြဝန်း”

မြဝန်းငယ် ခေါင်းမှာ ပတ်တီးဖြူဖြူလေး စည်းထားသလို တစ်ခြားဒဏ်ရာရသည့် နေရာတွေမှာလည်း ပတ်တီးဖြူလေး တွေ ရှိနေပေမယ့် မြဝန်း မျက်ဝန်းလေးတွေက ပွင့်နေ၏။

“ကိုကို”

မြင့်မားကို မြင်တော့ မြဝန်း မျက်ရည်ကျသည်။

“မြဝန်းကို ခွဲမသွားနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ မြဝန်းလေ ကိုကိုမရှိဘဲနဲ့ အသက်ဆက်မရှင်ချင်ဘူး”

“မငိုနဲ့လေ မြဝန်း၊ မြဝန်းနားမှာ ကိုကိုတစ်သက်လုံး ရှိနေ မှာပါ အချစ်ရယ် တိတ်နော်”

မြင့်မားက မြဝန်းကို မငိုဖို့ ပြောပေမယ့် မြဝန်းငယ်က ကိုယ်လေး သိမ်ခနဲဖြစ်သွားသည်အထိ လူနာခုတင်ပေါ်က ကြိတ်ငိုရွိုက်လိုက်၍ အားလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

“သမီး”

“ဒယ်ဒီ”

“မြဝန်း ကိုကိုကို မခွဲပါရစေနဲ့ ဒယ်ဒီရယ်၊ မြဝန်းကို ချစ်ရင် မြဝန်းချစ်တဲ့သူ အနားမှာပဲ နေခွင့်ရပါရစေ ဒယ်ဒီရယ်”

မြဝန်းငယ်က သူမနား ရောက်လာသည့် သူမ ဒယ်ဒီလက် ကို ဆွဲပြီး ငိုရွိုက်တောင်းပန်အသနားခံနေပုံလေးက တွေ့မြင်ရသူ အပေါင်းကို ရင်နှင့်သွားစေ၏။ အင်ခနဲ ရွိုက်သံနှင့်အတူ မြဝန်း ငယ်၏ မျက်ရည်စများက သူမ ပါးပြင်ထက် အဆက်မပြတ် စီးကျလာ၏။

“တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ဒယ်ဒီသမီးလေး

ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်၊ သမီးကို မောင်မြင့်မားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဒယ်ဒီ သဘောတူလိုက်ပါပြီ”

“မြဝန်း ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒယ်ဒီရယ်”

“အဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့်”

“ဝမ်းသာရင် မငိုရဘူးလေ သမီးလေး”

“မောင်မြင့်မား”

“ဈာ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်သမီးလေးကို တစ်သက်လုံး မြတ်နိုးစွာ စောင့်ရှောက်ပါလို့ အန်ကယ် ပြောပါရစေ”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် မြဝန်း ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးဆိုတာ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာပဲ သစ္စာပြုပါတယ်”

“သမီးအခြေအနေလည်း ကောင်းပြီဆိုတော့ အန်ကယ်တို့ ပြန်မယ်၊ သမီး ဒယ်ဒီ ပြန်မယ်၊ ညနေမှ သမီး မာမီနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီ”

မြဝန်း ဒယ်ဒီက သမီးနှင့် သားမက်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကိုကိုဦးနှင့်အတူ ပြန်သွားကြ၏။ မြဝန်းနှင့် မြင့်မားရင်ထဲ အပျော်မြစ်တို့ စီးဆင်းသွား၏။

“မြဝန်း”

“ရှင်”

“မြဝန်း ဒယ်ဒီပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဆက်ချစ်တဲ့”

“အိုကွယ်”

မြဝန်း နဖူးပေါ် ညင်သာစွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်သူ၏ အနမ်းပွင့်ကို မြတ်နိုး ကျေနပ်စွာ ခံယူလိုက်ချိန်မှာ ကိုကိုက မြဝန်း လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သူ့ရင်ခွင်မှာ အပ်လျက် ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပနေသော လူနာမလေးကို ချစ်စနိုး လျက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ မြဝန်းရယ်”

“မြဝန်းလည်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်
ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသလို တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် ဘဝခရီးမှာ စေတ
နာ၊ မေတ္တာ၊ အကြင်နာများစွာဖြင့် ဆက်၍ ချစ်သွားကြမည်ဖြစ်
ကြောင်း ချစ်သူနှစ်ဦးသား နားလည်မှုကိုယ်စီနှင့် သာယာသော
ချစ်ခရီးလမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

xxx

နည်းစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းပါစေ . . .

ဆုအဋ္ဌလီ